

Giới thiệu Rung Động - Thái Hậu Quy Lai

Bạn đang theo dõi câu chuyện Rung Động - một tác phẩm ngôn tình hiện đại được tác giả Thái Hậu Quy Lai cho ra mắt cách đây không lâu.

Gần đây có một truyện khiến Cảnh Trùng kích động vô cùng..

Sau nhiều năm biệt tăm, người chơi võng du thuộc đẳng cấp thần tượng quốc dân mà cô thầm mến bấy lâu, rốt cục đã trở về!

"Anh nói với tôi một câu 'ngủ ngon', buổi tối của tôi đã trôi đi hơn một nửa."

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cảnh Trùng xem bộ phim *Cô Nàng Đầu Đất - Flying Colors* này mà cảm thấy ngao ngán vô cùng, từ đầu tới cuối chỉ toàn gật lên gật xuống. Cô bạn cùng phòng ngồi kế bên thì ngược lại, xem cảm động đến độ nước mắt đầm đìa.

Cách đó hơn một mét là chỗ ngồi của một nam thanh niên dắt theo một bé gái. Con bé cứ véo von liên hồi, mặc kệ người thanh niên "suyt suyt" ra hiệu im lặng nhiều lần cũng không tác dụng, nên Cảnh Trùng cũng chỉ có thể vờ như không nghe thấy.

- Ất xì!

Bé gái đột nhiên hắt hơi một cái, nước trái cây đang ngậm trong miệng phun ra tung tóe, văng lên cả trên đùi Cảnh Trùng.

Theo phản xạ, Cảnh Trùng nhú mày, cúi người lau chân.

Người thanh niên vội đưa qua một tờ khăn giấy, ngượng ngùng nói:

- Thật xin lỗi.

Là một giọng nói dịu dàng trầm ấm. Cảnh Trùng nghiêng đầu nhìn qua, trong ánh sáng mờ mờ chỉ thấy một bóng người cao lớn mặc chiếc áo sơ mi trắng.

Cô lịch sự nói một câu không có gì, cũng không so đo nữa.

Bộ phim quá tẻ nhạt, Cảnh Trùng quyết định trở về ký túc xá chơi game, để lại người bạn cùng phòng xem tiếp.

Cô vừa online liền nhận được một tin nhắn riêng.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Alo alo, giúp em một chuyện với!

[Kiêm Gia Vô Tương]: Chuyện gì? (1)

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Em vừa câu được một sư phụ.

Cảnh Trùng hiếu kỳ. Thằng em họ này của cô bắt nhịp game mới nhanh thật. Mà nghĩ lại cũng thấy bình thường, nhóc này trước đây từng chơi Warcraft mà.

[Kiêm Gia Vô Tương]: Nhân vật là gì? Nam hay nữ?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Cầm sư, nam.

[Kiêm Gia Vô Tương]: ...

[Kiêm Gia Vô Tương]: Mày tìm sư phụ nam??

Thằng nhóc này bình thường vẫn nói năng ngọt xớt, nên Cảnh Trùng cho là ở trong game, thằng nhóc nhất định sẽ câu một nữ thần làm sư phụ, nhưng giờ nó lại đi tìm nam?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Em chơi đường nhân yêu (2), đương nhiên phải tìm sư phụ nam rồi!

Cảnh Trùng bấm mở thông tin cá nhân của cậu ta, đập vào mắt quả đúng là đáng người loli lùn tí.

Được rồi, cô không thể nào hiểu được sở thích kỳ quặc của đám đực rựa trong game.

[Kiêm Gia Vô Tương]: Muốn chị giúp mày cái gì?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ em bảo ngày mai dẫn em đi luyện cấp, có thể sẽ mở YY (3), đến lúc đó chị giúp em lên mic nói chuyện nha!

Cảnh Trùng: &. . . ##%/%##%#@ \$ . . * \$%

Lại trò này?!

Ngày hôm sau, tại nhà cậu em họ.

Mở điều hòa mát lạnh, Cảnh Trùng bê nửa miếng dưa hấu tưa vào cạnh bàn máy vi tính, nhìn Dương Dịch đang điều khiển bé loli chạy tới chạy lui ở thành Dương Châu.

Một chốc sau, Dương Dịch kêu to:

- Sư phụ online rồi!

Cảnh Trùng liếc nhìn khung hệ thống, thấy hàng chữ: sư phụ [Quảng Lăng Chi Tức] của bạn đã online. (4)

Dương Dịch lập tức gửi yêu cầu gia nhập tổ đội tới sư phụ, lại chào hỏi mấy câu, tiếp đó hai người một trước một sau truyền tống tiến vào phó bản.

Cảnh Trùng ở bên cạnh xem trò vui. Quảng Lăng Chi Tức có hình dạng là một người đàn ông trưởng thành, trang bị toàn thân đều xám xịt, không có chút thời trang nào cả, nhìn rất "gà". Ngay lập tức cô liền mất đi hứng thú.

Thầy trò hai người vào phó bản chạy một hồi, chỉ trò chuyện qua khung chat. Từ đầu đến cuối, Quảng Lăng Chi Tức đều không có ý gọi Dương Dịch lên YY nói chuyện.

Cảnh Trùng thấy thế thì làm bộ muốn đi đến một cái máy tính kế bên:

- Không có việc gì cả thì chị mày cũng chơi game đây.

Dương Dịch kéo cô lại:

- Đợi một chút, giờ em gọi anh ta lên YY liền!

Cảnh Trùng nhú mày:

- Người ta cũng không nói là muốn nghe giọng mình, mày làm gì phải nhiều chuyện?

Dương Dịch sốt ruột:

- Trước tiên cứ để anh ta nghe tiếng bên mình chút đã, để anh ta tin em là con gái, sau này mới nhiệt tình dẫn em đi luyện cấp chứ!

. . .

Sư phụ của cậu ta thật đúng là nhọ thấu trời xanh, chắc nằm mơ cũng không ngờ được rằng mình sẽ bị nhân yêu đeo bám.

Cảnh Trùng chỉ còn biết xoa xoa trán:

- Được rồi được rồi, nhanh nhanh lên!

Dưới yêu cầu của Dương Dịch, Quảng Lăng Chi Tức đăng ký YY, vào một phòng thoại riêng tư.

Cảnh Trùng ngại phiền toái, trực tiếp đẩy Dương Dịch qua một bên, thế chỗ của cậu ta ngồi xuống, đặt tay lên bàn phím.

Cô điều chỉnh lại tai nghe, mở micro nói chuyện:

- Chào sư phụ!

Cảnh Trùng tốt xấu gì cũng là học sinh chính quy khoa phát thanh, vẫn đủ tự tin với giọng nói của mình.

Tên Quảng Lăng Chi Tức kia ngược lại rất kiêu lòi, không lên tiếng đáp trả mà chỉ gõ vào khung chat vền vền một chữ "Ừ".

Cảnh Trùng hỏi tiếp:

- Đệ tử nên làm như thế nào đây?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Đi theo ta là được, giữ khoảng cách hai mươi mét.

Cảnh Trùng:

- Vâng.

Dương Dịch đứng một bên che miệng cười trộm, giờ thắng ngón cái với Cảnh Trùng.

Cảnh Trùng lờn nó một cái.

Tiếp theo chính là thời gian biểu diễn của sư phụ. Gã này ở phía trước tiêu sái mở đường. Phó bản cấp bậc này rõ ràng chẳng có gì khó với anh ta cả, tiện tay tung một cái kỹ năng là có thể giải quyết Boss. Điểm kinh nghiệm của Dương Dịch tăng nhanh chóng mặt, chẳng mấy chốc đã lên được cấp 30.

Dương Dịch liên tục dùng mắt ra hiệu để Cảnh Trùng nói vài câu, Cảnh Trùng đành phải tìm lời mở miệng:

- Sư phụ, vì sao sư phụ không nói câu nào?

Nghe cô hỏi như vậy, bóng người đang chạy phía trước dừng lại.

Cảnh Trùng biết anh ta đang đánh chữ trả lời, trong lòng không hiểu sao chợt có chút chờ mong.

Hai giây sau.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Chúng ta không quen.

...

Excuse me??

Cảnh Trùng ngồi trước máy vi tính, hít sâu mấy hơi mới khiến mình bình tĩnh lại.

Thật sự là tự làm mất mặt mà!

Từ đó, cô ngậm chặt miệng, không nói một câu nào nữa.

Sau khi kết thúc luyện cấp, Cảnh Trùng lập tức thoát YY ngay, tháo tai nghe rồi vút mạnh qua một bên.

Dương Dịch đi tới đám vai xum xoe:

- Hi hi, chị Trùng Trùng, vất vả chị rồi.

Cảnh Trùng lạnh mặt nói:

- Gã sư phụ này của mày trang bị kém như vậy mà còn bày đặt làm giá.

Dương Dịch cười làm lành nói:

- Đừng tức giận, đừng tức giận, có lẽ người ta thích kiểu giọng nũng nịu ngây thơ, không thích giọng thành thực thôi.

Cảnh Trùng lờn nó:

- Mày tưởng con trai nào chơi game cũng đều muốn cưa gái sao? Chị nghĩ sư phụ mày thu đồ đệ chỉ vì linh thương, là nam hay nữ đều như nhau. Mày nên an phận, dùng mấy cái mảnh khoé này đi.

Dương Dịch gục đầu xuống, hậm hực gãi gãi cổ:

- Được rồi.

Không ngờ chỉ vài ngày sau, Dương Dịch lại tìm Cảnh Trùng, nói là được sư phụ kéo vào bang hội, người mới thì phải vào YY hát một bài.

Cảnh Trùng nói:

- Mày muốn hát thì cứ hát, kéo chị vào làm gì?

Dương Dịch cười hi hi:

- Đám đó đến bây giờ còn tưởng em là nữ đó mà...

Cảnh Trùng tròn mắt:

- Mà muốn làm yêu nhân đến khi nào? Bị nghiện à?!

Dương Dịch nói:

- Ai da, không phải chỉ là game thôi sao, sao chị nghiêm túc như vậy làm gì, việc gì vui thì cứ làm tới thôi.

- ...

Cảnh Trùng im lặng một hồi.

- Chị, giúp em đi mà!

Lần trước, Cảnh Trùng bị ăn quả đắng do tên sư phụ của Dương Dịch, nên lần này không chịu hỗ trợ một cách đơn giản như vậy.

Cô suy nghĩ hồi lâu, có chút động lòng.

- Chỉ hát một bài?

- Dạ dạ dạ, chỉ một thôi!

- Không hát.

- Đừng mà, chị!

Dương Dịch nghe xong như kiến bò chảo nóng:

- Một nữ streamer hot như chị, hát một bài đối với chị mà nói chỉ là chuyện nhỏ, chẳng phải chỉ tốn vài phút sao?

Cảnh Trùng nhìn không được cười cười, đổi giọng:

- Mà phải cam đoan kỳ thi tháng sau lọt vào top năm mươi đấy.

- Ok chị, nhất định luôn!

- Nhớ mồm, chị mà sẽ kiểm tra!

Giao kèo xong, Cảnh Trùng đăng nhập bằng tài khoản YY của Dương Dịch, nhấp vào phòng của bang hội kia. Quy mô của bang này cũng khá lớn, có đến chừng một trăm người đang online.

Một quản trị viên tên là Bạch Âm Vô Mã cấp quyền lên micro trò chuyện cho cô, đám người bên dưới bắt đầu spam đùa giỡn:

"Ô, Bé Ngoan! Hồi này chạy đi đâu vậy!"

"Lâm trận bỏ chạy! Cố tình rớt mạng là không được nha!"

Cảnh Trùng đeo tai nghe, cười khẽ:

- Xin lỗi mọi người, vừa bị nghẽn mạng.

Tiếng nói này vừa ra, trên khung bình luận như bị thiên quân vạn mã càn quét...

"Má ơi! Giọng nữ thần!"

"Quá ngẫu! Thần linh ơi, không phải nói là một loli sao? Cung không phải là loli sao?"

"Bé Ngoan!!! Hình thể không cân xứng với âm thanh nha!!!!"

Cảnh Trùng lướt qua những lời này, chọn một bài sở trường rồi bắt đầu hát.

Âm sắc của cô khá dễ nhận ra. Vì không để bị lộ, cô cố ý chọn một bài có tông hơi thấp, cũng thay đổi giọng điệu một chút.

Khung bình luận spam hoa cuồng nhiệt, bầu không khí sục sôi chưa từng có...

"Ngày bang hội chúng ta có giọng nữ thần đã tới! Mất lệ tuôn rơi! Quý bá nữ thần! Ca ở đây tỏ lộ công khai!!!"

"Nữ thần, em có ông xã chưa?! Mới vào bang sẽ được tặng ông xã! Ông xã là anh đó!"

"Bé Ngoan à, em cũng đừng quên người dẫn em nhập trướng rùa ngày xưa ấy! Hoạn nạn mới biết chân tình! Gà cho anh đi!"

Vì đã nói trước hát một bài xong sẽ ngừng, nên cho dù những comment yêu cầu tiếp tục trên khung bình luận vô cùng nhiệt liệt, Cảnh Trùng vẫn không do dự thoát khỏi phòng, chuyện còn lại cứ đưa cho Dương Dịch xử lý thôi.

Cô đang chuẩn bị log out, đột nhiên phát hiện dưới góc phải có tin tức hệ thống.

Nhấp vào xem.

Xác nhận hảo hữu: Quảng Lăng Chi Tức (159××××) xin thêm hảo hữu với bạn.

Cảnh Trùng hơi sững sốt, lập tức đắc ý.

Hừm, đàn ông, nói cho cùng cũng chỉ là động vật nông cạn thôi.

Cô dùng sức nhấn nút từ chối, trong lòng sáng khoái vô vàn, mua ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Trong một tháng sau đó, Cảnh Trùng không để ý Dương Dịch nữa, chỉ biết là thằng nhóc đó ở trong bang kia xuôi chèo mát mái lắm, sắp lên cấp 100.

Ở trong game, Dương Dịch rất ít tìm cô chơi chung, có lẽ vì bản thân đang chơi nhân yếu nên chột dạ, sợ cô làm lộ bài tẩy của cậu ta.

Lần thứ hai Cảnh Trùng nhìn thấy Quảng Lăng Chi Tức lại là trong một trận PK, kỳ phùng địch thủ.

Khi tiến vào sân đấu, Cảnh Trùng cũng không nhận ra anh ta ngay, chỉ cảm thấy cái tên hơi quen mắt.

Theo thường lệ, cô kiểm tra trang bị đối phương thì không khỏi cười thầm. Trang bị của hai người đối diện chênh lệch cô và đồng đội một đoạn dài, xem ra trận này thắng chắc rồi.

Nhưng lúc PK chính thức bắt đầu lại khiến Cảnh Trùng bất ngờ.

Hai đối thủ này thì ra là kẻ biết chơi, ý mình chơi nhân vật đánh xa, một mực đùa bỡn Cảnh Trùng.

Áp chế về trang bị chiếm ưu thế, nhưng Cảnh Trùng cũng mất một thời gian mới giết chết trị liệu phe đối phương, còn chưa kịp vui vẻ thì đồng đội mình cũng đã chết.

Lúc này trong sân đấu chỉ còn dư lại cô và Quảng Lăng Chi Tức.

Như vậy cũng tốt, một chọi một.

Cảnh Trùng tiên hạ thủ vi cường, ẩn thân đi tới phía sau cầm sư, phóng ra kỹ năng combat.

Trong thời gian rất ngắn, đối phương mất một nửa máu. Nhưng anh ta vẫn cứ bình tĩnh tự nhiên, dùng khinh công chạy ra khỏi phạm vi công kích của cô rồi bắt đầu phản kích.

Cầm sư kia thao tác khá nhuần nhuyễn, về sau Cảnh Trùng thậm chí ngay cả góc áo của anh ta cũng không đụng được, chỉ biết chạy liên tục đuổi theo anh ta, kết quả là liên tục dính đòn.

Cảnh Trùng nóng lòng cầu thắng, quýnh hết cả lên. Chờ tới khi cô phản ứng lại, người đã đi đòi nhà ma ngã xuống đất.

[Hệ thống]: Kiêm Gia Vô Tương đã trọng thương.

Mọi chuyện kết thúc, Quảng Lăng Chi Tức không hề lưu luyến, lập tức truyền tống ra khỏi sân PK.

Đồng đội của anh ta vẫn nằm trên đất, vênh vào tự đắc đánh một chữ: "Gà".

Cảnh Trùng tức đến bẽ phôi.

Trong tình huống trang bị kém xa, đối phương còn có thể thoải mái giết ngược lại, thủ pháp như vậy cho dù ở thi đấu chuyên nghiệp cũng coi như là theo không kịp.

Cảnh Trùng luôn luôn tự xưng mình là trường phái kỹ thuật, lần này mới biết núi cao còn có núi cao hơn.

Từ nhỏ đến lớn cô rất hiếu thắng, thua một trận liền trực tiếp ảnh hưởng đến trạng thái cùng ngày, mấy trận kế tiếp đánh đâu thua đó.

Thoát game sớm, Cảnh Trùng bắt đầu nghĩ lại xem bản thân có xảy ra vấn đề gì không.

Đăm chiêu không có kết quả, cô đành lên youtube tìm clip của Nhạ Lãng đại thần để an ủi tâm hồn.

Nhạ Lãng là người chơi thuộc bậc lão làng trong game này, ở sever này có thể nói rằng không ai không biết. Người này đã từng đăng tải rất nhiều video phân tích về game, những nhận xét độc đáo của người này ảnh hưởng rất nhiều tới một lượng lớn game thủ, có thể nói là người dẫn dắt trào lưu game.

Cảnh Trùng vẫn không có duyên thầy trò với ai, từ một gà mờ cái gì cũng không hiểu tự sở soạn đến nay, tất cả đều nhờ vào những video của Nhạ Lãng.

Chỉ tiếc là hai năm trước, Nhạ Lãng bởi vì có chuyện ở ngoài đời nên đã lặn yên ẩn lui, không ai biết anh ta chừng nào mới có thể trở về.

Vừa mở video, đập vào mắt cô là lít nha lít nhít những bình luận.

"Nhạ tổng nam thần! Yêu anh không lối thoát! Tấn công em đi đừng có ngừng!"

"Cùng một thế giới, cùng một giấc mơ... Hôm nay mơ thấy Nhạ tổng chưa?"

"ㄟ_ㄟ_ㄟ Nhạ tổng đến cùng thì khi nào mới ra video mới đây, nếu ngày đó đến tôi nguyện live stream nuốt bàn phím!"

"Đám tình địch các cô đừng mơ mộng hão huyền nữa, Nhạ tổng đang ở trên giường của tôi ôm con đó nhé!"

Cảnh Trùng không thể không thừa nhận, mình cũng một thành viên trong bày fan cuồng này. Cô hầu như là mỗi ngày đều cày một loạt video của Nhạ Lãng, chuyện này đã thành món ăn tinh thần rồi.

Nhưng bởi vì Nhạ Lãng hoàn toàn mai danh ẩn tích, mấy video cũ mới càng ngày càng quý giá, lượt bấm xem bình quân đã đột phá 500.000.

Phần lớn người chơi nữ mê mẩn Nhạ Lãng vì giọng nói làm say đắm vạn ngàn thiếu nữ, còn Cảnh Trùng thì phần nhiều là xuất phát từ sùng bái năng lực của anh ta.

Thao tác của Nhạ Lãng tự nhiên không cần nhiều lời, chỗ hiếm thấy là anh ta có thái độ không quan tâm hơn thua. Cảnh Trùng gặp rất nhiều nam chỉ huy nổi trợn lời đanh, mắng to nói tục ở thời khắc nguy cấp. Chuyện này dù là bên nữ chỉ huy cũng không hiếm thấy. Mà Nhạ Lãng bất luận thắng thua, chắc chắn sẽ không chỉ trích người khác, giọng nói vẫn ung dung thông thả.

Cảnh Trùng thường hay cảm khái, khi nào tâm thái của cô mới có thể bình thản như vị đại thần này.

Sau khi tắm xong, Cảnh Trùng gọi điện thoại cho Dương Dịch, hỏi cậu em gần đây chơi thế nào.

Dương Dịch nói:

- Ngày mai em chuẩn bị vào PK, tìm chút trang bị cấp thấp.

Cảnh Trùng hỏi:

- Cần chị giúp không?

- Không cần, sư phụ em dẫn em rồi.

- Sư phụ?

Cảnh Trùng dừng một lát.

- Quảng Lãng Chi Tức ấy à?

- Vâng.

Cảnh Trùng nói:

- Lần trước lão muốn thêm hảo hữu YY của mày, mà bị chị từ chối.

Dương Dịch nói:

- À không sao, em add lão rồi.

Cảnh Trùng nhớ tới hôm nay mình bị đánh toi tã, lại nghĩ đến ngày đó chính mình rất sung sướng từ chối gã sư phụ kia, tâm tình bỗng thấy thắng bằng hơn.

Cô hỏi:

- Về sau lão có tìm mày nói chuyện không?

Dương Dịch nói:

- Không có, anh ta rất bận rộn, bình thường cũng rất ít kéo em.

Cảnh Trùng trầm ngâm một hồi, quyết định nói:

- Ngày mai chị vào tài khoản mày đánh giúp mày nhé.

- Hả? Thật không?

Chuyện tốt thế này, Dương Dịch muốn tìm cũng tìm không thấy, gật đầu lia lịa.

- Được được!

Dương Dịch và sư phụ hẹn nhau vào trưa ngày hôm sau, cơm nước xong sẽ đấu võ. Người chơi tài khoản của Dương Dịch là Cảnh Trùng.

Cô không rành vị trí kỹ năng trên phím của Dương Dịch, phải mất một ít thời gian để điều chỉnh lại, thì thấy sư phụ nhấn trong khung tin nhắn riêng: "Lên YY nói đi".

Cảnh Trùng khẽ sùng sốt. Anh ta không phải rất lạnh lùng sao, thế mà lại chủ động đưa ra loại yêu cầu này?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Tại sao?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Lúc PK sẽ tiện hơn.

Cảnh Trùng nghĩ thấy cũng đúng.

Cũng được thôi, cô ngược lại muốn biết, rốt cuộc là giọng của cái tên không trang bị, không ngoại trang còn vẫn có thể kiêu ngạo như vậy sẽ thế nào.

Cảnh Trùng vào phòng riêng lần trước, Quảng Lăng Chi Tức đã đợi ở đó.

Cô đánh chữ: "Sư phụ, em đến rồi."

Mấy giây sau, một giọng nam trầm chậm rãi truyền vào màng nhĩ của cô:

- Có nghe được không?

Tim Cảnh Trùng lúc này đập chậm một nhịp.

Người này... chính là Quảng Lăng Chi Tức sao?

Chú thích:

(1) Tên nhân vật nữ là "Kiêm Gia Vô Tương", tạm dịch là "Cô đại bơ vơ", nhưng người biên sẽ để nguyên, vì đây là tên một bài hát thể loại cổ phong.

(2) Nhân yêu: trong thể loại võng du như thế này chỉ việc người chơi nam đi chơi tài khoản nữ.

(3) YY: phần mềm ngữ âm của Trung Quốc, có tính năng đàm thoại công cộng, khá giống CClalk của nước mình.

(4) Tên nhân vật nam là "Quảng Lăng Chi Tức", cũng là một khúc ca cổ, nên sẽ giữ nguyên. Đại ý của nó là một khúc nhạc về địa danh tên Quảng Lăng ở Trung Quốc.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 2

Dịch giả: Tiểu Băng

Biên dịch: Dong Binh Công Hội

Một giọng nam trầm ấm, từ tốn truyền vào tai cô:

- Đã nghe được chưa?

Đột ngột không kịp phòng ngừa nên bị tê liệt, chỉ một giây sau, Cảnh Trùng đã lập tức khôi phục bình thường.

Nhưng vẫn không thể được như ý...

Hai người đánh PK cả một buổi chiều đều toàn thắng, thứ hạng tăng lên vèo vèo như tên bắn. Có điều Cảnh Trùng chẳng khác gì một gà mờ chân chính, cả quá trình không ngừng phạm phải những sai lầm cấp thấp vô cùng ngớ ngẩn.

May mà điều ấy không ảnh hưởng gì đến chuyện Quảng Lăng Chi Tức phát huy thực lực. Cầm sự tuy là lớp nhân vật chuyên về trị thương, nhưng nếu là người biết chơi, đương nhiên cũng không phải tầm thường.

- Bé Ngoan, trốn ra sau cột đi.

- Bé Ngoan, chú ý cột máu của mình.

- Bé Ngoan, cho sự phụ thêm một cái màn chắn phòng ngự nữa.

Mỗi lần như vậy, Cảnh Trùng đều áp ứng đáp lại "Vâng", "Dạ", "Được".

Trong lòng cô vừa sốt ruột vừa thấy thẹn. Mịa nó, Dương Dịch chọn đặt tên kiểu gì vậy hả? Sao mỗi lần Quảng Lăng Chi Tức kêu cô lại cứ giống như đang gọi con nít thế kia...

Lấy một địch hai ở trong game không hề đơn giản, nhưng với Quảng Lăng Chi Tức thì hoàn toàn lại không thành vấn đề, thường đều là kết thúc trận PK trong trạng thái vẫn đầy máu.

Cảnh Trùng lại có thêm cái nhìn mới về cái gọi là cao thủ. Thao tác tự nhiên như thế này quả thực là đã làm dao động địa vị thần thánh của Nhận Lăng đại thần trong lòng cô...

Sau khi rời khỏi sân đấu PK, Cảnh Trùng vẫn còn ngây ngốc. Quảng Lăng Chi Tức đánh được nửa chừng thì có điện thoại, hình như có việc gấp nên log out trước. Anh ta giao cho Cảnh Trùng hai vạn vàng, để cô đi đổi trang bị, mua lại con ngựa khác tốt một chút, sau đó hình đại diện đã biến thành màu xám.

Gã sự phụ này lúc nào cũng ăn mặc bình thường, không ngờ ra tay lại thật rộng rãi...

Quảng Lăng Chi Tức vừa offline, Dương Dịch đã gấp không chờ nổi, chạy vào YY, dò hỏi kết quả chiến đấu.

Cảnh Trùng nói:

- 25 thắng 0 bại, đến hết tuần có thể đi đánh tinh anh được rồi.

Dương Dịch "Ừ" một tiếng, vô cùng vui vẻ:

- Nhanh vậy á! Vậy là đến hết tuần chị còn giúp em đi đánh được nữa không?

Cảnh Trùng không trả lời, mà hỏi:

- Sự phụ này nhìn đâu có giống người mới chơi, lão ta có tài khoản khác nữa hả?

- Ồ...

Dương Dịch suy nghĩ vài giây.

- Không rõ lắm, chắc là không có đâu, em đâu có thấy anh ấy vô bằng tài khoản nào khác đâu, nhưng mà hình như kỹ năng của lớp nhân vật nào anh ấy cũng đều biết rất rõ.

Cảnh Trùng xoa trán, hồi lâu không nói gì, chắc là cô đã nghĩ nhiều quá.

Tuy đã hẹn đến hết tuần sẽ đi đánh tiếp tinh anh, nhưng hình như Quảng Lăng Chi Tức vẫn chưa hết bận, cả nửa tháng trời cũng không thấy mặt đâu, nên

việc này đành phải tạm thời gác lại.

Mấy ngày sau, Cảnh Trùng với bạn thân trong game có nick là Mười Bốn hẹn đi đánh tổ đội ba người, nhưng người thứ ba kia lại bị bạn đột xuất, nên cô với Mười Bốn vừa vào YY nói chuyện phiếm, vừa đăng kênh thể giới trong game tìm đồng đội mới.

Mười Bốn đột nhiên nói:

- Tớ nghe một đứa bạn nói Nhân tổng sắp về đây, không biết có phải là thật không nữa.

Cảnh Trùng đang ăn mì gói, nghe vậy thiếu chút nữa là làm đổ bát mì, kêu toáng lên:

- Thật không?!

Mười Bốn:

- Tớ đã nói là không biết là thật hay không mà...

Cảnh Trùng vô cùng kích động:

- Có thật không có thật không có thật không???

Mười Bốn:

— . . .

Tới khi con kích động qua đi, Cảnh Trùng mới ý thức được đây chỉ là một cái tin đồn vẫn chưa hề được chứng thực, đành phải ngồi trở lại xuống ghế.

Mười Bốn nói:

- Cậu làm gì kích động dữ vậy?

Cảnh Trùng nói:

- Tớ sùng bái Nhan tông cũng đâu phải chỉ một hai ngày.

Mười Bốn buồn bực:

- Tớ nhớ lúc Nhan tổng rời đi câu vẫn còn chưa bắt đầu chơi mà? Đây gọi là sùng bái mù quáng phải không?

Cảnh Trùng nói:

- Vậy thì sao, xem video của Nhan tông là đủ rồi.

Mười Bốn cười:

- Cậu chưa bao giờ được đánh công thành chiến với Nhan tổng, còn không biết xấu hổ nói là fan của Nhan tổng?

Mười Bốn nói tiếp:

- Kỹ năng phân tích chỉ là chuyện vặt thôi, khi Nhận tổng chỉ huy mới là thật sự tuyệt vời. Đánh công thành chiến với anh ấy vô cùng cảm xúc, đám đàn ông thì nhiệt huyết mênh mông, đám phụ nữ thì máu sôi sôi trào. Hay, thật là nhờ cái cảm giác đó hồi năm ấy, dù có bảo tớ phải chết trận sa trường tớ cũng cam... Mấy tên chỉ huy chiến đấu bây giờ không nhất gan muốn chết, thì cũng chỉ biết hô hào mọi người xông lên. Cậu nhìn bản đồ bây giờ đi, chính phải sắp bị đánh tới tận nhà luôn rồi.

Cánh Trùng mãi thật lâu không nói được lời nào. Quả thực là cô chưa bao giờ được rong ruổi chiến trường với Nhạn tổng, nhưng trong đầu chỉ cần thoáng tưởng tượng đến cảnh tượng đó là trong ngực đã không kềm được cơn xúc động.

Chỉ hận mình sinh ra không đúng lúc.

Mười Bốn đột nhiên kêu to:

- Ai nha, chiêu mộ đồng đội đã có người đáp lại!

Cảnh Trùng còn chưa kịp hỏi là nhân vật gì, Mười Bốn đã lôi người ta vào tới nơi.

Trong danh sách của tiểu đội có thêm tên của một người chơi nữa, tên là [Quảng Lăng Chỉ Tử].

Thì ra là người quen.

Cảnh Trùng đang muốn chào hỏi, thì nhớ ra mình không phải đang chơi tài khoản của em họ, nên chữ vừa mới đánh ra lập tức xóa ngay.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Cố định luôn hay là tạm thời thôi?

[Mười Bốn Mưa Lớn]: Đánh mấy trận thử xem thế nào đã, nếu phối hợp tốt thì đánh lâu dài luôn. (1)

[Quảng Lăng Chi Tức]: Cũng được.

[Mười Bốn Mưa Lớn]: Bạn vào YY đi, phòng 1514086...

Cảnh Trùng sợ tới mức tim như ngừng đập, muốn ra tay ngăn lại đã không kịp.

- Đừng, đừng bảo anh ta vào YY!

Xong rồi, bị lộ mất thôi!

Nhưng Quảng Lăng Chi Tức đã gõ ra mấy chữ: Tôi không vào YY.

[Mười Bốn Mưa Lớn]: Tại sao?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Tai nghe bị hư rồi.

[Mười Bốn Mưa Lớn]: Không vào YY làm sao mà đánh?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Đánh PK thôi, không cần thiết.

Mười Bốn có chút bất mãn, ở trong YY nói:

- Gã này tính tướng thật đấy, đánh PK mà bảo không cần vào YY, có đáng tin cậy không đây trời?

Cảnh Trùng nhìn không được khẽ cười, cô đã sớm được lĩnh giáo rồi.

Nhưng mà lần trước rõ ràng chính Quảng Lăng Chi Tức đã chủ động đưa ra đề nghị muốn vào YY để đánh PK, lần này không ngờ lại từ chối lời mời của Mười Bốn.

Cảnh Trùng không hiểu sao lại thấy vui vui. Có khi nào đối với anh ta, "Bé Ngoan" có khác biệt?

Trước giờ cơm tối, ba người từ trong sân PK được truyền tổng ra ngoài.

Chiến tích vẫn là 25 thắng 0 thua, đại thắng.

Thái độ của Mười Bốn hoàn toàn thay đổi:

- Má ơi, lâu lắm rồi không gặp cảm sự nào trâu bò như vậy, thắng tới sượng luôn!

Rồi cô nàng đề nghị:

- Này này, Kiêm Gia, chúng ta tổ đội lâu dài với anh ta nhé?

Cảnh Trùng có chút khó xử. Nếu tổ đội lâu dài, sau này nhất định sẽ không tránh được chuyện phải vào YY để nói chuyện...

Một lúc lâu sau cô mới đáp:

- Để tớ nghĩ đã.

Mười Bốn rời mạng, Quảng Lăng Chi Tức cũng rời khỏi tiểu đội.

Cảnh Trùng nhìn anh đi về hướng thành Dương Châu, do dự rồi đi theo.

Đi được một quãng, Quảng Lăng Chi Tức quay đầu lại hỏi: Làm sao vậy?

Cảnh Trùng rối rắm một hồi vẫn không trả lời, chỉ phát ra một cái yêu cầu thêm hào hữ.

Vài giây sau, đối phương đồng ý.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Có chuyện gì sao?

[Kiếm Gia Vô Tương]: Bang các anh có thu người không?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Có.

[Kiếm Gia Vô Tương]: Có yêu cầu gì không?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Thường xuyên online là được.

[Kiếm Gia Vô Tương]: Tôi muốn nhập bang, anh thấy có được không?

Hai giây sau.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Được.

Cảnh Trùng trước giờ không để ý, được kéo vào trong bang hội rồi mới phát hiện ra có một niềm vui nho nhỏ.

Bang hội của Quảng Lăng Chi Tức thì ra lại là Tung Ca (2), tên đầy đủ là "Hung Hăng Mà Đến, Tung Ca Mà Đi".

Tung Ca là một bang hội rất lâu đời. Hồi nó thành lập, Cảnh Trùng còn chưa biết tới game này.

Tung Ca ở thời kỳ sơ khai đã từng trải qua một quãng thời gian huy hoàng, hiện giờ tuy gần như đã thành một bang "dưỡng lão", nhưng tên tuổi vẫn không giảm. Nghe nói bang chủ đương nhiệm là một người lồng tiếng cho NPC rất được yêu thích, nên đa phần người tìm tới nương tựa đều là nữ giới.

Lúc Cảnh Trùng vào nhóm chat, vẫn còn chưa biết Tung Ca là do Nhận tổng một tay sáng tạo ra, nên khi nhìn thấy một đồng nickname ào ra chào đón mình, cô thật sự rất kinh ngạc.

[Mái tóc đẹp đẽ của Nhận tổng]: Hoan nghênh người mới! Người mới đăng hình lên nào!

[Cơ bụng gập gật của Nhận tổng]: Hoan nghênh người mới! Người mới đăng hình lên nào!

[Yết hầu gọi cảm của Nhận tổng]: Hoan nghênh người mới! Người mới đăng hình lên nào!

[Lông chân mới mọc của Nhận tổng]: Hoan nghênh người mới! Người mới đăng hình lên nào!

Các nickname càng về sau càng khủng khiếp.

Sau đó Cảnh Trùng nhìn thấy Dương Dịch lấp ló trong đám bộ phận cơ thể...

[Vật trang sức hạ bộ của Nhận tổng]: Hoan nghênh người mới! Người mới đăng hình lên nào! O(∩_∩)O

Trời đất ơi...

Hình tượng nữ thần mà cô đã vất vả đắp nặn biết bao lâu nay, đã bị hủy tan tành chỉ trong một tích tắc!

Cảnh Trùng chưa hiểu rõ tình hình lắm, nên chỉ sửa lại tên mình một cách dè dặt theo hướng nghiêm túc an toàn, thành Thể diệt lục của Nhận tổng.

Sửa xong rồi, cô gửi tin nhắn đi hỏi Dương Dịch:

- Tên của mọi người là có ý gì thế?

Dương Dịch đáp:

- Nhận tổng hả?... Em cũng đâu có biết, thấy họ đặt tên như vậy nên em cũng sửa theo.

Trông cậy vào một tay mơ như Dương Dịch đúng là vô ích, Cảnh Trùng đành phải bày tỏ thái độ ham học hỏi của ma mới.

Không lẽ cái bang này là câu lạc bộ hâm mộ của Nhận tổng hả ta?

Một vị Long chân-kun đã giải thích thắc mắc này cho cô:

- Biết Túy Không Hầu không?

Đương nhiên là biết, đó là bang chính phái có thể lực mạnh nhất hiện giờ.

Quan trọng nhất là, bang chủ Túy Không Hầu là nữ, Cảnh Trùng đã từng được cô ta chỉ huy công thành chiến, thật là nữ trung hào kiệt.

Nhưng mà... Túy Không Hầu thì có liên quan gì tới cái bang dưỡng lão này?

Lông chân nói tiếp:

- Túy Không Hầu ban đầu là một cái bang nhỏ từ Túng Ca chúng ta tách ra, thành viên lúc đó chưa tới mười người. Sau đó Nhận tổng không chơi game nữa, mọi người không biết làm gì mới qua đó chơi, dần dần nó bự ra như vậy. Tóm lại, nếu không có Nhận tổng thì không có Không Hầu, cũng không có nửa cái giang sơn của chính phái như bây giờ.

- Hi hi, dù sao tôi cũng sẽ ở mãi trong Túng Ca không đi đâu hết, hơn nữa bây giờ Nhận tổng trở về rồi, ai biết mấy người ở bên Túy Không Hầu có quay ngược trở về đây hay không.

Lượng thông tin nhận được nhiều quá, làm Cảnh Trùng tiêu hóa không kịp.

Thì ra... thì ra cô đã vô tình xông vào căn cứ cách mạng của Nhận tổng?

Và... Nhận tổng thật sự đã trở về?

Vậy có khả năng anh ấy đang ở trong nhóm chat bây giờ hay không?

Cảnh Trùng luống cuống, lần đầu tiên cô cảm nhận được thần tượng đang cách mình gần như vậy...

Sau đó, Cảnh Trùng lôi tư liệu của người trong nhóm chat ra xem, nhưng không tìm được người nào nhìn giống Nhận tổng.

...

Sự khủng khiếp thật sự xảy ra vào lúc đêm.

Trước khi đi ngủ, các "bộ phận cơ thể" gạt lệ chia tay nhau.

[Mái tóc đẹp đẽ của Nhận tổng]: Mọi người ngủ ngon, hôm nay vẫn chưa được mơ thấy Nhận tổng ㄟ ㄎ ㄟ

[Cơ bụng giật giật của Nhận tổng]: Mọi người ngủ ngon, hôm nay vẫn chưa được mơ thấy Nhận tổng ㄟ ㄎ ㄟ

[Yết hầu gọi cảm của Nhận tổng]: Mọi người ngủ ngon, hôm nay vẫn chưa được mơ thấy Nhận tổng ㄟ ㄎ ㄟ

[Lông chân mới mọc của Nhận tổng]: Mọi người ngủ ngon, hôm nay vẫn chưa được mơ thấy Nhận tổng ㄟ ㄎ ㄟ

Cảnh Trùng còn đang tò mò tên của Quảng Lăng Chi Tức ở trong nhóm chat gọi là gì, thì anh ta đã xuất hiện.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Ngủ ngon.

Một câu khiến cho cả bang hội nháo nhào điên loạn, la hét điên cuồng.

Bao nhiêu là tàu ngầm lặn sâu vạn năm đều ngoi đầu lên.

[Đôi mắt linh động của Nhận tổng]: Ôi trời ơi! Bất sống được Nhận tổng! Tôi không thể tin được vào mắt mình nữa!

[Cái rốn đáng yêu của Nhận tổng]: A a a! Sinh thời cuối cùng cũng được nhìn thấy Nhận tổng! Ta phải xuống lầu chạy ba vòng, đừng có ai cản ta!!!

[Lông chân mới mọc của Nhận tổng]: ㄟ ㄎ ㄟ Nhận tổng, cho em sờ anh một cái có được không? Hay anh muốn nhờ em ra cũng được!

Cảnh Trùng vẫn còn đang dại ra: Cái gì??

Chú thích:

(1) Nick "Mười bốn mưa lớn" hay "Thập tứ cốt" ở đây dựa trên Nông lịch của Trung Quốc. Nông lịch gần giống lịch âm, nhưng dựa vào các điều kiện thời tiết để đặt lịch phục vụ cho người làm nông nghiệp. Theo Hi Vũ Đình Ký của Tô Đông Pha, nông lịch có mốc Đinh Mão, tức là ngày 14/4, mưa to như trút.

(2) Túng ca: nôm na là thoải mái hát vang.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3 (1)

Cảnh Trùng nằm trên giường ôm điện thoại, trước mặt là khung đối thoại với Quảng Lăng Chi Tức.

Đánh chữ: Anh thật sự là Nhận Lăng đại thần?

Xóa.

Đánh chữ: Thật ra em là fan cứng của anh. Mỗi ngày em đều phải cày video của anh một lần!

Xóa.

Đánh chữ: Em rất rất rất là ngưỡng mộ anh! Anh chính là giáo viên vỡ lòng ở game này của em, từng video từng bài viết của anh đều giúp em rất nhiều! Không ngờ anh còn có thể quay lại chơi tiếp, em thật sự quá kích động!

... Nhiệt tình quá liệu có hù người ta sợ?

Xóa.

Cảnh Trùng bỏ điện thoại qua một bên, u sầu thờ dài.

Giờ phút này, cô rốt cuộc có thể cảm nhận được tâm tình của đám fan nam khi thấy mình live stream. Ngày thường cô cũng là nữ thần cao cao tại thượng, tự chủ là vậy, thế mà khi gặp thần tượng thì thậm chí còn không bằng cả một nhóc con vắt mũi chưa sạch...

Quảng Lăng Chi Tức là tài khoản phụ của Nhận tổng... Khi mới biết chuyện này, quả thực Cảnh Trùng vừa xấu hổ vừa hưng phấn không yên trong một khoảng thời gian rất dài.

Gặp đến thần tượng mà còn không nhận ra, thật là quá mất mặt.

Bây giờ nhớ lại mới thấy giọng nói của Quảng Lăng Chi Tức và Nhận tổng quả thật có rất nhiều điểm tương đồng.

Có trách thì chỉ trách lúc đó cô căn bản không dám nghĩ đến điểm này.

Nghĩ mà xem, có thể cùng với thần tượng bấy lâu trong lòng mình tiếp xúc ở khoảng cách gần đến như vậy, nói chuyện với nhau, rồi ở chung trong một phòng chat, lại còn cùng đánh PK... Cô thậm chí còn cự tuyệt lời mời kết hảo hữu của Nhận tổng nữa chứ...

Loại sự tình có tỷ lệ như việc sao Hỏa đụng phải địa cầu như thế này sao lại xảy ra với một người phàm trần như cô chứ?

Huống hồ, Cảnh Trùng chơi game này hai năm đều là lẻ loi một mình, dựa vào cái gì thắng nhóc Dương Dịch khó ưa kia tùy tiện giăng lưới đã câu được đại thần nổi tiếng nhất trong game này như vậy?

Cảnh Trùng nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra, có cảm giác giống như mình đang nằm mơ.

Sau đó cô không nhớ rõ mình đã thiếp đi như thế nào, hôm sau tỉnh dậy thì phát hiện điện thoại vẫn nằm bên cạnh gối, pin chỉ còn 10%.

Hôm đó trùng hợp là ngày bang hội tổ chức đánh phó bản hai mươi lăm người, chỉ huy là bang chủ Liên Hoa, nghe nói Nhận tổng cũng sẽ đến đây hỗ trợ.

Vừa tan học, Cảnh Trùng liền cuống quýt chạy về ký túc xá, mở game trong máy vi tính, quyết đoán bước vào chiếm vị trí trước.

Có hai nguồn kích thích lớn như Liên Hoa và Nhận tổng có khác, quả nhiên có rất nhiều người tranh giành, hai mươi lăm vị trí chỉ trong hai phút đã bị chiếm hết. Cũng may là Cảnh Trùng đến sớm.

Người cuối cùng vào nhóm là Quảng Lăng Chi Tức, tài khoản loli Bé Ngoan Bướng Bình kia cũng tung tăng theo sát sau lưng.

?!

Cảnh Trùng chăm chú nhìn hai giây.

Thằng nhóc Dương Dịch lại dám cúp học chạy ra quán net?!

Cảnh Trùng âm thầm gửi một tin nhắn riêng: Mày vừa vừa thôi nha, coi chừng chị mếc mẹ mày đấy.

Dương Dịch bị bắt quả tang, gửi lại cho cô một icon ý tứ đáng thương.

Đến lúc phó bản mở ra, một đám người ầm ỹ đổ dồn về phía boss thứ nhất. Cảnh Trùng đi phía sau lưng Quảng Lăng Chi Tức, lẳng lặng quan sát từng hành động của anh.

Nhận tổng từng chơi nhân vật kiếm khách, một bộ áo trắng kết hợp với một thanh bảo kiếm từ lâu đã thành hình tượng đi vào lòng người.

Cảnh Trùng nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, dường như có thể thông qua hình bóng ấy mà thấy lại tạo hình của đại thần lúc trước.

Thiếu niên anh hùng, phất áo choàng thúc tuấn mã, tiêu dao đi khắp nơi, vung kiếm lên khí thế ngút trời, triển khinh công bay thẳng mây xanh.

Bóng dáng sừng sững trong ánh tà dương ấy gắn liền với biết bao kỷ niệm và tình cảm của những người chơi kỳ cựu...

Lòng cô ngổn ngang trăm mối, thu hồi ánh mắt, nhảy lên ngựa, vọt roi vọt tới đội ngũ phía trước.

Ài, không thể lại nhìn tiếp, trái tim chịu không nổi.

Bang chủ Liên Hoa xuất thân là diễn viên lồng tiếng, nhân vật trong game là một công tử phong lưu phóng khoáng, tính cách ngoài đời cũng vậy, khá giỏi trong việc nói chuyện với phái nữ.

- Hừm? Kiếm Gia Vô Tương này là khuôn mặt mới à, người mới vào bang hả?

Cảnh Trùng còn chưa đáp lời, đã có quần chúng nhiệt tình trả lời thay: Đúng đó, ngày hôm qua mới vào bang đó.

Trong tai nghe vang lên tiếng "Ồ" kinh ngạc của Liên Hoa.

- Là ả hiệp cơ à, bây giờ nữ chơi ả hiệp rất hiếm có đấy.

Cảnh Trùng biết rõ Liên Hoa đang xem thông tin cá nhân của mình.

Từ trang bị đến y phục, thậm chí cả bảo thạch của Cảnh Trùng đều là cực phẩm trong cực phẩm, toàn thân trên dưới đều toát ra khí chất ngút trời.

Nhân vật ả hiệp có trang phục mang phong cách thiên về sự sexy trưởng thành, nữ ả hiệp trông rất gợi cảm, thậm chí ngực cũng đầy đặn hơn những nhân vật khác. Cảnh Trùng bất giác ưỡn thẳng lưng thêm một chút.

Trong đoàn có người nói: Sao bang chủ biết người ta là nữ? Người ta mới vào bang, còn chưa hát lần nào mà.

Liên Hoa nói:

- Cũng phải ha, mười ả hiệp thì đến chín là nhân yêu rồi, Kiếm Gia hãy hát một bài chứng minh giới tính chút đi.

Cảnh Trùng gõ chữ: Không hát.

Liên Hoa nói:

- Chắc chắn, quả nhiên là nhân yêu.

Vừa cười đùa vừa đi, mọi người đã đến trước mặt boss thứ nhất. Liên Hoa thu hồi thái độ đùa bỡn, chăm chú bố trí trận hình.

Thử thách khi đi phó bản đoàn đội chính là cả nhóm vừa phải hiểu rõ quy luật hoạt động của boss, vừa phải phối hợp nhuần nhuyễn với nhau. Liên Hoa chỉ huy rất lão luyện, cả bọn nhẹ nhàng diệt gọn boss thứ nhất.

Vật phẩm rơi xuống phần lớn đều là trang bị cộng nội công, người chơi có nhu cầu bắt đầu đầu giá.

Nhận tổng vừa ra giá thì mọi người đều không tranh nữa, cam tâm tình nguyện để cho anh lấy đi với giá thấp.

Nhận tổng giúp Bé Ngoan lấy được tổng cộng là hai trang bị, chất lượng cũng không tệ. Bé Ngoan cảm động chat: Hức hức hức, sư phụ đối với em thật là tốt (ㄟ ^ ㄟ).

Quần chúng không rõ nội tình thì ồn ào nói hai thầy trò này quá tình cảm, chỉ có Cảnh Trùng gửi cho Dịch Dương một chuỗi biểu tượng buồn nôn nổi da gà.

Trong đoàn lại có người hỏi sao hôm nay Bé Ngoan không lên micro, Bé Ngoan trả lời: Người nhà đang ngủ, em nói chuyện không tiện _(3)∠_

Cảnh Trùng tiếp tục nổi da gà.

Sau khi chia xong trang bị, mọi người tiếp tục đi về phía boss thứ hai.

Cảnh Trùng triệu hồi ra một con thú cưỡi cực phẩm chạy lên phía trước, vừa quay đầu lại là có thể nhìn thấy hai người kia đi chậm chậm phía sau.

Nhận tổng tự mình từ tốn hướng dẫn Bé Ngoan cách dụ quái và né quái, cho nên bị tụt lại ở cuối đoàn, nhưng vẫn rất kiên nhẫn, không nhanh không chậm tiến tới. Mà Bé Ngoan cũng tiếp tục tỏ vẻ ngây thơ trong sáng.

Cảnh Trùng cũng không biết vì sao, nhìn hình ảnh đó lại cảm thấy buồn phiền.

Sau khi phó bản kết thúc, Cảnh Trùng kêu Dịch Dương vào một YY khác.

- Từ nay về sau mày không được gõ biểu tượng cảm xúc trước mặt mọi người, hơn nữa phải bỏ ngay cái tên trong nhóm chat đi!

Cô trùng mắt nói.

Dương Dịch bắt mắt:

- Tại sao chứ?

- Vì phát tòm quá.

- Sao lại tòm? Hơn nữa chị thấy tòm cũng không liên quan đến em.

- Mày dựa vào giọng của chị đi lấy lòng mọi người, lại lấy tên là vật trang sức hạ bộ, không biết xấu hổ!

- ...

Cảnh Trùng hăm dọa:

- Lần sau còn muốn lừa gạt ai đừng hòng đến tìm chị giúp nữa nhé!

Dương Dịch lăm bằm một hồi sau, cuối cùng ừ ừ đáp ứng:

- ... Được rồi.

- Nhưng mà nói đi nói lại, chị Trùng Trùng, giọng của chị kết hợp với kỹ năng cưa trài của em rất được hoan nghênh nha, trong bang của chúng ta đã có mấy người cầu hôn em rồi đó.

Cảnh Trùng:

- ...

Thật là nghiệp chướng.

Cô sa sầm nét mặt, nói:

- Còn có hai tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, từ hôm nay trở đi mày không được chơi game nữa, khi nào thi xong rồi mới được chơi lại.

- Ồ?

Lời này quả thực là uy hiếp Dương Dịch.

- Vậy làm sao bây giờ? Trang bị của em còn chưa đổi xong nữa.

- Chị giúp cho.

Dương dịch khóc:

- Hu hu hu, đừng có tuyệt tình như vậy chứ chị.

- Thôi thì mỗi chủ nhật có thể cho mày chơi hai tiếng, chị cho mày mượn tài khoản của chị.

Hai mắt Dịch Dương lập tức sáng lên:

- Thật sao?

Chuyện giao dịch này đối với Dương Dịch mà nói đúng là trúng mánh. Tài khoản nữ hiệp của Cảnh Trùng đã nuôi nhiều năm nay, so với cái tài khoản nhân yêu của thằng nhóc này thì không biết đáng giá gấp bao nhiêu lần.

Việc này liền quyết định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3 (2)

Nếu đã quyết định tiếp nhận tiểu cảm sự của Dương Dịch, Cảnh Trùng liền chăm chút bé loli này từng li từng tý như con ruột, mạnh tay lấy hai mươi vạn đồng vàng từ tài khoản chính gửi qua.

Sau bữa cơm chiều, Cảnh Trùng login vào tài khoản Bé Ngoan, đến chỗ người đưa tin lãnh vàng. Cô tình cờ phát hiện Quảng Lăng Chi Tức đang online.

Dường như cô phải dùng danh nghĩa đồ đệ mới có can đảm nói chuyện với anh.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ, có ở đây không?

Mấy giây sau.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Có.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Bây giờ sư phụ có rảnh không?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Sao thế?

Cảnh Trùng chia sẻ một nhiệm vụ cần chạy hết toàn bộ bản đồ cho anh xem.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Có thể kéo em làm nhiệm vụ này không? Có nhiều nơi em không biết.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Được.

Cảnh Trùng mời anh vào tổ đội.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Lên YY nói đi.

Chỉ một câu đó đã khiến Cảnh Trùng như mở cờ trong bụng, cô lập tức mở YY.

- Sư phụ, em vào rồi.

- Ừ.

Quảng Lăng Chi Tức dùng tính năng triệu hoán của sư đồ, triệu hồi Cảnh Trùng đến bên người. Anh đang cười một con tuần mã cao to uy vũ, đưa tay kéo Cảnh Trùng lên ngựa, vững vàng ôm cô vào trong vòng tay.

Cho dù biết đây chỉ là động tác hệ thống mặc định sẵn, Cảnh Trùng vẫn có chút ngại ngùng.

- lát nữa chúng ta sẽ phải đi qua rất nhiều bản đồ phe tà phái, có thể sẽ gặp phải nick đỏ. Lúc đó em cứ ngồi trên ngựa đừng đi xuống, tự bảo vệ mình cho tốt.

- Vâng.

Quảng Lăng Chi Tức cầm dây cương, thúc ngựa chạy như bay.

Cảnh tượng xung quanh cùng với gió vùn vút qua tai, chẳng bao lâu sau bọn họ đã đến điểm truyền tống của tám bản đồ thứ nhất. Quảng Lăng Chi Tức xuống ngựa đánh quái, nhiệm vụ nhặt vật phẩm thì giao cho Cảnh Trùng.

Cảnh Trùng luôn canh chừng phía sau, đề phòng người phe tà phái tập kích.

Không biết có phải do trước đây làm chỉ huy hay không, Quảng Lăng Chi Tức có thể nhớ kỹ rất nhiều đường mòn không ghi rõ ràng trên bản đồ, kéo Cảnh Trùng tránh thoát không ít nick đỏ.

Về sau, vật phẩm cần thu thập khá tập trung nên anh dắt ngựa thong thả bước trên con đường thôn quê nhỏ nhỏ, Cảnh Trùng thì khoan khoái ngồi trên lưng ngựa.

Trong tất cả các lớp nhân vật, nam cầm sư là nhân vật có khí chất ôn hòa nhất. Mái tóc buông xõa đến bên hông, dày đen như mực, từng lọn tùy ý bay bay theo gió, đeo một cây đàn cổ sau lưng, nhìn không dính nửa chút bụi trần.

Tư dung tốt đẹp như thế, có thể liếc mắt đưa tình, cũng có thể giết người vô hình.

Có lẽ là do tác dụng tâm lý, Cảnh Trùng càng xem càng cảm thấy Quảng Lăng Chi Tức và Nhận tổng trùng khớp lại vào nhau. Cảm giác thỏa mãn ấy khiến cô bất giác nhoèn miệng cười rồi lại không dám cười ra tiếng.

Có Quảng Lăng Chi Tức dẫn đường, nhiệm vụ làm rất thuận lợi.

Ở phần lớn các bản đồ, anh thông thạo từng đường đi nước bước như thể đi dạo vườn hoa nhà mình. Vào thời kỳ đầu, khu vực này từng là lãnh địa của chính phái, mà khi đó Nhận Lăng chính là thủ lĩnh.

Lúc ấy anh dẫn mười triệu nhân mã công thành đoạt trì, hể xuất quân là thắng, rồi lại thừa thế xông lên, thu tóm các cứ điểm khắp đại giang nam bắc.

Bây giờ chính phái liên tiếp bại lui, vật đổi sao dời. Anh lại lần nữa đặt chân tới lãnh thổ ngày xưa từng chinh chiến. Phải chăng đối với anh, mỗi một tấc đất, mỗi một hạt sỏi đều chứa đầy hồi ức?

Cảnh Trùng chưa trải qua thời đại đó, nhưng cũng sinh ra một niềm xúc động không tên.

- Sư phụ, em nghe mấy người trong nhóm chat nói rằng trước kia sư phụ là chỉ huy của chính phái.

- Ừ.

- Bây giờ sư phụ chơi lại, có tiếp tục làm chỉ huy không?

- Không biết.

- Tại sao?

Quảng Lăng Chi Tức dừng hai giây mới nói:

- Vì một số chuyện về công việc.

Cảnh Trùng cái hiểu cái không:

- ...Vâng.

Game dù sao cũng chỉ là game, chuyện ngoài đời thực mới là quan trọng.

Đề cập tới việc riêng tư cá nhân, cô cũng không tiện hỏi tiếp.

Đi về phía trước được một đoạn, Cảnh Trùng chần chờ rất lâu mới dám nói:

- Sư phụ, em muốn làm chỉ huy.

Rồi mơ hồ cô nghe thấy vắng vắng tiếng cười khẽ:

- Thật à?

- Thật.

- Làm chỉ huy không phải một ngày hai ngày là học được.

- Em biết.

Nói đến ước muốn của mình, Cảnh Trùng chợt khẩn trương lên.

Từ rất lâu trước đây cô đã có ý nghĩ này, ước mơ trở thành nữ chỉ huy có thể một mình chống đỡ một phương giống như bang chủ Túy Không Hầu vậy. Có điều giấc mơ này quá xa vời nên cô vẫn không dám nói với ai.

Hình như vẫn nghe thấy tiếng cười phía Quảng Lăng Chi Tức. Cảnh Trùng sợ anh cảm thấy mình không biết tự lượng sức, lại nghe anh dịu dàng nói:

- Tôi có thể dạy em.

Cảnh Trùng sững sốt, lập tức mỉm cười:

- Tốt quá.

Làm xong nhiệm vụ, Cảnh Trùng nhận được phần thưởng tặng kèm, đó là một bó pháo hoa ngẫu nhiên.

Sau khi bắn pháo hoa mới biết là cái gì, có đôi khi rất buồn cười, có thể nổ bay người ta, nếu tốt số thì có thể gặp được trăm nghìn ngọn đèn Không Minh, hình ảnh cực kỳ to lớn hùng vĩ.

Cảnh Trùng tranh thủ bắn pháo hoa luôn.

Cô nín thở chờ đợi chốc lát, bỗng bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Pháo hoa bung tỏa ra xung quanh lại là hình trái tim! Ánh nền lung linh, hiệu ứng xung quanh lại bốc lên bong bóng hồng phấn.

Ôi mẹ ơi!

Đây là loại chuyên dụng cho tình nhân!

Thậm chí bọn họ còn được lên thông cáo thể giới: Nữ hiệp [Bé Ngoan Bướng Bỉnh] bày tỏ yêu thương với hiệp sĩ [Quảng Lăng Chi Túc]...

Trong YY tĩnh lặng không tiếng động, có lẽ Quảng Lăng Chi Túc cũng nhìn thấy?

Anh ấy sẽ không hiểu làm gì chứ?

Nhưng pháo hoa vốn là ngẫu nhiên, nếu giải thích thì có vẻ dư thừa quá...

Cảnh Trùng cứ rối rắm mãi, cuối cùng dứt khoát im lặng giả chết.

Trong màn hình, nam cầm sư tao nhã và tiểu cầm sư loli đáng yêu sống vai đứng giữa hình trái tim, vậy mà nhìn cũng rất xứng đôi. Mặt Cảnh Trùng dần dần nóng lên.

Không nói lời nào thực sự quá gượng gạo, cô không thể không tìm đề tài.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ, trong bang có mấy người tìm em cầu hôn, sư phụ cảm thấy được không?

[Quảng Lăng Chi Túc]: Chuyện như vậy không cần hỏi tôi, em thích là được.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ sẽ tìm đối tượng ở trong game chứ?

[Quảng Lăng Chi Túc]: Không biết.

Tay Cảnh Trùng ngưng trệ trên bàn phím.

Qua vài giây.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Nhưng nếu may mắn gặp đúng người thì lại là chuyện khác.

Gặp đúng người...

Cảnh Trùng đọc thầm ba chữ này, tâm tư gợn sóng.

Hóa ra sư phụ cũng là người tin tưởng duyên phận?

Hai người trầm lặng một hồi.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Không còn sớm nữa, tôi out trước, em cũng nên nghỉ sớm đi.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Vâng.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Về chuyện chỉ huy, thời gian tới tôi sẽ dạy em. Trước tiên em đổi hết trang bị để đặt nền tảng đã.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Vâng.

Rõ ràng hai người đều trong YY, lại cứ phải đánh chữ nói chuyện...

Bầu không khí rất ư là lúng túng...

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ ngủ ngon.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Ngủ ngon.

Cảnh Trùng chờ mãi đến khi hình đại diện của Quảng Lăng Chi Tức thực sự đã biến thành màu xám, mới an tâm log out.

Nhìn màn hình phản chiếu khuôn mặt mình, cô ngây ngốc vài giây.

Như vậy...

Hình như cũng không tệ...

Hi hi.

Cảnh Trùng cũng không nghĩ tới là, vị nữ chỉ huy của Túy Không Hầu mà bản thân muốn noi gương, ngày hôm sau lại treo thưởng cô với giá cao...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4 (1)

Ngày chủ nhật, thiết bị âm thanh trên máy của Cảnh Trùng đã xảy ra vấn đề, nên cô không thể không đi đến nhà Dương Dịch mượn máy tính để livestream. Cô phát sóng cả buổi trưa, miệng phát đắng, lưỡi thì khô, dù thế nhưng cô vẫn không nghỉ, chỉ uống qua loa vài ngụm nước rồi tiếp tục vui đầu vào thế giới game.

Nơi đó, Quảng Lăng Chi Tức và Liên Hoa đã đợi sẵn. Sau khi tụ họp thì cả ba lập tức truyền tổng vào sân PK.

Cảnh Trùng nói:

- Xin lỗi, em tới trễ.

Liên Hoa tiếp lời:

- Không sao, bọn anh cũng vừa ăn cơm trưa xong.

Quảng Lăng Chi Tức chột hỏi:

- Giọng của em làm sao vậy?

Cảnh Trùng không nghĩ rằng Quảng Lăng Chi Tức chú ý tới thanh âm của mình có vấn đề. Cô không ngừng trò chuyện trên livestream suốt đến trưa, cuống họng khó tránh khỏi vì thế mà khô rát.

Cảnh Trùng nói:

- Không có việc gì đâu ạ, em nói nhiều nên hơi khô họng thôi.

Liên Hoa chuyển chủ đề khác, nói:

- Để tôi lập tổ đội trước rồi thêm hai người vào.

Cảnh Trùng:

- Vâng.

Ngày chủ nhật, người tham gia PK tương đối nhiều, bọn họ hầu như không mất bao nhiêu thời gian chờ đợi liền ghép được đối thủ. Cảnh Trùng không quá thành thạo khi chơi ở vị trí buff [1] hỗ trợ, cũng may là Quảng Lăng Chi Tức và Liên Hoa đánh tốc chiến tốc thắng, nên không tạo cho cô áp lực quá lớn.

Vốn Dương Dịch ở bên cạnh làm bài tập, vừa nghe đến âm thanh tung ra các kỹ năng PK, thì cảm thấy hưng phấn lật đật chạy đến xem. Cảnh Trùng liếc

mất đuôi đi mấy lần nhưng cu cậu vẫn làm như không biết.

Đánh xong trận đầu thì được truyền tống ra khỏi sân PK. Cảnh Trùng đột nhiên phát hiện, máu của mình đã mất đi một nửa, còn những người chơi xung quanh không hiểu sao lại chuyển thành nick đỏ [2].

Kẻ địch đứng khắp nơi, cô như dè giữa bầy sói. Những cái tên chuyển thành đỏ ấy không nói hai lời, cầm đại đao trong tay xông lên chém cô.

Cảnh Trùng chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, xác đã nằm một đống trên mặt đất.

Dòng chữ màu vàng lóng lánh "Thương" trên đỉnh đầu cô cũng theo đó mà biến mất.

Quảng Lăng Chi Tức và Liên Hoa đồng thời lên tiếng:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Cảnh Trùng sững sờ vài giây mới nói:

- Em... Hình như bị người ta treo thưởng truy sát rồi.

- Là bị ai treo thưởng?

- Là tôi treo thưởng đấy.

Đột nhiên trong YY vang lên một giọng nữ trong trẻo.

- Ồ?

Liên Hoa ngạc nhiên, chốc lát sau liền chào hỏi:

- Tiểu Mộ Dung, đã lâu không gặp.

- Bỏ cái chữ "Tiểu" đi.

Cô gái được gọi là Mộ Dung chẳng hề chú ý đến lời chào của Liên Hoa, giọng điệu gay gắt nói:

- Liên Hoa, anh đúng là hạng người nào cũng dám chiêu mộ vào bang.

- Có ý gì đây?

- Cầm sư loli này là ai?

- Là đệ đồ của Nhạn Lăng.

- Là người mới sao?

- Đúng vậy.

Mộ Dung hừ lạnh một tiếng.

- Không phải lần này Nhạn Lăng trở lại phải giữ bí mật không tiết lộ ra bên ngoài hay sao? Như thế nào vừa mới trở về, đã thu một cô đồ đệ rồi còn bắn pháo hoa tung trời thế kia?

- Mộ Dung.

Quảng Lăng Chi Tức không mẫn không nhạt cắt ngang cô nàng:

- Nói chuyện riêng đi.

Trong giây lát, tên của hai người đã nhảy tới phòng YY con phía dưới.

Từ đầu đến cuối, Cảnh Trùng không chen vào một câu.

Hiện tại cô như bị lọt vào sương mù, bèn hỏi Liên Hoa:

- Người mới vừa rồi là ai vậy ạ?

Liên Hoa nói:

- Em nói Tiểu Mộ Dung sao? Đó là bang chủ bang Túy Không Hầu.

Lúc vừa mới nghe Liên Hoa gọi cô gái kia là "Mộ Dung", Cảnh Trùng liền đoán được một ít, nhưng không nghĩ tới là cô ta thật...

Cảnh Trùng suy nghĩ mãi cũng không rõ:

- Tại sao cô ấy lại treo thưởng em chứ?

Liên Hoa giống như cười đùa, nói:

- Có thể bởi vì lúc trước cô ấy tỏ tình với Nhạn Lăng mà bị từ chối, cho nên cô ấy ghen ghét em đấy.

Cái gì?

Mộ Dung từng tỏ tình với Nhạn tông?!

Nghe được câu trả lời từ Liên Hoa, Cảnh Trùng như phát hiện một cái bí mật khổng lồ được chôn giấu đi từ rất lâu trước.

Hóa ra lúc đầu Mộ Dung là nữ chỉ huy phe tà phái, giao chiến với Nhạn tông mấy lần, lực lượng hai bên ngang nhau. Về sau không biết đã xảy ra chuyện gì, hai người này cá cược với nhau, người thua phải chịu phạt xa lánh, chuyển đổi trận doanh, hơn nữa còn phải bán đổi phương làm sư phụ.

Tiền đặt cược quá tàn nhẫn, so với việc xóa nick còn si nhục hơn, không chỉ mang tính thắng thua, còn bị biến thành trò cười dưới cái nhìn của mấy ngàn người chơi.

Nếu không có nắm chắc đánh cược, Nhạn Lăng đương nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng tham gia. Trong trận đấu lần đó anh nhỉnh hơn một chút, vì vậy Mộ Dung đành phải chấp nhận thua cuộc, và mọi chuyện sau đây thì ai cũng biết là như thế nào rồi...

Hai thủ lĩnh cực mạnh liên thủ với nhau, sự việc phăng phất sẽ trở thành một đoạn giai thoại thiên cổ. Khổ nỗi, Nhạn Lăng dường như không có cảm giác với Mộ Dung, cô ta nhiều lần tỏ tình mà anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, mãi đến khi không còn chơi game nữa thì hai người vẫn không đến với nhau.

Nghe xong Liên Hoa tường thuật lại câu chuyện, Dương Dịch đứng sau lưng cười không ngừng, thấp giọng nói:

- Không ngờ sư phụ của mình lại được yêu mến đến vậy.

Liên Hoa nói tiếp:

- Nhưng mà Bé Ngoan này, thật ra lần này Nhạn Lăng quay lại hoàn toàn không có ý định xuất đầu lộ diện, cũng sẽ không chơi tài khoản trước đây nữa, cho nên hai người cũng đừng nên làm việc gì quá lố cho người ta để ý.

Làm việc quá lố cho người ta để ý...

Là chuyện bắn pháo hoa kia sao?

Cảnh Trùng im lặng một lúc mới trả lời:

- Em biết rồi.

Quảng Lăng Chi Tức và Mộ Dung không biết nói với nhau chuyện gì, thật lâu chưa trở lại. Liên Hoa chờ đợi sốt ruột, gấp nói:

- Anh đi ngủ trưa đây, hai giờ nữa chúng ta đánh tiếp nhé.

Cảnh Trùng:

- Vâng.

Ái ngờ Liên Hoa vừa quay lưng đi, Quảng Lăng Chi Tức đã trở lại.

- Liên Hoa đâu rồi?

Anh hỏi.

- Anh ấy nói đi ngủ trưa, vừa mới đi thôi, sư phụ có muốn gọi lại không?

Quảng Lăng Chi Tức suy nghĩ một chút, nói:

- Không cần, tình trạng của em bây giờ cũng không cách nào đánh tiếp được.

Cảnh Trùng nhìn lượng máu của mình tối đa chỉ còn lại bằng một nửa trạng thái lúc ban đầu. Tình hình thế này mà tiến vào PK thì chắc chắn làm bia cho

người ta chém

Khi bị treo thưởng, trên người sẽ có một thứ gọi là debuff[3] oán niệm, lượng máu sẽ giảm còn 50% trong vòng mười hai giờ.

- Thế em phải treo máy trong mười hai giờ sao?

Cảnh Trùng hỏi.

- Không cần, có một nhiệm vụ có thể tiêu trừ oán niệm, nhưng mà nó hơi rườm rà.

- Thế phải làm thế nào ạ?

Cảnh Trùng tuy rằng PK quanh năm, nhưng không gây chuyện gì lớn nên chưa từng bị người ta treo thưởng truy sát, cô hoàn toàn mù tịt về mặt này.

Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Nói trong YY sẽ không rõ ràng, để tôi điều khiển từ xa cho em nhé.

- Vâng.

Cảnh Trùng nhấn nút mời Quảng Lăng Chi Tức điều khiển từ xa, tay cô buông lỏng bàn phím. Khi hai bên đã kết nối với nhau, cô yên tĩnh nhìn qua máy vi tính cảnh Quảng Lăng Chi Tức điều khiển nhân vật.

Một cảm giác kỳ lạ hiện lên trong cô. Cô có thể trực quan cảm nhận được mỗi một cử động của anh, cứ như mình là anh ấy mà anh ấy cũng là mình. Thật khó mà nói rõ.

Chú thích:

- [1] Buff: người chơi chuyên hỗ trợ đồng đội bằng các kỹ năng như bom máu, bom mana, tăng tốc v.v...

- [2] Nick đỏ: Khi đối tượng có tên màu đỏ, thì bản thân mình và nick đó có thể đánh giết lẫn nhau.

- [3] Debuff: ngược với buff, hay hiểu đơn giản buff xấu, tức là dùng các kỹ năng mang hiệu ứng bất lợi như giảm máu, giảm giáp v.v... lên đối phương.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 4 (2)

Khoảng cách giữa hai người dường như lặng lẽ kéo gần lại một ít...

Cũng có thể cô nghĩ nhiều thôi...

- Bé Ngoan.

Quảng Lăng Chi Tức đột nhiên mở miệng.

Một giây sau Cảnh Trùng mới phản ứng lại là đang gọi mình, cô vội đáp lại:

- Dạ?

- Mộ Dung làm việc khá bông bột, đừng so đo với cô ấy.

- À vâng, không có gì đâu ạ.

- Lần này coi như cô ấy nợ em một lần, về sau em có thể tùy ý ra vào lãnh địa của bang Túy Không Hào.

Cảnh Trùng cười cười:

- Thật sự là không có sao mà, không cần phải như vậy đâu ạ.

Tự xưng bị treo thưởng, nếu là ngày thường thì Cảnh Trùng chắc chắn sẽ không làm bánh bèo mà bấm bụng chịu đựng làm gì. Nhưng ở trước mặt thần tượng, cô chỉ có thể tốt tính vô điều kiện...

Chuyện nào ra chuyện nấy, dù ai đúng ai sai, tóm lại Nhận tổng cao nhất...

Nhiệm vụ tiêu trừ oán niệm khá là phức tạp, Quảng Lăng Chi Tức liên tục chạy mấy bản đồ, NPC giao nhận nhiệm vụ toàn trốn ở nơi hẻo lánh, người chưa từng làm rất dễ choáng váng đầu óc.

Quảng Lăng Chi Tức quen cửa quen nẻo, tiến triển thuận lợi, nhưng vào lúc này...

Máy vi tính bỗng bắn ra một khung cửa sổ sáng chói.

"Xin chào Tất Lưới Đen! Món hàng quần lót nam Septwolves mùa hạ thông khí thấm mồ hôi gọi cảm bằng sợi bông bạn đặt đã được giao hàng vào 01-04-2016."

...

...

...

Bốn phía yên tĩnh.

Cảnh Trùng nuốt mạnh vài ngụm nước miếng.

Sau đó cô trơ mắt mà nhìn Quảng Lăng Chi Tức cực kỳ bình tĩnh di động con chuột, đóng cửa sổ lại...

Anh tiếp tục làm nhiệm vụ như thể không có chuyện gì xảy ra.

...

...

...

Quá thốn.

Cảnh Trùng tắt micro, xoay người nhìn Dương Dịch.

Cô mắng to:

- Mày làm trò gì thế!

Dương Dịch hơi luống cuống:

- Em mua quần lót...

- Mày không có chuyện làm hay sao mà đi mua quần lót?!

Dương Dịch cực kỳ vô tội:

- Em... em mua quần lót cũng sai sao?!

Cảnh Trùng lờm thảng nhóc một cái.

- Tốt nhất là cầu khẩn sự phụ mày không nhìn ra chỗ sơ hở đi!

Dương Dịch cười bồi:

- Ôi dào, sẽ không đâu, một cái quần lót có thể nhìn ra cái gì chứ.

Vừa nhớ lại màn hồi nãy là đã muốn học máu, Cảnh Trùng sầm mặt nói:

- Cái tên Tất Lưới Đen lại là cái quỷ gì đây?

Dương Dịch nói lí nhí:

- Em thích tất lưới mà...

Cảnh Trùng cốc mạnh vào đầu cậu ta.

- Suốt ngày không lo học.

Cô còn định răn dạy Dương Dịch, đã thấy giữa màn hình chợt xuất hiện hai nick đỏ, ngăn cản đường đi.

Khu này thuộc lãnh địa của tà phái, bị nick đỏ chặn lại rất bình thường.

Cảnh Trùng tức khắc dồn chú ý vào game. Cô mở micro nhắc nhở:

- Sư phụ, có nick đỏ.

Quảng Lăng Chi Tức từ tốn nói:

- Không sao.

Hai nick đỏ kia hiển nhiên không có ý định buông tha chú cừu con dâng tới miệng này, không nói hai lời lấy ra vũ khí, hùng hổ giết tới.

Quảng Lăng Chi Tức chạy phía trước, vừa né tránh vừa lấy trường kiếm ra đánh, lưu loát gây dây đàn.

Đối phương chiếm ưu thế về nhân số, Cảnh Trùng không yên lòng, lại hô:

- Sư phụ chạy nhanh qua trái đi, mình trốn thôi.

- Trốn không thoát.

Quảng Lăng Chi Tức nhẹ giọng đáp lời. Chi thấy vài luồng ánh bạc ngưng tụ từ đầu ngón tay mảnh khảnh của cầm sư, rồi nhanh như chớp bay ra.

Cảnh Trùng không rõ vì sao anh sẽ nói ra lời nhụt chí như vậy, lại nghe anh nói tiếp:

- Đương nhiên là đánh bại bọn họ.

Cảnh Trùng sững sốt, rồi nhìn màn hình khẽ cười.

Hai nick đỏ kia cũng không phải dạng vừa, một người tung debuff khiến Quảng Lăng Chi Tức đứng im tại chỗ, một người khác tung tuyệt chiêu, hai đám lửa hùng hực thiêu đốt ở trên người Quảng Lăng Chi Tức.

Dính phải một chuỗi kỹ năng tổn thương như thế, Quảng Lăng Chi Tức phải trải qua thời gian rất lâu mới có thể thoát thân, khi hành động lại được đã thoi thóp.

Sự thực chứng minh, trang bị quá kém thì cả cao thủ cũng khó lòng xoay chuyển.

Trong lúc bầu không khí nguy cấp nhất, bên trong YY không có bất kỳ ai nói chuyện.

Quảng Lăng Chi Tức vội vàng đối phó kẻ địch, tiếng bàn phím không dứt.

Không nghe thấy tiếng nói của đối phương, nhưng Cảnh Trùng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tập trung cao độ lúc này của anh, nhất định là hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, mắt sáng như đuốc.

Thần thái nghiêm túc tập trung của Nhận tổng, ngay ở đầu bên kia của tai nghe, cách gần như vậy...

Tim Cảnh Trùng đập nhanh, không biết là bởi vì căng thẳng hay cái gì khác.

Quảng Lăng Chi Tức không thể chạy quá xa, nick đỏ đuổi đến, lại chém ra một đao thương tổn cao khiến cầm sư chỉ còn một chút máu.

Lúc này, dù là một con quái cấp thấp ven đường cũng có thể đánh chết cầm sư.

Tim Cảnh Trùng như mắc kẹt ở cuống họng, không muốn, cũng không dám tin chuyện sắp phát sinh.

- Hừm.

Quảng Lăng Chi Tức bỗng phát một âm tiết khó hiểu, như cười khẽ, lại càng như một loại tự tin nắm mọi thứ trong lòng bàn tay. Chợt nghe anh nói:

- Thao tác của hai người này cũng không tệ lắm.

Hai nick đỏ đang đắc ý khi sắp giành thắng lợi, bỗng thấy Quảng Lăng Chi Tức tung ra một kỹ năng hồi phục đã chuẩn bị từ lâu, thanh máu trong nháy mắt tràn đầy.

Một màn lợi ngược dòng thần kỳ.

Tuyệt chiêu của hai kẻ đối diện đã dùng hết, cũng là lúc anh phản kích.

Sau đó Quảng Lăng Chi Tức đã hoàn mỹ biểu diễn cho Cảnh Trùng thấy cái gì gọi là giết ngược lại thành công..

Hai nick đỏ ngã xuống đất, không nhìn được mống: Mẹ nó! Bộ hack game à!

Còn Cảnh Trùng chỉ bởi vì một chữ "hùm" nhẹ như mây gió kia mà nhiệt huyết sôi trào, trong đầu vang lên ong ong, câu nói kế tiếp cũng lại không nghe thấy.

Chỉ có một điểm không thể phủ nhận.

Quá ngẫu!

Kết thúc quyết đấu, Quảng Lăng Chi Tức chủ động thoát ra khỏi điều khiển từ xa.

- Oán niệm đã tiêu trừ, em nghỉ trước một chút đi, chờ Liên Hoa thức dậy thì chúng ta lại đánh PK tiếp.

Cảnh Trùng còn chưa đã nghiền, chậm chạp nói:

- ... Vâng.

Thoát khỏi YY, Cảnh Trùng lập tức biến thành vẻ mặt mê trai, khua tay múa chân loạn xạ.

- A a a a, thấy không? Vừa nãy Nhận tổng quá ngẫu luôn!

Dương Dịch nghiêng nghiêng đầu, nhìn cô với ánh mắt quái dị.

Cảnh Trùng vội ho khan một tiếng, nghiêm chỉnh trở lại.

Nghỉ ngơi hồi lâu, kéo tới sau bữa cơm tối thì ba người mới lại đấu PK.

Cảnh Trùng chưa quen chơi cầm sự, rất nhiều kỹ năng chỉ tung ra bằng cảm giác, lại thêm phải tập trung trăm phần trăm tinh thần sẵn sàng đón địch.

Còn hai đồng đội của cô, một là chỉ huy trận doanh, một là thường thắng tướng quân, đánh PK như tản bộ trên sân vắng, hoàn toàn không cần thảo luận chiến thuật mà chỉ tán dóc chuyện nhà.

Liên Hoa hỏi:

- Tuần này cậu về nhà à?

Quảng Lăng Chi Tức:

- Ừ.

Liên Hoa:

- Huyền Huyền hạ sốt chưa?

- Còn có chút sốt nhẹ, mới vừa đi ngủ.

- Con bé hay phát sốt trở lại lắm, cậu nhớ chú ý đấy.

- Biết rồi.

- Cho tên kiếm khách kia thêm cái 'trời buộc' đi.

- Đã thêm.

Chẳng được bao lâu, kiếm khách đối diện bị trọng thương.

Liên Hoa tiếp tục hỏi:

- Sao hôm nay không nghe Tiểu Dục nói chuyện vậy?

Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Vừa làm món cá kho cho nó, mà nó chỉ mới ăn mấy miếng đã ra ngoài mang cho mèo hoang rồi.

Liên Hoa không nhịn được cười:

- Nhà cậu thật náo nhiệt.

Quảng Lăng Chi Tức cũng cười khẽ:

- Con nít nhiều đương nhiên là náo nhiệt.

Toàn bộ quá trình, Cảnh Trùng đều nghe không hiểu.

Có vẻ như hai vị nam thần trong bang này là bạn tốt ngoài đời thực. Mặc dù hiểu kỳ, nhưng cô cũng không tiện cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Đánh PK xong, Cảnh Trùng đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cô không hề biết gì về Nhạn tổng cả. Anh ấy là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi?... Đã kết hôn chưa?

Tuy rằng không biết Huyền Huyền và Tiểu Dục trong miệng Liên Hoa là ai, nhưng từ câu nói vừa nãy có thể biết được chúng là trẻ con.

Bọn nhóc có quan hệ như thế nào với Quảng Lăng Chi Tức?

... Có thể là con của anh ấy chăng?

Cảnh Trùng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Nhìn cử chỉ và lời lẽ bình thản từ trước tới nay của Nhạn tổng, hiển nhiên không phải bạn cùng trang lứa với cô. Lúc Cảnh Trùng mới bắt đầu tiếp xúc game này, anh đã tỏa sáng đồng thời cũng dần dần ẩn lui, hẳn là tuổi tác lớn hơn cô nhiều.

Một người có tư duy rành mạch, oai phong mạnh mẽ trong game, thì sự chênh lệch với hiện thực cũng sẽ không quá lớn. Người đàn ông ưu tú như vậy thì sao có thể chưa có gia đình chứ?

Cảnh Trùng không dám lại nghĩ ngợi lung tung nữa. Về vấn đề riêng tư như là đã kết hôn chưa, cô cũng không tiện hỏi thẳng chính chủ, chỉ dám lén thảo luận phân tích với Mười Bốn một chút.

- Mười Bốn, cậu nghĩ Nhạn tổng đã kết hôn chưa?

Mười Bốn nói:

- Không biết nữa, anh ấy giữ kín chuyện cuộc sống ngoài đời lắm, ngay cả anh ấy bao nhiêu tuổi tớ cũng không biết. Nhưng hình như trước đây có người nói anh ấy ở thành phố X đó.

Thành phố X? Vậy không phải là chung thành phố với mình sao?

Vì tin tức này mà hờn hờ một giây, Cảnh Trùng lập tức ý thức được đó cũng không phải chuyện đáng giá vui mừng gì.

Thành phố X lớn như vậy, sau khi tốt nghiệp cô còn chưa bao giờ tình cờ gặp được bạn thời cấp ba lần nào, chớ nói chi là một người trên mạng ảo...

- Vậy cậu đoán xem anh ấy đã kết hôn hay chưa!

Cảnh Trùng hỏi tiếp.

Mười Bốn suy nghĩ vài giây, đưa ra kết luận:

- Chắc kết hôn rồi, hình như đã có con luôn nữa.

- Ồ? Tại sao?

Nhớ tới một câu chuyện vui, Mười Bốn cười nói:

- Trước đây tớ từng có một lần đánh chiến trường chung với Nhạn tổng. Buồn cười lắm. Anh ấy vừa ôm em bé vừa chỉ huy, vừa nói được mấy câu thì đứa nhỏ bắt đầu khóc inh ỏi, phải dừng lại dỗ mới được. Mọi người đều trêu là tiểu chúa công cũng muốn chỉ điểm giang sơn. Đáng yêu ghê, ha ha ha. Đó là chuyện mấy năm về trước rồi, hiện tại đứa bé kia chắc cũng đã khôn lớn.

Mười Bốn vừa nói vừa thờ dãi:

- Ôi đáng tiếc quá, tư liệu quý báu như vậy, sao lúc đó mình chỉ lo cười mà quên ghi âm chứ?

Cảnh Trùng càng nghe, lòng càng bồn chồn.

Mười Bốn chuyển đề tài:

- Sao tự dưng cậu hỏi cái này thế?

- À, không có gì, tò hỏi cho biết vậy thôi.

Nếu để cho Mười Bốn biết mình trở thành đồ đệ của Nhận tổng mà lại không kể cho cậu ấy, tình hữu nghị của cả hai chỉ sợ cũng đến hồi kết luận.

Lúc về nhà, Dương Dịch đưa cô ra cửa.

Cảnh Trùng yên lặng mang giày cao gót. Dương Dịch quan sát sắc mặt cô chốc lát, chợt ra phát ngôn gây sốc:

- Chị Trùng Trùng, không lẽ chị thích sư phụ em à?

- Há?

Cảnh Trùng bị lời nói của thằng nhóc làm giật mình, theo bản năng mở to hai mắt nhìn.

- Làm sao có thể?

- Không có sao? Em thấy hai người chung đụng với nhau rất vui vẻ mà.

Dương Dịch che miệng, làm vẻ mặt vô cùng khoa trương.

- Má ơi, chị sẽ không yêu ảo đấy chứ?

Cảnh Trùng tức tối cho cu cậu ăn một tát.

- Nói bậy bạ gì đó!

- Em nói bậy chỗ nào? Em cũng không bị mù, lúc chị ở chung với sư phụ em, đáng về đó hết như đang yêu vậy.

- Chị...

Cảnh Trùng nghẹn lời một hồi, nói tiếp:

- Chị chỉ là rất ngưỡng mộ anh ấy, cũng giống như cảm xúc của mày khi nhìn thấy đại thần trong Warcraft thôi.

Dương Dịch không tin.

- Chỉ có thể á?

- Đúng vậy.

Cảnh Trùng nhấn mạnh:

- Huống hồ chị với sư phụ mày không có tiếng nói chung, mỗi lần trong YY vừa lắng xuống là giọng gào lăm lăm, không biết nói gì chị phải tìm chuyện để nói...

Dương Dịch cắt lời:

- Ơc! Không biết nói gì còn phải tìm chuyện để nói, như thế mà còn không gọi là thích sao?

- ...

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Cảnh Trùng nghẹn họng đến không trả lời được.

-----oo0oo-----

Chương 7: Chương 5 (1)

"Không biết nói gì còn phải tìm chuyện để nói, như thế mà còn không gọi là thích sao?"

Chỉ một câu nói của Dương Dịch đã khiến Cảnh Trùng mất ngủ vài đêm.

Thằng nhóc nói cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Giữa ngưỡng mộ và ái mộ vốn không có ranh giới rõ ràng... Lẽ nào trong lúc vô tình, cô thật sự đã nảy sinh tình cảm với Quảng Lăng Chi Tức?

Cảnh Trùng càng ngày càng không hiểu nổi chính mình. Cô vẫn luôn cho rằng mình có thể phân rõ giữa thực tế với mạng ảo. Thế nhưng... đối tượng lần này lại chính là người mình thần tượng nhiều năm, lập trường của cô bỗng không vững chắc như ban đầu.

Nhưng mà, thích một người chưa từng gặp mặt, cũng không biết tuổi tác hay thân phận gì cả, tình cảm như vậy có mông lung quá không?

Hay giống như lời Quảng Lăng Chi Tức nói, chỉ cần gặp đúng người thì những thứ khác đều không quan trọng?

Cảnh Trùng không muốn để cho sự tình trở nên quá rối ren. Và lại dưới cái nhìn của cô hiện giờ, hết thấy đều chỉ là cô yêu đơn phương. Tốt nhất là nên ngăn chặn cảm xúc này trước khi nó còn không nảy mầm hoàn toàn.

Cảnh Trùng bắt đầu có ý thức khống chế tần suất chơi game của mình, tài khoản Bé Ngoan kia bị cô đặt sang một bên, bình thường chỉ online tài khoản chính, làm chút nhiệm vụ rồi logout.

Quảng Lăng Chi Tức làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, thường thì login sau mười giờ tối chắc chắn sẽ không chạm mặt anh. Điều này càng khẳng định suy đoán anh đã có gia đình.

Cảnh Trùng bắt đầu dùng thời gian sau tiết học để live stream nhiều hơn. Cô hòng cô bị nhiễm trùng nghiêm trọng, nhưng vì phải làm đủ ngày công để hưởng tiền chuyên cần mỗi tháng, nên không thể không cần ráng kiên trì.

Qua ba, bốn ngày như thế, Liên Hoa bất chợt tìm cô, nói là gần đây bang hội muốn quay video tuyên truyền, nhờ cô lồng tiếng cho một nhân vật nữ.

Chuyện của bang hội thì đương nhiên Cảnh Trùng phải góp một phần công sức, thế nên đồng ý ngay.

Ngày diễn tập chính thức, trong YY có đến mấy chục người vây xem, đều là người trong bang, các "bộ phận cơ thể" lại hội họp, sung sướng ồn ào liên tục.

Liên Hoa cấp quyền micro cho Cảnh Trùng và vài người khác. Mọi người đối đáp kịch bản một lần nữa rồi mới bắt đầu diễn tập.

Ngoại trừ Cảnh Trùng, những người lên micro đều là diễn viên lồng tiếng trong xã đoàn, kinh nghiệm phong phú. Hôm đó, giọng của Cảnh Trùng vẫn chưa ổn lắm, thỉnh thoảng lại ho không ngừng, nhưng vẫn không thua kém ai, hoàn thành phần thu âm của mình.

Sau khi kết thúc, cô được diễn viên lồng tiếng thâm niên Liên Hoa khen ngợi:

- Không tệ nha Bé Ngoan, trước đây em từng làm lồng tiếng à? Cảm giác rất chuyên nghiệp!

Cảnh Trùng cười nói:

- Dạ không, em học khoa phát thanh, có lẽ vì thế nên có chút nền tảng.

Các "bộ phận cơ thể" lập tức spam cổ vũ: Học khoa phát thanh nhất định rất xinh! Bé Ngoan nhanh nhanh đăng hình lên nào! Không đăng hình là thiên lý khó tha nha!!

Liên Hoa thuận miệng hỏi:

- Học phát thanh cũng coi như đúng chuyên môn rồi, bây giờ em còn đang đi học sao?

- Vâng, em vẫn đang học đại học.

- Học ở đâu vậy?

Cảnh Trùng do dự một lúc, trả lời:

- Đại học sư phạm, thành phố X.

Liên Hoa kinh ngạc, vỗ mạnh vào đùi.

- Không phải chứ! Anh cũng học đại học sư phạm đây! Trùng hợp thế?

Cảnh Trùng hơi sững sốt, lập tức cũng cười:

- Chúng ta học chung trường sao?

Liên Hoa nói:

- Đúng đấy, có điều anh tốt nghiệp mấy năm rồi, em nên gọi anh là sư ca.

Anh ấy dừng một lát, tiếp tục hỏi:

- À đúng rồi, em biết quán net Thời Đại không?

Nghe được một chỗ cực kỳ quen thuộc ngoài đời thực, tiếng nói của Cảnh Trùng bất giác phần khởi hẳn.

- Biết ạ, ngay ở đối diện trường học. Mỗi lần ký túc xá bị ngắt mạng, em thường hay đi quán net đó lắm.

Liên Hoa đắc ý cười to:

- Ha ha ha, anh là ông chủ của quán Thời Đại đó đấy.

Cảnh Trùng giật mình.

- Thật á?

Hai người vội vàng nhận người quen. Trên khung bình luận đã sớm nổ tung, cả đám "bộ phận cơ thể" nhốn nháo cả lên.

"Thần linh ơi, một vote offline gấp mặt!"

"Bé Ngoan tiến lên! Nhanh tay bóc lột bộ mặt thực của Liên Hoa! Nếu là trai đẹp thì nói nhớ cho mọi người biết nhé!"

"Sao ta ngửi thấy mùi gian tình đâu đây? Không lẽ ta sẽ phải chứng kiến một chuyện tình sắp sửa nảy sinh?"

Cảnh Trùng không phải người thích đùa kiểu này, bị ghép đôi như thế chỉ còn biết cười gượng thôi.

- Nói mò gì đấy, đang nổi tiếng trên mạng mà lộ mặt là xong phim đó biết không? Ca út đi off đâu.

Liên Hoa dùng giọng điệu bông đùa giúp cô giải quyết cái chút lúng túng đó.

Cảnh Trùng vẫn chỉ cười không nói. Ấm ỉ một lát, mọi người cũng thông cảm vì cô hòng cô không được thoải mái, tha cho cô đi nghỉ sớm.

Buổi trưa ngày kế tiếp, sau khi tan lớp, Cảnh Trùng tới căn tin mua một phần bún Quế Lâm mang về ký túc xá, rồi lên mạng live stream như thường lệ.

Khoảng nửa tiếng sau, những người bạn cùng phòng ăn xong cơm trưa cũng cùng nhau trở về.

Cô bạn giường trên đặt một gói hàng cạnh bàn Cảnh Trùng, nói:

- Tớ tới phòng thu phát lấy đồ thì nhìn thấy tên cậu, tiện tay cầm về luôn nè.

Cảnh Trùng nghiêng đầu liếc nhìn, nghĩ thầm dạo này cô không mua đồ gì, chuyển phát nhanh ở đâu ra?

- Có cần tớ mở ra giùm cậu không?

Bạn giường trên hỏi.

Cảnh Trùng lắc đầu:

- No, để lát nữa tớ mở.

Mới vừa nói xong, cô cũng cảm thấy cuống hòng ngựa ngửa, lớn tiếng ho khan, vội vã uống ngụm nước thấm giọng.

Bạn giường trên ngồi lên giường Cảnh Trùng, nhìn cô mang tai nghe, micro đủ cả, không khỏi cảm khái:

- Cậu nói xem, một đại mỹ nữ như cậu, thời gian quý báu không đi yêu đương, suốt ngày ru rú trong ký túc xá, không phải chơi game thì là đối mặt với một đám otaku quái gở. Sao cậu lại phung phí của trời như vậy chứ?

Cảnh Trùng thờ ơ bĩu môi.

- Yêu ai đây? Nam sinh trong ngành của chúng ta hoặc ảo là hoặc miệng lưỡi trơn tru, không có hứng thú.

Giường trên nói:

- Là do ánh mắt cậu quá cao thôi.

Cảnh Trùng cười nhún vai, không nói nữa.

Mãi cho đến sau bữa cơm chiều, Cảnh Trùng mới dừng live stream. Cô vào tài khoản của mình hoàn thành nhiệm vụ, sau đó mới lên tài khoản Bé Ngoan xem một chút.

Cô vừa login đã nhận được một tin nhắn riêng từ Liên Hoa.

[Liên Hoa]: Bé Ngoan, lúc nào rảnh thì em đến phòng thu phát lấy gói hàng nhé.

Cảnh Trùng ngẩn người, quay đầu nhìn gói hàng nằm một bên mà mình quên mở.

Là Liên Hoa đưa tới sao?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Đồ gì vậy ạ?

[Liên Hoa]: Anh cũng không biết, là sư phụ em bảo anh đưa giùm đó.

Cho dù cố gắng không muốn nghĩ nữa, nhưng vừa nhắc tới người kia, trong nháy mắt đó Cảnh Trùng cảm giác tim mình lại loạn nhịp.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 5 (2)

Dịch giả: Mạn Đà La

Biên dịch: Dong Bình Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Cô không nói hai lời, vội buông công việc trên tay, cuống quýt xé vỏ bọc bên ngoài đi.

Khi nhìn thấy mấy chiếc bình nhỏ trắng bóng, Cảnh Trùng mới bình thường trở lại.

Bên trong chứa một ít thuốc bảo vệ cổ họng, có loại dùng thông thường, cũng có loại dùng lúc khẩn cấp, đầy đủ mọi thứ.

Cảnh Trùng là con một, được nuông chiều từ bé, không có năng lực tự lo liệu cuộc sống. Một mình chuyển ra khỏi nhà sống, bất kể gặp phải trận ốm dù nhẹ hay nặng thì cô đều không chịu đến bệnh viện, cũng không đến tiệm thuốc, cho nên bệnh tình mới ngày càng nghiêm trọng.

Lần này, nếu như không phải Quảng Lăng Chi Tức nhờ Liên Hoa đưa thuốc đến cho cô, thì đoán chừng cô chỉ cứ dựa vào mấy ly nước ấm cầm cự cho đến khi hết bệnh.

Quảng Lăng Chi Tức suy nghĩ rất chu đáo, sợ rằng Cảnh Trùng và Liên Hoa không quen biết, gặp nhau sẽ lúng túng, nên mới dặn dò anh ta đặt ở phòng thu phát rồi rời đi.

Hai tay Cảnh Trùng cầm mấy bình thuốc, trong lòng ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy buồn phiền.

Nhịn không được, cô đành phải hỏi Liên Hoa vài câu.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Bang chủ, anh quen biết sư phụ em bao lâu rồi?

[Liên Hoa]: Chắc được bảy tám năm.

Lâu vậy sao...

Thật đúng là bạn lâu năm...

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Hai anh cũng là bạn tốt ngoài đời sao?

[Liên Hoa]: Ừ, bọn anh là bạn cùng phòng thời đại học, cậu ấy hơn anh một khóa.

Cảnh Trùng yên lặng ngồi trước màn hình.

Nói như vậy thì Nhạ tổng cũng là đàn anh của cô?

Bởi vì ý nghĩ này mà trái tim cô lại bắt đầu nhảy nhót.

[Liên Hoa]: Nhưng hiện tại cậu ấy không làm việc ở thành phố X, cho nên mới bảo anh đưa giúp.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Vâng, những thứ kia em đã nhận được, anh giúp em chuyển lời cảm ơn đến anh ấy nhé.

[Liên Hoa]: Hai người là thầy trò, có gì cứ nói thẳng đi, sao lại cần anh làm người truyền tin?

...

Cũng đúng.

Buổi tối ngày hôm sau, hơn mười giờ Cảnh Trùng mới login. Lần này Quảng Lăng Chỉ Tức đột nhiên phá lệ, cũng đã online.

Cảnh Trùng nhìn hình đại diện của anh, do dự một lúc vẫn quyết định không nhắn tin.

Trái lại, cô lại tự mình đi làm nhiệm vụ. Không biết thiên ý trên người thế nào, lúc cô vừa mới truyền tống đến địa điểm làm nhiệm vụ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Quảng Lăng Chỉ Tức đang đứng trên nóc một khách sạn.

Cầm sư đứng dựa lưng về phía trăng tròn, chỉ thấy được một nửa gương mặt phong hoa tuyết nguyệt. Thân thể cầm sư được phủ trong một tầng ánh trắng mờ mờ ảo ảo, khiến chiếc trường cầm ở sau bả vai anh cũng lấp lánh ánh trắng. Cảnh Trùng nhìn anh cứ mãi đứng bất động, không biết là đã treo máy hay là đang làm gì.

Vừa nhìn thấy anh, Cảnh Trùng liền quên mất mục đích ban đầu mà mình đến đây. Cô vội trốn sau một tảng đá, chỉ nhô ra một nửa đầu nhìn trộm.

Chỉ như vậy thôi... Lại giống như nhận được một sự an ủi vô cùng lớn rồi.

Thoáng chốc, Quảng Lăng Chỉ Tức đột nhiên nhúc nhích, thế nhưng cũng không dùng khinh công bay đi, mà thông thả xoay người, mặt hướng về phía Cảnh Trùng rồi ngồi xếp bằng xuống.

Lần này, Cảnh Trùng có thể thấy được toàn mặt của anh, nhưng khoảng cách quá xa, nên không nhìn thấy rõ.

Cô không khỏi suy đoán, anh ấy đứng đó làm gì?

Là treo máy, nói chuyện phiếm với người khác sao?

Ở chung quanh khách sạn này có rất nhiều người làm nhiệm vụ. Trong hoàn cảnh vô số nick chằng chịt chồng chất ở một chỗ như vậy, Cảnh Trùng đoán chừng Quảng Lăng Chỉ Tức sẽ không phát hiện ra mình. Cô liền ôm tâm lý may mắn, cẩn thận từng ly từng tí đứng lên di chuyển, chạy đến chỗ nhị đương gia nhận nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này không cần đánh giết, nhưng phải làm chân chạy vặt truyền lời qua lại cho mấy NPC, khá là phiền toái.

Cảnh Trùng phải mất đến mười phút mới làm xong nhiệm vụ. Trong lúc này, Quảng Lăng Chỉ Tức đã thay đổi rất nhiều tư thế, nhưng vẫn còn chưa rời đi.

Có lẽ nào anh đã nhìn thấy cô rồi?

...

Nhưng nếu như đã nhìn thấy thì vì sao lại không chào hỏi cô một tiếng?

Cảnh Trùng không có việc gì để làm, đi lang thang ở xung quanh, nội tâm giằng co dữ dội, vừa muốn Quảng Lăng Chi Tức chú ý đến mình, vừa muốn anh đừng phát hiện ra cô.

Ngay lúc cô đang xoắn xuýt đến khó chịu thì người đứng trên nóc nhà kia đột nhiên biến mất.

Cảnh Trùng bối rối mất một giây, đôi mắt trùng to nhìn chăm chú.

Thật sự không thấy, không thấy, đúng là không thấy.

Là truyền tông rồi đi rồi sao?

Cô ấn mở danh sách hảo hữu xem xét, mới phát hiện Quảng Lăng Chi Tức đã logout rồi.

Được rồi...

Lúc này cũng đã hơn mười rưỡi, theo thói quen của anh thì sớm nên logout nghỉ ngơi rồi mới phải.

Cảnh Trùng trống vắng khẽ thở dài một hơi, bây giờ thì cũng không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa rồi. Cô quang minh chính đại bước ra khỏi đám người, nhìn nóc nhà ngói xanh của khách sạn hồi lâu, mũi chân đạp một cái, lập tức dễ dàng bay lên.

Đến đúng chỗ mà Quảng Lăng Chi Tức Thì vừa đứng, cô yên tĩnh ngồi xuống quan sát bốn phía, nhìn qua những phong cảnh mà anh đã từng xem.

Hóa ra nhìn từ góc độ này, mặt trăng càng tròn trịa hơn...

Thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy con sông nhân tạo bảo vệ thành cùng với một vài con tiểu quái ở cạnh bờ phía xa xa...

Tiếp đó nữa... Người chơi phía sau cột đá cũng có thể thấy rõ ràng...

Được rồi ==.

Cảnh Trùng ngây ngốc một lát, khung đối thoại đột nhiên xuất hiện một dòng chữ vàng.

[Hệ thống]: Hảo hữu [Quảng Lăng Chi Tức] của bạn đã online.

What?!

Cảnh Trùng muốn chạy cũng đã không kịp nữa. Một giây sau, một Quảng Lăng Chi Tức vô cùng sống động xuất hiện trước mắt cô, hai đôi mắt đối diện nhau chỉ trong gang tấc.

Má ơi, bị bắt sống...

Cảnh Trùng vút tai nghe, không màng hình tượng mà gào thét một hồi, lại gãi đầu giậm chân. A a a làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, bị anh ấy phát hiện, bị anh ấy phát hiện rồi.

Bạn ở giường trên khó hiểu nhìn xuống phía dưới, hỏi:

- Cảnh Trùng, cậu làm sao thế?

Cảnh Trùng nghiêm chỉnh đáp:

- Không có gì.

Cô nuốt một ngụm nước miếng, từ từ ngồi lại trước máy tính, đắn đo gỡ ra từng chữ từng chữ.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ tối mát, thật là trùng hợp.

Thật sự là... cách nhau một cái màn hình cũng có thể nghe thấy điệu cười gượng lúng túng của cô.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Vừa nãy tôi đã thấy em.

Cảnh Trùng: ...

Hóa ra cô đã sớm bị lộ rồi. Vậy vì sao tự dưng anh lại logout chứ? Có ý sao?

Đây là... đây là đang đợi cô tự chui đầu vào lưới à?

Trái tim Cảnh Trùng đập nhanh, lòng bàn tay rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Cô còn chưa thể thoát khỏi cơn sóng oanh tạc này thì một cơn sóng lớn khác đã ập đến nữa rồi.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Gần đây giống như em đang tránh né tôi vậy?

Chuyện này...

Chuyện này nên trả lời thế nào đây...!

-----oo0oo-----

Truyện được dịch và biên bởi cộng đồng dịch giả diễn đàn Bạch Ngọc Sách.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6 (1)

Dịch: Mạn Mạn

Biên: An Yên

Hiệu đính: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Dỗ dành Huyền Huyền đang khóc nháo xong, Đàm Dật rót một cốc nước rồi trở về phòng mình.

Anh kéo ghế ra ngồi xuống trước máy tính, chậm rãi uống một ngụm nước rồi ngẩng đầu nhìn màn hình đang sáng.

Nhân vật cô bé loli mang tên Bé Ngoan Bướng Bỉnh vẫn đứng bên cạnh anh, cái đầu nhỏ nhón lúc lắc không ngừng, trên người mặc một bộ thời trang đáng yêu đang rất hot.

Không biết cô đã ngăn người bao lâu, cuối cùng mới nhớ tới trả lời.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Không phải, gần đây em hơi bận cho nên ít thời gian online chơi game.

Đàm Dật ung dung buông cốc nước xuống, ngón tay thon dài gõ lên bàn phím.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Chú ý nghỉ ngơi, đừng để mệt quá.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Vâng, em biết rồi.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: À đúng rồi, thuốc anh gửi em nhận được rồi, cảm ơn sự phụ.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Không có gì.

Lúc này, dường như lại có âm thanh loáng thoáng truyền ra từ phòng của Huyền Huyền. Đàm Dật dừng động tác lại, liếc mắt nhìn về phía căn phòng đó. Xác định không nghe thấy tiếng gì nữa, anh mới quay đầu lại, tiếp tục nhìn màn hình.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Chúng ta vẫn chưa làm nhiệm vụ sư đồ tuần này.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Vâng.

[Quảng Lăng Chi Túc]: Giờ đi luôn không?

[Bé ngoan Bướng Bỉnh]: Được ạ.

Mười một giờ tối.

Các bạn cùng phòng đã lần lượt lên giường đi ngủ, đèn trong kí túc xá cũng đã tắt, chỉ còn Cảnh Trừng vẫn cần mẫn ngồi trước máy tính. Ánh sáng màn hình chiếu rọi đôi mắt đẹp lấp lánh của cô.

Trong trò chơi, Bé Ngoan ngồi trên ngựa của Quảng Lăng Chi Tức, chậm rãi cùng anh đi trên con đường.

Bản đồ này mang khung cảnh buổi sáng, cảnh vật hai bờ sông vô cùng đẹp đẽ, dương liễu thướt tha lay động. Hai người cùng cười trên một con ngựa, thanh nhàn tự tại, giống như đi qua con đường trải đầy hoa này là có thể đi đến chân trời góc biển.

Bên ngoài kia là màn đêm phủ đầy giông bão, nhưng Cảnh Trùng cảm thấy một ngày tươi đẹp của mình từ bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Có lẽ bóng đêm đã cho cô thêm can đảm, cuối cùng cô cũng dám nói ra những lời vẫn luôn giấu sâu trong lòng.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ, em thấy không công bằng

[Quảng Lăng Chi Tức]: Sao thế?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Anh biết em là sinh viên này, học ở đâu, học ngành gì, thậm chí còn biết cả tên của em. Thế nhưng em lại chẳng biết gì về anh cả.

Khi viết ra những dòng này, Cảnh Trùng cũng thấy khá thấp thỏm, cô sợ giọng điệu của mình quá nặng nề, chỉ yên lặng chờ anh trả lời.

Một lúc sau.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Em muốn biết cái gì?

Phản ứng của Quảng Lăng Chi Tức khiến Cảnh Trùng rất vừa lòng.

Anh ấy cho phép mình tìm hiểu về đời tư, đây là dấu hiệu tốt.

Nhưng rốt cuộc cô muốn biết cái gì nhỉ?

Những thứ cô muốn biết thì nhiều lắm.

Công việc này, dáng vẻ này, cả tính cách, gia đình... tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Chỉ có một điều cô rất chắc chắn, đó là cô không còn thỏa mãn với việc chỉ được tiếp xúc với anh thông qua màn hình máy tính nữa.

Thế nhưng dấu sao hai người cũng chỉ là quen biết trên thế giới ảo, quan hệ sư đồ cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi. Thân thiết với người mới quen sơ sơ thế này luôn không có kết quả gì tốt.

Cảnh Trùng do dự một lúc lâu mới nói tiếp.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Hình như nhà anh có rất nhiều trẻ con?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Ừ.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Năm nay anh bao nhiêu tuổi?

[Quảng Lăng Chi Tức]: Lớn hơn em một chút.

Đã đến nước này, dứt khoát nói toạc ra luôn đi!

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Anh đã kết hôn chưa?

Gỡ xong dòng này, cô nhắm chặt mắt, lấy hết can đảm nhấn xuống nút gửi đi.

Thật lâu sau.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Câu hỏi này có liên quan gì đến việc gần đây em tránh né anh không?

...

Trái tim Cảnh Trùng đột nhiên như ngừng đập.

Vì sao loanh quanh một hồi lại vòng về phía cô vậy?

Chẳng nhẽ anh ấy không thể trả lời dứt khoát luôn được sao? Rốt cuộc là đã kết hôn chưa?!!!

Cảnh Trùng khẽ cắn môi, quyết hỏi đến cùng.

Đêm nay không thành công thì cũng thành nhân, dù có thất bại cũng khiến cô đỡ phải ôm ấp hi vọng.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Có, có quan hệ rất lớn. Quả thực gần đây em đang tránh né anh... Nhưng không phải tại anh mà là tại em. Dường như em hơi thích anh, không chỉ là tình cảm sư đồ thông thường, mà còn có cả loại tình cảm giữa nam và nữ... Có lẽ anh sẽ cảm thấy thật hoang đường, nhưng những điều em nói đều là thật. Em nghe người khác nói anh đã kết hôn rồi, còn có cả con nữa. Em không dám tự mình tới hỏi anh, cũng không muốn mọi chuyện trở nên quá phức tạp, thế nên mới trốn tránh không tới gặp anh.

Viết xong đoạn này, Cảnh Trùng cảm thấy tay chân trên người đều lạnh cóng.

Từ nhỏ tới lớn cô đều được con trai theo đuổi, cũng đã nghe không ít lời tỏ tình, thế nhưng đây là lần đầu tiên trong đời cô đi tỏ tình với người khác. Cảm giác hồi hộp căng thẳng này không dùng lời lẽ nào để hình dung cho được.

Quảng Lăng Chi Tức chỉ trả lời một chữ cực kỳ đơn giản.

"Ừm."

Ừm..

Ừm???

"Ừm" là có ý gì!?

Cho đến lúc này, Cảnh Trùng mới cảm thấy tình cảm của mình dành cho Quảng Lăng Chi Tức thật sự không đơn giản như cô nghĩ.

Mọi người đều nói, đứng trước người mình thích, mỗi lời nói của người đó tựa như một câu hỏi hóc búa trong bài đọc hiểu vậy. Lúc này Cảnh Trùng mới thật sự thấm thía câu ấy.

Một chữ "Ừm" cắt ngắn của anh thôi mà cô đã có thể tưởng tượng ra vô số loại tình huống rồi.

Anh hồ hững như vậy là vì thấy không đáng để quan tâm sao?

Hay anh cảm thấy cô rất buồn cười?

Sẽ từ chối cô giống như từ chối Mộ Dung ư?

Cho dù là loại nào thì Cảnh Trùng cũng biết, lúc này mình nguy to rồi.

Có lẽ là mạng theo tâm lý đâm lao đành theo lao, cô mím môi, lại can đảm gõ chữ tiếp.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Anh không muốn nói cũng không sao, em không hỏi nữa, cho dù anh đã kết hôn hay chưa, sau này em cũng sẽ không quấy rầy đến cuộc sống riêng tư của anh nữa đâu.

Cảnh Trùng là người hiểu chuyện, tiến lùi đều có chừng mực. Cô còn tưởng Quảng Lăng Chi Tức sẽ an ủi mình, chỉ ít thì cũng sẽ nói một câu "Xin lỗi", thế nhưng anh lại chẳng nói gì cả.

Cứ treo máy như vậy, không hề nhúc nhích.

Phải đến năm phút sau cô mới nhận được câu trả lời.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Lên YY nói tiếp.

Không biết vì sao, bỗng dưng Cảnh Trùng cảm thấy thật ảm ức, sống mũi cũng hơi cay cay.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Không lên.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Vì sao?

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Không sao cả.

Trong lúc vô thức, cô lại bắt đầu giả vờ trẻ con ra, thế nhưng Quảng Lăng Chi Tức lại không đếm xỉa gì mà vẫn cứ gửi một hàng số kênh YY đến.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Lên YY.

Cảnh Trùng vẫn không chịu lên.

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Không nói nữa, em out đây.

Cô rời khỏi nơi này tựa như đang chạy trốn, đầu óc cũng loạn hết cả lên.

Trước khi thoát khỏi trò chơi, cô nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không nhin được bổ sung thêm một câu.

-----oo0oo-----

Truyện được dịch và biên bởi cộng đồng dịch giả diễn đàn Bạch Ngọc Sách.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 6 (2)

Dịch: hoangtruc

Biên: An Yên

Hiệu đính: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

[Bé Ngoan Bướng Bỉnh]: Sư phụ, đêm nay coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh yên tâm, từ mai trở đi em sẽ không có chút tư tưởng gì với anh nữa đâu.

Cô đánh xong câu này liệu có nên logout ngay không? Hay là chờ xem anh ấy trả lời ra sao đã?

Quảng Lăng Chi Tức bên kia đang gõ chữ, Cảnh Trùng chưa kịp quyết định thì đã có câu trả lời.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Vậy nếu anh có gì đó với em thì sao?

...

Vậy nếu anh có gì đó với em thì sao?

Vậy nếu anh có gì đó với em thì sao?

Vậy nếu anh có gì đó với em thì sao?

Trong đầu Cảnh Trùng chỉ còn lại những lời này...

*

*

Cuối cùng Cảnh Trùng vẫn bị Quảng Lăng Chi Tức gọi vào trong YY.

Phòng con này đã cài mật mã nên chỉ có hai người bọn họ, một con ngựa cam và một con ngựa hồng phấn. (1)

Cảnh Trùng im lặng ngồi trước màn hình máy tính, không nói câu gì. Nick Quảng Lăng Chi Tức đã sáng đèn xanh, nhưng không có người, chỉ là treo máy để đó.

Cảnh Trùng cảm giác mình thật không có tiền đồ gì cả. Chỉ vì một câu nói của người ta "Vậy nếu anh có gì đó với em thì sao?", mà cô không chút giận lây, tình nguyện treo nick trong đây chờ mười phút.

Mười phút trước, Quảng Lăng Chi Tức gọi cô vào YY, rồi nói chờ chút lát. Không biết anh làm gì mà giờ còn chưa trở lại.

Cảnh Trùng lại chẳng sốt ruột. Chỉ cần có cơ hội, có đợi đến sáng mai cô cũng bằng lòng..

Một lúc sau, cô bạn cùng phòng nằm giường trên chậm rãi thò đầu nhìn xuống dưới hỏi:

- Trùng Trùng, còn chưa ngủ hả?

Cảnh Trùng tháo tai nghe xuống, khẽ giọng hỏi:

- Tớ làm ồn đến cậu sao?

Bạn cùng phòng dụi mắt, lẩm nhẩm:

- Không đâu, nhưng mà sức khỏe cậu không tốt, nên đi ngủ sớm đi.

Cảnh Trùng đáp:

- Ừm, ngủ liền đây mà.

Bạn cùng phòng quá buồn ngủ, không nói với Cảnh Trùng được đôi câu đã ngã người xuống ngủ tiếp.

Cổ họng Cảnh Trùng hơi khó chịu, cô bèn đứng dậy đi rót ly nước. Đến khi trở lại ngồi trước máy tính, thì cô mừng rỡ phát hiện Quảng Lăng Chi Tức đã quay về.

- Sur phụ?

Cô dè dặt kêu lên một tiếng.

- Ừ.

Quảng Lăng Chi Tức đáp.

Âm thanh từ giọng nói của anh nghe... có vẻ như rất thoải mái...

Cũng đúng, nước sôi lửa bỏng chỉ có một mình cô thôi mà...

- Xin lỗi nhé, vừa rồi anh mới thay tã cho em gái, cho nên mới lâu vậy.

Anh giải thích.

- Không có gì đâu, em cũng vừa đi uống ly nước.

Quảng Lăng Chi Tức nói tiếp:

- Em gái anh tên là Huyền Huyền, có lẽ em nghe nói đến rồi nhỉ?

- À, lần trước có nghe anh nói qua với Liên Hoa.

- Huyền Huyền năm nay ba tuổi, rất nghịch ngợm, lại hay quấy khóc ban đêm.

- ...

Ba tuổi?!

Cảnh Trùng thầm giật mình. Nói vậy là Quảng Lăng Chi Tức lớn hơn em gái anh ấy tận hai mươi tuổi?

Anh em mà tuổi tác chênh lệch vậy, cô có thể hiểu làm bọn họ thành cha con cũng là lẽ thường tình...

Quảng Lăng Chi Tức nói tiếp:

- Lần trước có nhắc tới Tiểu Dục, cũng là em trai anh. Nó lớn hơn Huyền Huyền một chút.

- Ấc ặc.

Nghe như vậy... có vẻ nhà anh có rất nhiều trẻ con...

Như đoán được Cảnh Trùng nghĩ gì, Quảng Lăng Chi Tức giải thích:

- Nhà anh có tới bảy anh chị em. Anh thứ hai, còn Huyền Huyền là đứa nhỏ nhất.

Cảnh Trùng "A" lên một tiếng, rồi ngậy ngốc cảm thán:

- Nhiều vậy sao? Thật lợi hại...

Quảng Lăng Chi Tức cười cười:

- Lợi hại cái gì chứ? Cha mẹ anh chịu áp lực rất lớn.

- Ô, cũng phải...

Cảnh Trùng là con một, từ nhỏ đến lớn đều được cha mẹ thương yêu bảo bọc. Cho nên cô hoàn toàn không có điểm chung gì ở chủ đề này với anh cả, nhất thời trong giây lát không biết nên nói gì tiếp.

Quảng Lăng Chi Tức lại rất nhẹ nhàng dẫn dắt quay lại chủ đề:

- Cho nên, anh vẫn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, một thân trong sạch, em an tâm đi nhé.

Cảnh Trùng không cần soi gương cũng biết mặt mình nóng đỏ cả lên, giọng nói khẽ tới mức gần như không nghe được:

- Em biết...

Sau đó, Quảng Lăng Chi Tức quen việc dễ làm, cùng cô hoàn thành một loạt nhiệm vụ sư đồ. Đến địa điểm kết thúc nhiệm vụ thì anh thả cô xuống ngựa, độ thân mật của hai người lại tăng thêm một tấc.

Cảnh Trùng mở túi hành trang ra, âm thầm lấy mấy đạo cụ làm tăng độ thân mật dùng trên người Quảng Lăng Chi Tức, trong lòng vui thích dào dạt.

Đột nhiên Quảng Lăng Chi Tức hỏi:

- Không còn sớm nữa, chừng nào em mới đi ngủ?

Cảnh Trùng ngượng ngùng đáp:

- Em còn chưa tắm nữa...

- Còn không nhanh đi tắm rửa. Tắm xong nghỉ ngơi sớm một chút.

- Vâng.

- Anh cũng logout đây, mai còn phải đi làm.

- Vâng, sư phụ ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Cảnh Trùng lưu luyến thoát game, tắt YY đi, ngoan ngoãn cầm khăn mặt và đồ ngủ bước vào nhà tắm.

Từ đầu đến cuối, cô và Quảng Lăng Chi Tức đều không nhắc qua cái chủ đề "tơ tưởng" kia. Cảnh Trùng là vì không dám, còn lý do của Quảng Lăng Chi Tức thế nào thì cô không biết...

Quảng Lăng Chi Tức có hứng thú với cô không nhỉ?

Nhưng anh ấy là Nhận tổng, là nam chỉ huy được săn đón bậc nhất sever, chỉ cần vớt đại một cô trong game ra hỏi cũng đều trả lời là muốn gần gũi với anh, chưa nói tới cô không ít fan cuồng muốn tới tận nhà chặn đường. Nhận tổng từng gặp qua vô số sóng to gió lớn như vậy, sẽ chỉ ưu ái một mình cô sao?

Cảnh Trùng phấn khởi, đồng thời lại cảm thấy rất không thực tế...

Hay là giọng nói của cô có sức hấp dẫn như đòi đôn thổi? Cho nên cả Nhận tổng cũng...

Cảnh Trùng càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ, khẽ vuốt mặt không dám nghĩ nhiều thêm nữa.

Chắc sẽ không có chuyện Nhận tổng tự dung nôi hứng trên ghẹo cô đâu nhỉ?

Theo lý giải của cô, dù anh đối xử với mọi người khá ôn hòa, nhưng không phải kiểu người gặp ai cũng ôn hòa nhã nhặn, quan tâm săn sóc, mà thuộc tuyền khiến người khác không cảm thấy kiêng dè nhưng lại phải ngó lơ.

Anh làm chỉ huy bao nhiêu năm nhưng chưa từng nghe thấy cô nàng nào bêu riếu chuyện xấu với anh cả. Người như vậy sao có thể tùy tiện nói mấy lời gây thương nhớ cho người ta như vậy chứ?

Đầu óc Cảnh Trùng càng lúc càng loạn, xem ra cô cần phải đi tắm cho tỉnh người lại đã.

Hai mươi phút sau. Cảnh Trùng bước ra khỏi phòng tắm, cả người nhẹ nhàng khoan khoái nằm thẳng cẳng trên giường. Đã lơ đãng giấc, nên cô không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Lấy điện thoại ra, cô phát hiện năm phút trước Quảng Lăng Chi Tức có nhắn cho mình một tin nhắn.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Có một loại thuốc uống trước khi ngủ đấy, đừng quên nhé.

Cảnh Trùng tranh thủ nhắn lại: Vâng, em uống rồi.

Trả lời tin nhắn xong, cô le lưỡi chột dạ, vội đứng dậy tìm thuốc uống.

Chốc lát sau đã thấy tin nhắn hồi đáp của Quảng Lăng Chi Tức: Còn chưa đi ngủ?

Cảnh Trùng: Mới tắm xong thôi, đang chuẩn bị ngủ.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Ừm.

Cảnh Trùng chợt nhớ tới một chuyện, không nhịn được mà hỏi: Đúng rồi sư phụ, sao anh biết tên em vậy?

Một lát sau tin nhắn của Quảng Lăng Chi Tức lại đến: Sau này sẽ nói cho em biết.

Lại còn úp úp mở mở nữa!

Được rồi... Nếu anh ấy đã nói "Sau này", thì cô cũng không cần sốt ruột.

[Quảng Lăng Chi Tức]: Ngủ đi, ngủ ngon.

Cảnh Trùng: Ừm, ngủ ngon.

Cảnh Trùng tắt điện thoại di động, úp màn hình đen kịt kia vào ngực, vừa nghỉ lại đoạn đối thoại lúc nãy rồi dần khép hai mắt lại.

Không thể phủ nhận được, đêm nay của cô, đã định là một đêm mất ngủ...

Chú thích:

(1) Hệ thống phân cấp quyền hạn trong YY:

Ngựa tím - người sáng lập

Ngựa cam - tổng quản lý kênh

Ngựa vàng - quản lý kênh

Ngựa đỏ - quản lý kênh con

Ngựa hồng - quản lý kênh con cấp 2

Ngựa lam - hội viên

Ngựa xanh lá - vip

Ngựa xanh nhạt - vip lâm thời

Ngựa trắng - khách

-----oo0oo-----

Truyện được dịch và biên bởi cộng đồng dịch giả diễn đàn Bạch Ngọc Sách.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 7 (1)

Dịch: Dong Binh Công Hội

Biên: An Yên

Hiệu đính: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Thực ra gặp gỡ trong game khá là nhạt nhẽo, không phải đánh phỏ bản thì là ngắm phong cảnh.

Cảnh Trùng lấy cớ làm nhiệm vụ, tối nào cũng bắt Quảng Lăng Chi Tức dạo quanh bản đồ với mình. Nửa tháng trôi qua, bọn họ hầu như đã đi hết những nơi có cảnh đẹp trên bản đồ trong game. Mưa xuân chốn Hạnh Hoa, trăng tròn xứ Nhị Hải, đập tuyết ngắm hoa mai, ngay cả nơi đại mạc hoang vu và ngọn núi băng Côn Lôn cũng không bỏ qua.

Những lúc Quảng Lăng Chi Tức ngắm phong cảnh thường không thích nói chuyện, chỉ ngồi một chỗ nhắm mắt dưỡng thần là có thể ngồi đến nửa tiếng. Cảnh Trùng cũng không ngại anh im lặng, cô chỉ mãi lo tạo dáng chụp hình lưu niệm, tốc độ tay còn nhanh hơn cả khi ấn nút chụp.

Có một lần, Cảnh Trùng chợt nảy ra ý tưởng:

- Sư phụ, em muốn gặp Nhạn Lăng một lần, anh có thể login tài khoản đó được không?

Vừa nói xong, cô cảm thấy mình có vẻ hơi tham, tuy biết rõ người trước mắt và Nhạn tổng là một, nhưng vẫn luôn có gút mắc trong lòng, giống như là không tận mắt nhìn thấy chàng kiếm khách có tên "Nhạn Lăng" kia đứng cạnh thì cô sẽ cảm thấy không trọn vẹn vậy...

Cảnh Trùng biết, có lẽ yêu cầu này hơi chút kỳ cục, nhưng vẫn hy vọng vào mấy phần cơ may. Chắc Quảng Lăng Chi Tức sẽ không từ chối thỉnh cầu của cô đâu nhỉ, huống hồ đây cũng không phải là chuyện phiền phức gì...

- Có thể.

Một lát sau, Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Nhưng có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Nhất thời Cảnh Trùng nổi lên hứng thú.

- Đánh thắng anh.

- ...

Quảng Lăng Chi Tức lập tức giải thích với cô "Đánh thắng anh" có nghĩa là gì.

- Chúng ta thi đấu mười trận, em có thể thắng một trận thì coi như em thắng.

Nếu như Cảnh Trùng không biết người đối diện là ai, lúc này chắc chắn sẽ cười nhạo anh ta nói khoác mà không ngượng mồm, nhưng chính vì cô hiểu rõ thực lực của anh, mới càng rõ ràng anh nói như vậy đã coi như khách sáo lắm rồi...

Cảnh Trùng như vừa được cho một viên kẹo ngọt lại bị giáng một bạt tai, uể oải nói:

- Tại sao nhất định phải đấu chứ?

Loại chuyện có thể giải quyết bằng oản tù tì, cần gì phải làm nó phức tạp lên như thế...

Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Không phải em muốn làm chỉ huy sao? Anh phải xem thao tác của em có tiến bộ không, bằng không lên chiến trường làm sao khiến mọi người khâm phục?

Nói cũng đúng...

Cảnh Trùng về mặt đau khổ đồng ý:

- Vâng ạ.

Một khi Quảng Lăng Chi Tức trở nên nghiêm túc sẽ không nói cười tùy tiện, nghiêm nghị đoan chính, chỗ nên chỉ điểm thì chỉ điểm, chỗ cần phê bình thì phê bình, không thương xót chút nào.

- Kỹ năng này của em tung ra chậm quá, cảm sư là lớp nghề nghiệp chuyên về debuff, đồng môn đấu nhau thì so xem ai nhanh tay hơn, đừng lưỡng lự.
- Sau khi tung chiêu debuff xong đừng ham chiến, hãy đi ra phía sau hòn đá tránh né làn sóng công kích.
- Chậm.
- Muộn rồi.
- Quá chậm.

Cảnh Trùng đứng là không rõ cách chơi của cảm sư cho lắm, được Quảng Lăng Chi Tức giảng giải như thế thì cảm thấy nể phục anh.

Tám trận trước của Cảnh Trùng đều kết thúc trong thất bại. Cô thua tâm phục khẩu phục đồng thời lại có chút không cam lòng. Nếu mình đánh bằng tài khoản ẩn hiệp, ít ra cũng không thua đến nỗi thảm hại như vậy...

Trận thứ chín kết thúc, Cảnh Trùng đã nản lòng thoái chí không ôm hi vọng gì nữa, cũng không nói câu nào trong YY.

Không nghĩ tới khi trận thứ mười vừa bắt đầu lại xuất hiện chuyển biến, Quảng Lăng Chi Tức thao tác xảy ra sơ sẩy, tuyệt chiêu lại đánh nhầm vào một con quái ven đường, khiến Cảnh Trùng thừa cơ tiến tới.

Ánh mắt cô sáng ngời, vội vã tung một chuỗi kỹ năng đuổi đánh sát nút, không để cho anh có thêm bất kỳ cơ hội phản kích nào.

Hai phút sau, Quảng Lăng Chi Tức bị Cảnh Trùng đẩy lùi đến bên vách núi.

[Hệ thống]: Bé Ngoan Bướng Bỉnh trong lúc thi đấu đã chiến thắng Quảng Lăng Chi Tức.

Cảnh Trùng nhìn màn hình, không nhịn được nhếch miệng cười.

- Không tệ, trận này em phát huy rất tốt.

Bên trong YY, Quảng Lăng Chi Tức nói như thế.

Đã lâu không được khen ngợi, Cảnh Trùng không khỏi đắc chí, nhưng chưa được vài giây lại cảm thấy không thích hợp.

Sai lầm kiểu như đánh nhầm tuyệt chiêu vào quái thể này cũng rất hiếm thấy mà?... Lẽ nào vừa nãy Quảng Lăng Chi Tức có ý nhường cô? Anh nhìn ra cô đang chán nản nên mới làm thế?

Cảnh Trùng bị niềm vui chiến thắng làm choáng váng đầu óc. Thôi quản nhiều như vậy làm gì, thắng là được, anh ấy không nói rõ thì cô coi như không biết vậy.

- Hi hi, sư phụ, em thắng rồi, mau mau đổi tài khoản đi.

Dám chơi dám chịu, dựa theo hứa hẹn lúc trước, Quảng Lăng Chi Tức login vào tài khoản kiếm khách phủ bụi đã lâu kia.

Khi đó, Cảnh Trùng cũng chưa nhận ra rằng hành động này sẽ dẫn phát hậu quả như thế nào...

- Anh login rồi.

[Hệ thống]: Người chơi Nhạn Lăng xin thêm hảo hữu với bạn.

Cảnh Trùng kiềm nén cơn kích động, ngón tay run rẩy ấn đồng ý.

- Bây giờ anh đang ở đâu?
- Đề anh đến Luận Kiếm phong tìm em.
- Vâng.

Cảnh Trùng hồi hộp khó nói thành lời, nhìn không chớp mắt vào màn hình máy vi tính, chỉ sợ bỏ lỡ giây phút nào.

Nửa phút sau, một kiếm khách áo trắng thông dong đạp gió mà đi, xuyên qua mây mù bay về phía cô, dáng vẻ ấy dần trở nên rõ ràng.

Khi tới gần, anh thu hồi kiếm khí, vững vàng đáp xuống đất.

Trên Luận Kiếm phong, tiên hạc bay lượn cùng tuyết trắng. Một bông tuyết rơi trên lông mày người nọ, hào khí凛冽, khó thấy miệng cười.

Trên đầu kiểm khách là cái tên... Nhận Lăng.

Phía dưới cái tên là danh hiệu cấp thế giới đang quanh quẩn tia sáng màu cam, tượng trưng cho thân phận đặc thù, cả server chỉ có hai cái, mang lên người quả thực cool ngầu vô cùng.

Nhận Lăng.

Là anh ấy, chính là anh ấy.

Bình thường chỉ có thể dựa vào video của Nhận tổng làm nơi ký thác tâm hồn, lúc này anh ấy lại xuất hiện trước mặt mình, Cảnh Trùng kích động muốn ngất xỉu.

Nếu không phải cần giữ lại một phần rụt rè trước mặt anh thì cô đã gào thét quỳ lạy như fan cuồng từ lâu rồi. Tuy rằng ngay lúc này, ngoài mặt cổ già vờ bình tĩnh nhưng thật ra nút chụp màn hình trên bàn phím đã sắp bị cô bấm hỏng.

-----oo0oo-----

Truyện được dịch và biên bởi cộng đồng dịch giả diễn đàn Bạch Ngọc Sách.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 7 (2)

Dịch: Diên Vĩ

Biên: An Yên

Hiệu đính: Dong Bình Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

- Sư phụ.

- Ủ?

- Có thể dùng tài khoản này chơi với em một lúc được không?

- Được.

Yeah, yeah, yeah, không thể lãng phí cơ hội hiếm có này được, mau chụp màn hình, chụp màn hình, chụp màn hình!

- Vậy chúng ta đi vào bản đồ Trương Dạ Cảnh nhé? Có cực quang (1) rất đẹp đó.

- Được.

Cảnh Trùng đi trước Nhận Lăng một bước, truyền tống đến nơi có phong cảnh đẹp thích hợp để chụp ảnh rồi gửi cho anh một lời mời, đối phương cũng đã chấp nhận. Nhưng cô đợi năm phút rồi mà Nhận Lăng vẫn chậm chạp chưa tới.

Cảnh Trùng khó hiểu:

- Làm sao vậy ạ?

Nhận Lăng im lặng một cách kỳ quặc, hai giây sau mới nói:

- Chờ chút rồi em sẽ biết thôi.

Cảnh Trùng chờ mãi mới thấy Nhận Lăng đến. Anh không tới một mình, mà phía sau còn kéo theo một đám đông quần chúng không biết từ đâu xuất hiện vậy xem..

"Bà mẹ nó! Tôi thực sự gặp được Nhạ tổng rồi! A a a... tôi muốn nuốt luôn cái bàn phím quá!"

"Nhạ tổng chờ chúng tôi một chút đi! Đừng bay nhanh như vậy mà! Chụp một tấm rồi hẵng đi!"

"Anh trở về rồi sao Nhạ Tổng? Không phải là em đang nằm mơ chứ? ㄟ ㄎ ㄟ Trước khi tỉnh mộng có thể cho em ngủ với anh một lần có được không?!"

...

Cuối cùng, những âm thanh này phát triển thành...

"Không thể nào Nhạ tổng trở về mà im hơi lặng tiếng thế được, bà mẹ nó, chắc không phải là bị trộm tài khoản đấy chứ?"

"Móa, rất có thể nha! Tên trộm tài khoản, mi định làm gì với Nhạ tổng nhà ta hả?! Dừng tay cho ta!"

"Tài khoản của Nhạ tổng chắc chắn không thể bị trộm, mọi người cảm vũ khí tiến lên! Đánh chết tên trộm tài khoản này đi! Giết tới khi hấn logout thì thôi!"

Cảnh Trùng nhìn thi thể Nhạ Lăng đại thần nằm bên chân mình, im lặng không nói tiếng nào mà ngây người như phỗng.

Hóa ra Nhạ Lăng mới login được mười phút mà đã có rất nhiều người nhận được tin tức: "Nhạ tổng trở về! Tôi thấy Nhạ tổng online! Nhạ tổng đang liếc mắt đưa tình với một bé loli ở Luận Kiếm phong!"

Nhạ được tin tức này, những người đang đánh phó bản cũng ngừng đánh, đang PK cũng dừng luôn. Một truyền mười mười truyền trăm, khắp nơi đều biết, từ bốn phương tám hướng đổ về để tận mắt chứng kiến xem tin tức có phải thật hay không.

Cảnh Trùng lựa chọn chiếc thuyền nhỏ này vừa vặn thích hợp cho hai người có khoảng thời gian lãng mạn, nhưng bây giờ đứng tràn đầy mấy trăm người, may là trong game cũng không có loại thiết lập đắm tàu, nếu không thì cả bọn đều chết đuối mấy trăm lần rồi...

Quần chúng vây xem bàn ra tán vào, chỉ một cái hít thở vào đã spam mấy chục dòng. Nhạ Lăng không rảnh để giải thích, dứt khoát nằm im giả chết.

Cảnh Trùng cũng sắp bị kẹt chết. Cô kinh ngạc nhìn cảnh tượng hoành tráng trước mắt, quả thực không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành như vậy.

- Sư phụ... Anh có ổn không?

Hình như đều do kẻ đầu sỏ là cô, Cảnh Trùng hơi chột dạ hỏi.

Nhạ Lăng nói:

- Không có chuyện gì, em ẩn nhân vật đi, tắt kênh tán gẫu lại là được.

Nghe giọng điệu của anh... cứ như đã thành thói quen rồi...

Cũng phải, sức hút của Nhạ tổng quá lớn... Chẳng trách thời kỳ anh còn là chỉ huy, phe chính phái lần nào cũng thắng trận.

- Sư phụ, anh thật lợi hại, vừa online đã tạo nên xôn xao lớn như vậy.

Ý cười trong lời nói của Nhạ Lăng có vài phần bất đắc dĩ.

- Về sau khó có thể nán lại ở bản đồ công cộng rồi, xem ra cần phải suy nghĩ đến việc xây phủ đệ thôi.

Mặt Cảnh Trùng hơi đỏ lên.

Trong trò chơi này, việc xây phủ đệ có thể hiểu theo nghĩa khác chính là kết hôn...

Người chơi kết hôn cần tiêu tốn sáu mươi vạn đồng vàng. Dù hơi đắt một chút, nhưng hệ thống sẽ tặng lại một nơi ở xa hoa, thuộc quyền sở hữu cá nhân, người chơi khác không có mật mã là không vào được. Đây là một phần thưởng rất hấp dẫn, cho nên rất nhiều người bỏ tiền ra để kết hôn với tài khoản phụ của mình.

Cảnh Trùng nhăn nhó một trận, ngại ngại nói:

- Em có một phủ đệ... Chúng ta có thể qua đó lánh nạn.

Nhạ Lăng:

- Hừm?

Kéo dài âm cuối, giọng điệu quả thực tràn ngập sự chật vắn...

Cô cuồng quít giải thích:

- Không phải, anh đừng hiểu lầm... Một tài khoản khác của em đã kết hôn với một người bạn, bạn ấy là nữ.

Nhạ Lăng:

- Tài khoản khác à?

Cảnh Trùng:

- Vâng, là tài khoản ẩn hiệp có tên Kiêm Gia Vô Tương, anh cũng biết đấy.

Đến nước này, cô cảm thấy không nên giấu Nhạ Lăng điều gì nữa.

Cảnh Trùng nói thẳng:

- Cái tài khoản Bé Ngoan này lúc mới bắt đầu là em họ của em chơi, bá sư cũng là nhóc ấy bá. Nhưng gần đây thằng nhóc bạn thi đại học, nên hầu như đều do em chơi, Kiêm Gia vô tương mới là tài khoản chính của em.

Cô vốn lo lắng Nhạ Lăng nghe xong những lời này sẽ có phản ứng gì, thì lại nghe thấy tiếng anh chậm rãi uống một hớp nước, vô cùng thoải mái nói:

- Ừm, anh đã sớm biết rồi.

- A?

Cảnh Trùng sững sờ.

- Sao cơ?

Nhạ Lăng nói:

- Lần anh điều khiển từ xa giúp em tiêu trừ oán niệm, cuộc nói chuyện của em và em họ, anh đã nghe cả rồi.

Cảnh Trùng lại ngẩn ra.

- Không thể nào? ... Em, em nhớ rõ ràng là em có tắt micro tự do mà...

Nhạ Lăng nói:

- QQ hiện nay, dù điều khiển từ xa cũng có thể nghe được âm thanh, em không biết sao?

- ...

Cảnh Trùng như gặp phải sét đánh.

Cô, cô thật sự không biết...

Bây giờ đầu óc Cảnh Trùng tràn đầy mưa bom bão đạn.

Nhạ Lăng đã sớm biết cái tài khoản này không phải là của cô rồi... Vậy mà anh còn phụ họa theo... Có phải anh đang cười trộm sau lưng cô không... Tại sao tại sao tại sao... Tencent (2) đáng ghét, điều khiển từ xa đáng ghét, Dương Dịch đáng ghét...

Lúc suy nghĩ của Cảnh Trùng đang hỗn loạn, cô lại nghe Nhạ Lăng thuận miệng nói:

- Lần trước em nói trong bang hội có hai người cầu hôn em mà, hai người đó là ai thế?

Cảnh Trùng bị dọa không nhẹ, run run rẩy rẩy nói:

- Không có đâu... Em đào đâu ra sáu mươi vạn, đã sớm từ chối bọn họ rồi.

Nhạ Lăng nói:

- À, do không đủ vàng nên mới từ chối?

Cảnh Trùng cảm thấy áp lực như bị núi đè, lau mồ hôi nói:

- Không... Tất nhiên không phải.

Nhận Lăng cười khẽ hai tiếng, không trêu chọc cô nữa mà nói:

- Dẫn anh tới xem phủ đệ của em xem một chút đi.

Chú thích:

(1) Cực Quang: những dải ánh sáng nhiều màu sắc trên bầu trời vào ban đêm.

(2) Tencent: công ty phát triển phần mềm tin nhắn QQ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 8

Cảnh Trùng truyền tổng về phủ đệ trước, nhìn thoáng danh sách hảo hữu, xác nhận Mười Bốn không online, mới dám mời Nhận Lăng đi theo. Mười Bốn là chủ nhân tòa phủ đệ này, nếu như để cô ấy biết Nhận tổng đột nhiên đích thân tới đây, có khi sẽ phát cuồng lên mất..

Phủ đệ có một khu hậu hoa viên rất lớn. Cảnh Trùng và Nhận Lăng đi dạo xong một vòng thì vào trong đình nghỉ chân. Cả hai ngồi xuống thưởng rượu đánh cờ, làm thơ vẽ tranh. Đương nhiên những động tác này đều được thiết đặt sẵn, họ chỉ cần bấm chọn rồi treo máy là được.

Sợ nhất là không khí đột nhiên im lặng. Cảnh Trùng lại tìm đề tài để nói:

- Sư phụ, anh đang làm việc ở đâu ạ?

- Thành phố Y.

Nhận Lăng đáp.

- À... Vậy cũng gần.

- Ừ, mỗi tháng anh đều trở về một lần.

Cảnh Trùng bất tri bất giác hỏi sâu hơn:

- Nghe Liên Hoa nói, các anh là học trưởng của em?

- Ừ, có điều anh và cậu ấy học ngành khoa học kỹ thuật.

Cô cười cười:

- Hi hi, thật là khéo.

- Lại nói... Sao anh lại biết tên của em vậy?

Nhận Lăng suy nghĩ vài giây, rồi thần nhiên trả lời:

- Chúng ta từng gặp nhau một lần, chắc là em không nhớ thôi.

- Chúng ta đã gặp nhau?

Cảnh Trùng sững sốt, bị cái tin như bom nổ này làm hoảng sợ. Sao cô không hề có ấn tượng gì về chuyện này chứ?

- Gặp khi nào? Ở đâu ạ?

Nhận Lăng nghĩ nghĩ, nói:

- Một tháng trước, ở quán net Thời Đại.

Cảnh Trùng bối rối gãi đầu. Cô thường xuyên tới quán net này, nhưng không quen biết ai ở trong đó cả.

Đến cùng thì cô và Nhạn Lăng đã gặp mặt lúc nào?

Cảnh Trùng cố nhớ lại, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng.

Thấy cô mãi không lên tiếng, Nhạn Lăng nói tiếp:

- Có một lần em ngồi trúng máy bị hỏng tai nghe, còn nhớ không?

Được anh nhắc như vậy, Cảnh Trùng chợt tỉnh ngộ...

Cô lập tức hô:

- Không thể nào, người kia là anh sao?

*

*

Sự thực thì, lần đầu tiên Đàm Dật nhìn thấy Cảnh Trùng không phải ở quán net Thời Đại.

Nhà họ Đàm có một quy định bất thành văn, đó là chỉ bảo bọc các con tới khi thành niên. Tới lúc đó, toàn bộ học phí đại học, bảy người con họ Đàm phải tự mình gánh vác. Hoặc là vay mượn trước, chờ tốt nghiệp, đi làm thì phải trả theo từng giai đoạn đến hết nợ. Hoặc là trong lúc học đại học phải vừa làm vừa kiếm học phí.

Đàm Dật không phải con cả trong nhà, nên áp lực không tính là lớn nhất. Khi anh học đại học, trong nhà mỗi tháng đều gửi thêm chừng một ngàn đồng để trang trải cuộc sống, những phí tổn còn lại thì cần anh tự mình nghĩ cách.

Tới năm thứ hai đại học, thời gian ngoài giờ học khá nhiều, Đàm Dật bị mấy người bạn cùng phòng rủ chơi một game võ hiệp có tên là Tiêu Dao Đại Lục. Sau đó anh từ từ thông thạo hết đường nước của game, bèn cùng với các bạn mở dịch vụ chuyên nhận PK tranh giải, một ngày có thể kiếm vài trăm. Tiếp sau nữa, trời xui đất khiến thế nào, Đàm Dật đi lên con đường chỉ huy trận doanh, nhóm của họ cũng ngày càng nổi tiếng.

Khi ấy, trong trường cũng xảy ra một chuyện ồn ào. Một nàng hoa khôi kiêu kỳ muốn "cưa" Đàm Dật, nhưng mãi vẫn không có kết quả. Cô nàng vô cùng buồn bực, không tin rằng sức hấp dẫn của mình lại kém hơn một trò chơi nhợt nhạt kia, nên không khỏi nói xấu sau lưng:

- Một kẻ suốt ngày đắm đầu vào game thì sau này có tiền đồ gì nổi? Còn chơi bởi lâu lẳng hơn cả anh tôi, có gì hay ho chứ.

Đại khái ý của câu này là: Không trách bà đây không đủ sức hút, chỉ trách Đàm Dật cố chấp mê muội.

Cái trò không ăn được thì muốn đập đổ này khiến những người xung quanh cũng không nhìn nổi, nhìn không được mới bênh vực Đàm đại soái ca một câu:

- Kiểu chơi của anh cô có thể so với người ta được sao? Anh cô là vùng tiền bừa bãi vào game, mà người ta là kiếm tiền không ngừng từ game, học phí, đi động, mấy tính đều tự mình kiếm. Anh cô làm được không?

- ...

Chỉ một câu này khiến cho hoa khôi giảng đường không còn dám phản bác câu nào.

Trở lại chuyện chính.

Gia quy nhà họ Đàm đương nhiên vẫn duy trì tới thế hệ cô em gái Đàm Tam. Đàm Tam cũng đi theo con đường của Đàm Dật, không ra ngoài làm thêm, chỉ ở lý trong ký túc xá, làm những việc vừa thoải mái lại vừa có thể lười biếng.

Trong thời gian này, nữ streamer là một nghề rất hot. Đàm Tam dựa vào vẻ đẹp gia truyền cũng bắt đầu theo nghiệp này, nhưng dù sao cũng còn ít kinh nghiệm, bình thường cũng phải đi nhìn các nữ streamer khác để học hỏi.

Nói thật, có Đàm Đại và Đàm Dật đã bắt đầu đi làm rồi, Đàm Tam làm em gái đã không hề thiếu tiền tiêu, cho nên mới đầu làm streamer chỉ là muốn chơi đùa, chứ không phải do áp lực kiếm tiền.

So với streamer mới vào nghề, danh tiếng chưa có như Đàm Tam, hot streamer như Cảnh Trùng hoàn toàn khác biệt. Cảnh Trùng một tháng không bước chân ra khỏi nhà cũng có 2400 đồng bỏ túi, lại thêm trích phần trăm doanh thu nữa thì có thể nhẹ nhàng kiếm ra hơn vạn. (Khoảng hơn 36 triệu VNĐ)

Đoạn thời gian kia, Đàm Tam như bị quỷ nhập, cứ sềnh ra là lại chạy tới phòng live stream của người khác để hóng.

Nhìn nhiều như vậy, cô nàng thích nhất là streamer Cảnh Trùng.

Trong vũng nước đục này, Cảnh Trùng giống như trở thành một phong cách riêng. Cô chưa bao giờ làm nũng, không bán nhan sắc, không tán tỉnh người xem, càng không chủ động đòi quà tặng, nhưng chưa bao giờ thiếu quà.

Chủ yếu là bởi vì cô rất xinh đẹp, chất giọng đặc biệt, hát hay, hơn nữa rất có tinh thần chuyên nghiệp. Khi nào cô bị đau họng, cho dù không hát thì cũng sẽ không treo máy không nói lời nào, mà bình thường sẽ đọc thơ cổ cho mọi người, hoặc là kể mấy đoạn trong Đông Chu Liệt Quốc Chí, Hậu Hán Thư v.v..

Đàm Tam dần dần trở thành fan cuồng của Cảnh Trùng, mỗi ngày đều nhắc tới cô, còn không ngừng dụ dỗ hai ông anh của mình cùng xem Cảnh Trùng live stream.

Anh cả Đàm Đại sớm đã có bạn gái, sắp tới chuẩn bị lập gia đình, tự nhiên không hứng thú với chuyện này. Còn Đàm Dật thì cảm thấy nữ streamer này kể chuyện khá ngộ nghĩnh, còn sinh động hơn cả giáo viên dạy sử nữa...

Vì thế, dưới sự lôi kéo của Đàm Tam, Đàm Dật thì thoảng cũng sẽ xem Cảnh Trùng live stream. Nhưng anh chỉ treo máy để đó, chưa bao giờ mở miệng, đơn thuần xem đó như nghe radio thôi.

Vào một tối chủ nhật, Đàm Dật vừa làm việc vừa mở live stream lên nghe. Anh đeo tai nghe, màn hình lại là giao diện word.

Cô bé này lại bị đau họng rồi, không hát mà đang cầm một quyển sách, nghiêm trang đọc...

"Quán tự tại tại bô tát hành thâm bát nhã ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xả lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ tướng hành thức diệt phục như thị."

Đàm Dật nghe một hồi, không ngờ là Thanh Tâm Chú. = =

Thú vị thật...

Ngày đó là cuối tháng. Tháng này Cảnh Trùng bận rộn nên thiếu mất số ca, không thể không live stream suốt đêm.

Đàm Dật làm xong bản báo cáo thì đã là rạng sáng. Giờ anh mới để ý, âm thanh từ tai nghe đã dừng lại. Anh cho là Cảnh Trùng đã offline rồi, bật giao diện live stream lên nhìn xem, lại phát hiện người vẫn ở đấy.

Nói chính xác thì, chỉ có người ở đấy, không có tiếng.

Live stream suốt từ xế chiều tới nửa đêm, Cảnh Trùng sớm đã mệt muốn chết. Cô bất chấp cả hình tượng, tùy tiện tựa lưng vào ghế ngồi, đầu ngửa lên, ngủ say như chết.

May là đêm hôm khuya khoắt không có máy người, ngẫu nhiên có một hai người tiến vào, thì cũng chỉ ngạc nhiên đánh lên khung bình luận hàng chữ: Thú vị đây, live stream ngủ.

Đàm Dật nhìn cô gái ngủ say trong màn hình, không nhịn được cười khế.

Quả thật là rất thú vị.

*

Lần đầu tiên chân chính gặp mặt là ở quán net Thời Đại.

Ngày đó có một buổi họp lớp quan trọng, thế nên vừa trở lại thành phố X, Đàm Dật tới ngay quán net tìm Liên Hoa. Liên Hoa phải ra ngoài mua vài thứ, nhờ Đàm Dật trông quán.

Một lát sau, có một cô gái xinh xắn bước vào cửa.

- Chủ quán ơi, nạp cho em năm giờ, em cảm ơn.

Vừa nói, cô vừa lấy một tấm thẻ chứng minh ra. Có vẻ như cô là khách quen, nên ở cái chỗ toàn nam giới này cũng không hề có chút bối rối nào.

Đàm Dật nhận lấy chứng minh nhân dân, nhìn xuống.

Trên đó là bức ảnh một cô gái mặt mũi ưa nhìn, tóc dài đen nhánh vén gọn sau tai.

Chỉ hai chữ, xinh đẹp. Ảnh ở thẻ chứng minh mà có thể đạt tới trình độ này, rất khó.

Mới nhìn thoảng qua, Đàm Dật đã ngờ ngợ hình như mình gặp gương mặt này ở đâu rồi. Anh ngẫm nghĩ vài giây, lại tình bơ giúp cô gái làm xong thủ tục.

Cảnh Trùng ngồi ở cách Đàm Dật không xa, đưa lưng về phía anh. Mắt của Đàm Dật rất tốt, có thể thấy được gương mặt cô phản chiếu qua màn hình máy tính, đương nhiên anh cũng không nhìn chăm chăm.

Lại qua mười phút, Đàm Dật nghiêng người tựa vào bàn tính tiền, hai chân bắt chéo, có chút sốt ruột nhìn thoáng qua đồng hồ. Gã Liên Hoa này, nói là đi mười phút mà tới giờ vẫn chưa về.

Cô gái cách đó mấy mét chợt duỗi tay vẫy vẫy với anh, nụ cười ngượng ngùng.

Đàm Dật hiểu ý, đi tới chỗ cô.

- Có chuyện gì vậy?

Đàm Dật đi tới trước mặt cô, hỏi.

Hình tượng của Cảnh Trùng trong mắt Đàm Dật là luôn hòa nhã tự nhiên, không ngờ lúc này còn có chút e thẹn. Cô nhỏ nhẹ nói:

- À... Hình như tai nghe bị hỏng, không nghe thấy tiếng, anh đổi giúp em được không?

Đàm Dật đeo thử lên, quả thật không có âm thanh.

- Để anh đổi cho.

Cùng lúc ấy, Đàm Dật vô tình nhìn thấy cô gái đang mở giao diện game Tiêu Dao Đại Lục, chơi nhân vật ẩn hiệp nữ.

Trước mắt anh là khung hình quen thuộc. Chẳng qua, đoạn thời gian này, Tiêu Dao Đại Lục đã có nâng cấp cực lớn về đồ họa. Không ít người chơi nữ là bị cảnh vật của game hấp dẫn đến.

Đàm Dật cảm một cái tai nghe mới tinh tới thì Cảnh Trùng đã log out tài khoản ẩn hiệp, lập tài khoản mới.

Bé Ngoan Bướng Bỉnh...

Không ngờ cô lại đặt tên nick thế này.

Đương nhiên, khi đó Đàm Dật còn không biết, Cảnh Trùng cũng không phải là người nghĩ ra cái tên. Cô chỉ tạo giúp tài khoản theo ý Dương Dịch mà thôi.

Vì thế, ngày hôm sau, Đàm đại thần ở ẩn đã nhiều năm chợt âm thầm trở về chơi game, khi đi qua một khu đất trống lại vừa khéo thấy cái nick có tên Bé Ngoan Bướng Bỉnh đang vụng về đánh với một đám chuột đồng. Có lẽ là duyên phận, Đàm đại thần thuận tay thu tài khoản đó làm đồ đệ.

Ai ngờ, một cô gái thoát nhìn nhả nhận như vậy, vừa vào bang hội đã đường hoàng đổi tên thành vật trang sức hạ bộ của anh...

Đối với lần gặp gỡ ngắn ngủi tại quán net ấy, không thể nói là Cảnh Trùng không có ấn tượng. Dù sao phục vụ cho cô cũng là một anh chàng điển trai có giọng nói êm tai. Nhưng cô lại không có mê trai đến độ không biết đối phương là ai bèn chủ động đi xin số.

Cũng chính bởi lần gặp ngẫu nhiên ấy, Đàm Dật mới chợt nhớ lại những hồi ức đầy xúc động của một thời rong ruổi sa trường trong Tiêu Dao Đại Lục, rồi đột nhiên muốn trở về chơi cái trò chơi này.

Có lẽ, đôi khi, hai người gặp nhau hay vụng về gặp nhau, chỉ đơn giản từ một ý nghĩ như thế.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 9 (1)

Gần tới nghỉ hè, tiết học của năm ba càng ngày càng ít. Mỗi ngày Cảnh Trùng đều chỉ chui rúc trong ký túc xá, rảnh rỗi đến phát chán.

Có lẽ bởi vì gần đây cô quá nhàn, nên mới cảm thấy Quảng Lăng Chỉ Tức càng ngày càng bận rộn.

Số lần anh lên chơi game trong một tuần có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có cuối tuần mới có thể tranh thủ lộ diện. Ngày nào Cảnh Trùng không thấy được anh, trong lòng đương nhiên sẽ sốt ruột, nhưng lại không muốn biểu hiện trước mặt anh, chỉ có thể vờ như không có gì.

Lần trước Nhận tổng chỉ login nửa tiếng, thế mà đã gây nên sóng to gió lớn khắp cả server.

Ngày đó Mười Bốn đột nhiên gửi qua Cảnh Trùng một tấm hình, nói là lấy từ một topic đang hot trong diễn đàn game, nội dung có liên quan đến việc Nhận tổng trở về.

- Kiêm Gia mau nhìn nè! Giác mộng của cậu đã trở thành sự thật rồi! Đêm nay có nằm mơ cũng đừng cười tỉnh nha!

Mức độ vui sướng của Mười Bốn không thua gì thời điểm cô biết được tin tức này.

Cảnh Trùng lại thế nào cũng cười không nổi, có chút lo lắng lật topic này một lần. Cô vẫn chưa quên Liên Hoa luôn mãi căn dặn: đừng làm việc gì quá lố, đừng làm việc gì quá lố, nhất định không được làm việc gì quá lố!

Không biết cái topic này có lại gây phiền nhiễu gì cho Nhận tổng không đây...

Chủ topic hiển nhiên chính là một thành viên trong binh đoàn vậy xem lần trước, tin tưởng chắc nịch thông tin Nhận tổng trở về, hơn nữa còn liệt kê ra hàng loạt hình chụp làm bằng chứng.

Bối cảnh trong hình tại bờ hồ Minh Nguyệt, Nhận tổng cười ngựa phi nhanh, Bé Ngoan cũng ngồi trên con ngựa đó... Những tấm hình sau đó, cô đều tránh được ống kính.

Không ít người phản hồi ào ào xác nhận ngày đó tận mắt trông thấy Nhận tổng, nhưng vẫn không bài trừ khả năng đó là người mua lại tài khoản hoặc trộm tài khoản. Nói chung, tin tức càng mơ hồ càng khiến người ta phấn khởi, thảo luận không dứt. Dần dần, tin đồn Nhận tổng trở về càng ngày càng lan rộng.

Thông tin truyền bá thật thật giả giả, nhưng người trong bang Túng Ca đều biết nội tình.

Thành viên trong bang luôn bảo vệ Nhận tổng rất tốt, dù bình thường ở trong nhóm chat mật dày dầy đùa giỡn thế nào, hễ bước ra bang hội một bước, tuyệt không tiết lộ nửa điểm tin tức cho người ngoài.

Đối với tình huống của Nhận tổng lần này, mặc dù mọi người khó hiểu, nhưng không ai dám chủ động đi hỏi đại thần rốt cuộc tính làm gì.

Ồn ào nhốn nháo một hồi, cuối cùng cả đám kéo cả Cảnh Trùng ra chọc ghẹo.

[Tiếng cười như chuông bạc của Nhận tổng]: Nhận tổng login lại không dẫn chúng em đi chơi, chỉ dành đãi ngộ đặc biệt cho Bé Ngoan. Người ta không chịu đâu, người ta muốn đổi nha ㄟㄎㄎ ㄟㄎㄎ

[Cơ bụng V-cut vô tiền khoáng hậu của Nhận tổng]: Tôi vào bang lâu như vậy cũng chưa bao giờ nói với Nhận tổng được một câu, Bé Ngoan vừa đến đã có đặc quyền của đồ đệ, gato quá đi!

[Sợi râu lún phún cực kỳ đậm tay của Nhận tổng]: Ai kêu người ta là giọng nữ thần cơ chứ...

Cảnh Trùng nhất thời cũng không phân rõ những câu này rốt cuộc là nói đùa hay nói móc, dứt khoát vờ như không nhìn thấy.

Buổi tối cuối tuần, Quảng Lăng Chi Tức bất ngờ login một lần, tổ đội với Cảnh Trùng làm nhiệm vụ hàng ngày.

Khoảnh khắc Cảnh Trùng nhìn thấy lời mời tổ đội mới chợt nhớ, vốn dĩ bọn họ hẹn nhau chờ anh tan ca trở về rồi làm nhiệm vụ chung. Kết quả hôm nay cô lại đăng trí quên mất việc này, từ sớm đã tự mình hoàn thành nhiệm vụ.

Chuyện này thật khó nói quá...

Hai người lần lượt truyền tổng đến bàn đồ nhận nhiệm vụ, Quảng Lăng Chi Tức tìm tới NPC lấy nhiệm vụ trước, Cảnh Trùng lùi thủi theo sát phía sau.

Quảng Lăng Chi Tức sắp xếp túi hành trang xong, quay đầu lại phát hiện Cảnh Trùng vẫn chưa di chuyển, hỏi:

- Sao em không nhận nhiệm vụ?

- Em làm xong lúc sáng rồi...

Cảnh Trùng áp úng một lúc, mới lí nhí nói:

- Xin lỗi, dạo này anh thường không online, mấy ngày nay đều là một mình em làm nhiệm vụ, vì vậy hôm nay cũng theo thói quen tự xử luôn...

Nghe lời này, Quảng Lăng Chi Tức im lặng hồi lâu.

Cảnh Trùng bắt đầu ảo não. Mình nói thế có làm anh ấy khó xử không? Hoặc là lộ vè cô không quá biết giữ chữ tín?

Lại nghe Quảng Lăng Chi Tức nhàn nhạt nói:

- Em đang trách anh gần đây không dành nhiều thời gian cho em sao?
- Không có không có.

Cảnh Trùng bị lời này của anh sợ hết hồn, lập tức tỏ rõ lập trường:

- Anh bận chuyện của anh là được rồi, công việc quan trọng, một mình em chơi cũng vui mà... Hôm nay là tại em không đúng, em quên mất...

Chuyện Quảng Lăng Chi Tức làm, Cảnh Trùng hoàn toàn lý giải vô điều kiện, oán trách thì càng không thể nào.

Câu nói đó của cô khá là tâm lý, nhưng nếu nghe kỹ cũng có thể phát hiện trong giọng nói chứa chút ít ảm ức.

Sợ Quảng Lăng Chi Tức hiểu lầm, cô lại bổ sung một câu:

- Nếu như anh thực sự không có thời gian, về sau em có thể giúp anh làm nhiệm vụ...

Quảng Lăng Chi Tức không nói tiếp, như đang suy tư gì.

Qua rất lâu, anh nói:

- Gọi điện thoại cho anh đi.

Cảnh Trùng:

- Sao ạ?

Quảng Lăng Chi Tức:

- Sau này em muốn tìm anh thì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho anh.

Cảnh Trùng còn chưa kịp phản ứng lại, Quảng Lăng Chi Tức đã không nhanh không chậm bấm một chuỗi con số.

- 1391868xxxx, em lưu lại đi.

Cảnh Trùng vẫn còn đang ngây ngốc.

Chờ đã!

Vừa nãy là... Số điện thoại di động của Nhận tổng?!

Là cái loại máy mang theo bên người mọi lúc, buổi tối đặt ở đầu giường, khi sử dụng thì kề sát ở bên tai?!

Qua vài giây sau, Cảnh Trùng mới bắt đầu mừng rỡ như điên, không tiếng động mà gào rú, a a a a a a.

Nhận tổng cho cô số điện thoại! Nhận tổng cho cô số điện thoại!

Tiêu hóa xong, cô điều chỉnh lại tiếng nói, vô cùng xấu hổ hỏi:

- Có thể đọc lại lần nữa không ạ? Vừa nãy em nghe không rõ, chỉ nhớ số đầu là 13...

Quảng Lăng Chi Tức cười cười, Cảnh Trùng nghe được lại đỏ mặt.

Quảng Lăng Chi Tức đọc lại một lần, lần này cố ý chậm lại.

- 1391868xxxx.
- Đã nhớ chưa?

Cảnh Trùng:

- Vâng, em nhớ rồi.
- Thông thường thì anh rảnh tầm từ mười hai giờ trưa đến một giờ, trước mười một giờ tối. Tốt nhất hãy tìm anh trong hai khoảng thời gian này nhé.
- Vâng ạ.

Cảnh Trùng cẩn thận ghi nhớ, tuyệt đối không cho phép phạm sai lầm.

Cô như nhớ tới cái gì, lại hơi thấp thỏm hỏi:

- Không phải anh nói gần đây rất bận rộn sao? Em có làm phiền anh không...

Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Để trống thời gian nói với em mấy câu thì vẫn sắp xếp được.

Cảnh Trùng nhẹ nhàng nhếch môi.

- Vâng...

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 9 (2)

Lần đầu tiên gọi điện thoại là ngay buổi tối hôm đó, Cảnh Trùng như gặp đại địch, canh đúng mười giờ rưỡi gọi cho anh.

Sau mấy tiếng chuông, điện thoại được kết nối.

- Alo! Xin hỏi là ai?

Trong tai nghe truyền đến âm thanh chín chắn trầm ấm quen thuộc.

Cảnh Trùng ngưng mắt hai giây mới từ từ hoàn hồn:

- Ừm, à.. em là Cảnh Trùng...

- À, thì ra là em.

Quảng Lăng Chi Tức dường như đang cười, giọng nói có vẻ vui mừng.

- Em thật biết chọn thời điểm đấy, anh vừa mới tắm xong.

Vừa mới tắm xong...

Sao lại nghe mập mờ như vậy chứ...

Đừng suy nghĩ lung tung, đừng suy nghĩ lung tung.

- Em cũng vừa tắm xong...

Cảnh Trùng rõ ràng rất căng thẳng, cố gắng giữ cho giọng mình không run:

- Đây... em nên xưng hô với anh như thế nào đây?

So với Cảnh Trùng, Quảng Lăng Chi Tức có vẻ thông dong hơn nhiều.

- Sư phụ đi? Hay là học trưởng? Được cả.

- Vâng..

Quảng Lăng Chi Tức nhắc nhở:

- Anh họ Đàm.

Cảnh Trùng lập tức nắm bắt được:

- Đàm học trưởng!

Quảng Lăng Chi Tức cười khẽ.

- Ừm.

Hai người chơi chung đã lâu, bây giờ vào YY đã không còn thấy lúng túng gì, nhưng mà gọi điện thoại thì lại giống như lần đầu tiếp xúc người lạ, nói gì cũng thấy thật là gượng gạo.

Tuy thế, Cảnh Trùng cũng không cảm thấy vô vị. Dù chỉ nghe Quảng Lăng Chi Tức đọc bảng cửu chương cũng được, cô bằng lòng cứ thế đốt sạch tiền điện thoại.

Giọng Quảng Lăng Chi Tức qua điện thoại so với trên YY có hơi khác một chút, dường như hay hơn, trẻ trung hơn, lại có thêm một chút... dịu dàng?

Bên cạnh Cảnh Trùng không thiếu nam sinh có âm thanh êm tai. Có lẽ vì đã nghe quen giọng đọc phát thanh theo một khuôn khổ, nên cô lại cảm thấy tiếng nói thuần hậu ấm áp càng có thể lay động lòng người.

Không nhớ được bọn họ đã nói những gì, thời gian cứ vậy trôi qua hơn nửa tiếng, cuộc trò chuyện đầu tiên cũng nên kết thúc.

Quảng Lăng Chi Tức nói:

- Anh ngủ trước đây, còn phải làm ca sớm, ngày mai tán gẫu tiếp.

- Vâng...

Trước khi cúp máy, Cảnh Trùng vẫn nhịn không được hỏi thăm:

- Sư phụ, bây giờ anh đang làm công việc gì? Sao lại bận như vậy?

Quảng Lăng Chi Tức ngược lại rất thoải mái nói cho cô biết.

- Anh làm trong bộ phận thiết ở Tấn Phong.

- ...

Cảnh Trùng kinh ngạc

Chà trách...

Tấn Phong là công ty game cỡ lớn vô cùng nổi tiếng, trước giờ đã phát hành rất nhiều game online và game mobile thịnh hành, "Tiêu Dao Đại Lục" đang hot hiện nay cũng là một sản phẩm của Tấn Phong..

Cảnh Trùng bây giờ đã hiểu rõ tại sao Quảng Lăng Chi Tức quay lại chơi game mà phải kín đáo như vậy.

Làm một game thủ, anh có thể tỏa sáng lóa mắt không cần kiêng dè. Nhưng làm một nhân viên nội bộ tuân thủ chức vụ nghiêm ngặt, nhân vật trong game quá ưu tú thì có thể sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến công ty...

- Người trong bang hội có biết việc này không ạ?

- Không.

- Vậy Liên Hoa hẳn phải biết nhỉ?

- Ừ, hiện tại chỉ có em và cậu ta biết thôi.

Bộ phận thiết kế có ý nghĩa thế nào với trò chơi?

Không khoa trương khi nói rằng, người thiết kế game sẽ trực tiếp quyết định game thủ sẽ có cơ duyên thế nào ở trong thế giới game, là người tạo dựng và cũng đóng vai trò là linh hồn của cả trò chơi.

Cảnh Trùng không nhịn được cảm thán, thì ra cô lại quen biết một nhân vật ghê gớm như vậy, tối nay phải từ từ tiêu hóa tin tức chấn động này mới được...

Cúp máy, Cảnh Trùng vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng, vội đi rửa mặt để hạ bớt nhiệt độ.

Bạn cùng phòng cười tinh quái, kéo cô lại hỏi:

- Cậu vừa nói chuyện điện thoại với ai thế? Cười đến xuân tâm nhộn nhạo hết cả, có vấn đề nha.

Cảnh Trùng le lưỡi, cũng không giấu diếm:

- Nhận tổng.

- Nhận tổng? Chính là Nhận tổng trong game mà cậu hay nhắc đến ấy sao?

- Ừm.

Cảnh Trùng gật đầu, mặt mày hớn hờ nói.

- Lần trước món hàng chuyển phát nhanh kia cũng chính là anh ấy gửi cho tớ. Anh ấy còn là cựu sinh viên trường mình đấy, bất ngờ đúng không?

Bạn cùng phòng đột nhiên nhũn mày, lùi lại trùng mắt nhìn cô.

- Không phải là muốn quấy rối đàn em đấy chứ?

Nhìn biểu cảm "Người trẻ tuổi, tư tưởng của cô thật nguy hiểm" của bạn cùng phòng, Cảnh Trùng buồn cười, đấm nhẹ cô bạn một cái:

- Chớ nói lung tung.

- Tớ nói thật với cậu đó, Trùng Trùng!

Bạn cùng phòng bắt lấy cổ tay cô, vẻ mặt nghiêm túc như đang giáo dục thiếu nữ nghiêm lên mạng.

- Internet có rất nhiều tên lừa đảo, tốt nhất là cậu phải cẩn thận một chút, coi chừng gã ta là một tên cao to đen hôi đấy!

- Không sao đâu, dù sao tớ với anh ấy cũng sẽ không gặp mặt mà.

Cảnh Trùng không muốn dây dưa thêm về vấn đề này, xua bạn cùng phòng rồi trở lại giường mình.

Nằm trên gối, Cảnh Trùng không khỏi nghĩ đến điều mình vừa nhanh miệng nói ra.

...

Nàng ở cùng thành phố với Nhận tổng, lại cùng trường, gần nhau như vậy... thật sự sẽ không gặp mặt ư?

Cảnh Trùng không có cách nào khẳng định là không, cũng không dám khẳng định là có.

Vừa nhắc đến tên của anh, trong đầu lại liên tưởng đến những chuyện tốt đẹp. Đường đường chính chính gặp anh là một loại hy vọng xa vời, nhưng ảo tưởng vào một điều không chắc chắn như thế lại là một chuyện đau khổ mà ngọt ngào.

Cảnh Trùng lắc lắc cái đầu tự nhắc nhở mình. Bọn họ hiện nay vẫn trong trạng thái mập mờ không rõ ràng, coi như có gì đó đi chăng nữa cũng là chuyện ở trong game. Game và đời thực nhất định phải phân rõ, nhất định phải phân rõ...

Có thể duy trì trạng thái như bây giờ đã khiến cô rất thỏa mãn, không thể mơ mộng, không thể mơ mộng. Cảnh Trùng vội vàng nhắc đi nhắc lại trong bụng.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 10

Dịch giả: alrei

Biên dịch: An Yên

Hiệu đính: Dong Bình Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Không biết tại sao, trong những chuyện tình cảm thì hầu như phụ nữ luôn là phía bỏ ra nhiều hơn. Vì vậy cho dù Quảng Lăng Chi Tức từng nhiều lần tỏ vẻ không cần, Cảnh Trùng vẫn chủ động gánh vác trách nhiệm mỗi ngày online giúp anh làm hết nhiệm vụ, hơn nữa còn cảm thấy vui vì điều đó.

Mấy ngày đầu, tất cả còn trời yên biển lặng, cô login tài khoản Quảng Lăng Chi Tức du sơn ngoạn thủy, thuận tiện trải nghiệm cảm giác trên chóc mấy em gái một chút.

Thình thoảng có vài người quen trong bang hội gửi tin nhắn riêng, tìm anh có chuyện. Cảnh Trùng đều trả lời một câu: Mình không phải chính chủ.

Tiếp theo đối phương tất nhiên sẽ hỏi: Bạn là?

Cảnh Trùng lại trả lời: Bé Ngoan.

Sau đó sẽ nhận được một từ sáng tỏ lại mập mờ: À~~~~

Cảnh Trùng đối với chuyện này làm mãi không biết chán, như đang im lặng tuyên bố chủ quyền.

Trải qua mấy ngày bình thường như vậy. Có lẽ do cuộc sống trôi đi quá mức nhàn hạ, cho nên khi bất ngờ có chuyện, Cảnh Trùng thậm chí không thể biết tin ngay.

Ngày đó, cô như thường lệ login vào tài khoản Quảng Lăng Chi Tức làm nhiệm vụ. Vừa truyền tống đến bản đồ dã ngoại, còn chưa kịp lên ngựa thì cô đã bị một đám người xông ra chặn lại giữa đường.

Kênh trò chuyện phụ cận đang spam điên cuồng.

[Chửi Người Một Vạn Lần]: Nhận tống!! Là anh sao?! Anh thật sự quay lại rồi?!

[Mặc Huyết Diên]: Nhất định là Nhận tống! Trong tên cũng có một chữ 'Lăng'!

[Loạn Chút Là Ghép Đôi]: Nhận tống đừng chạy! Nhận tống cầu chụp ảnh chung!

[Cố Dương Linh]: Nhận tống thêm hảo hữu có được không (o_`o) Đề ý em có được không! Hu hu hu, trả lời một từ thôi cũng được!

[Bạn Cũng Là Năm Sao]: Nhận tống, Nhận tống, Nhận tống!!!

Cảnh Trùng: ??

Cô chậm chạp nghĩ được mùi gì đó sai sai, vội vàng mở nhật ký trò chuyện của bang hội ra kiểm tra.

Trong bang hội đã sớm nổ tung rồi.

[Tê bào tạo máu cần cù của Nhận tống]: Là ai để lộ tài khoản phụ của Nhận tống ra ngoài? Đăng lên diễn đàn rồi, giờ mọi người đều biết hết!!

[Giọng trầm thấp không gian tự uy của Nhận tống]: Không biết nữa, tên phản đồ nào? Ta mà tìm ra, ta sẽ quát chết nó!

[Đầu ngón tay mềm mại của Nhận tống]: Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?

[Cái rốn đáng yêu của Nhận tống]: Cậu tự lên diễn đàn xem đi, không biết là ai post ID tài khoản phụ của Nhận tống lên, bây giờ mọi người đều đang thảo luận.

[Cái ấy cứng cáp của Nhận tống]: Móa, sao có thể làm ra chuyện tổn hại lợi ích đoàn đội như vậy hả?! Bà đây sắp gặp phải một con sóng công kích của tình địch rồi!

(Nhân viên quản lý) [Đốm đồi mồi mãi không biến mất của Nhận tống]: Má ơi, đã có mười mấy yêu cầu xin vào bang, có đồng ý hay không đây?

...Sau hơn nửa giờ gà bay chó sủa, tình cảnh đã loạn cả lên. Cuối cùng bang chủ Liên Hoa mới chậm rãi xuất hiện, tạm thời giải quyết rắc rối.

Đối với hiệp sĩ nào thành tâm vào bang, tất nhiên Túng Ca sẽ không cự tuyệt ai cả. Nhưng trước khi Nhận Lăng tự mình lên tiếng thì mọi người thống nhất tạm thời không công bố ra ngoài việc anh đã quay lại.

Vì vậy, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, nhóm chat của bang vốn từ ba trăm người tăng vọt lên một ngàn người. Người tới chậm chỉ có thể đứng ngoài cửa giương mắt trông mong.

Bởi vậy, nhóm chat trong bang hội càng trở nên náo nhiệt hơn, tiếng tin nhắn mỗi ngày vang tí tí không ngừng.

Những cơ quan có thể gọi tên trên người Nhận tống đều bị chiếm dụng, so với thường ngày, những bộ phận cơ thể này thô lộ càng ra sức hơn, cách thô

lộ cũng nhiều vô số kể, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Thơ tình tự chế, icon tự chế, biên tập tình ca, phóng bao lì xì... Dùng hết tất cả các khả năng hấp dẫn sự chú ý của Nhận tổng, chỉ mong chờ một lúc nào đó, cái hình đại diện màu xám kia có thể sáng lên, ít nhất cũng đáp lại một câu.

Cảnh Trùng lặng lẽ xem náo nhiệt từ khi bắt đầu đến hạ màn, nhưng từ đầu đến cuối không dám mở miệng hừ một tiếng. Cô luôn cảm thấy nguồn gốc chuyện này là từ mình, lúc này vẫn nên giảm thấp sự tồn tại là an toàn nhất.

Mỗi ngày cô vào tài khoản Quảng Lăng Chi Tức đều có thể nhận được hơn trăm tin nhắn riêng oanh tạc, lag đến nỗi rớt mạng, bắt buộc phải tạm thời ngưng việc luyện cấp.

May thay trong khoảng thời gian này, 'nhân vật chính' thực sự quá bận rộn, không rảnh để ý đến thế giới ảo này, vì vậy không bị ảnh hưởng quá lớn.

Trong nháy mắt bang hội có thêm nhiều người mới như vậy, tất nhiên không thể thiếu được mấy người 'đặc thù'.

Cảnh Trùng chú ý thấy, trong bang hội không biết tự bao giờ đã hình thành mấy nhóm nhỏ. Ngày thường, lúc nói chuyện ở trong nhóm chat cũng khó tránh khỏi tranh chấp vài câu. Cô chỉ đứng bên quan sát, vẫn không tham dự vào.

Học sinh tốt nghiệp cấp ba và sinh viên đã lần lượt bắt đầu nghỉ hè. Dương Dịch lại được tự do lên mạng, muốn lấy lại quyền sử dụng tài khoản Bé Ngoan từ Cảnh Trùng.

Cảnh Trùng suy nghĩ một chút, không từ chối. Nhưng cô nhiều lần dặn dò cu cậu, lúc nói chuyện trong nhóm chat thì chú ý một chút, đừng có tùy tiện gây rắc rối nữa.

Ai ngờ cô vừa nói như vậy chưa được hai ngày, Dương Dịch đã gây chuyện rồi.

Tên nhóc này tính tình thẳng thắn, hoàn toàn không biết nhìn mặt đoán ý, không chút nhận ra bây giờ lập trường của 'bản thân' trong nhóm chat khá là tế nhị.

Ngồi nỏ là một người mới có hành động rất phách lối trong nhóm chat, từ cái tên gọi dài ngoằng của cô ta là có thể hiểu - [Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi].

Bình thường đối với hành vi của cô ta, mọi người vẫn có phản phê bình kín đáo, nhưng vẫn không vạch rõ ra. Còn Dương Dịch thì chính là boy ngay thẳng, chim đầu đàn trước hòng súng.

Ngày đó, trong nhóm chat QQ của bang hội.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Chủ nhật này có ai cùng em đánh PK không? Không có thì đợi chốc nữa em hỏi lại (^o^)/~

Dương Dịch: Ở trên là người mới à? Có thể đổi tên nick ngắn chút không?

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Không phải người mới, bạn có đánh PK không?

Dương Dịch: Bạn đổi tên nick ngắn chút lại trước đã.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Có anh đẹp trai nào chịu đánh PK chung với người ta không ~ em còn thiếu mười mấy điểm là có thể đánh tỉnh anh rồi ~

Dương Dịch vẫn không sòng lòn: Bạn đổi tên nick ngắn lại một chút đi, che khung chat quá.

Mấy lần nói mãi không bỏ rốt cuộc đã khiến em gái đó khó chịu, im lặng mấy giây rồi hỏi: Trong bang có quy định không thể dùng tên nick dài sao?

Dương Dịch: Không có.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Nếu đã không có, vậy tại sao bạn cứ bắt tôi đổi?

Dương Dịch: Tên bạn quá dài, vừa nói cái là che khung chat.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Sao chỗ tôi nhìn không bị che?

Dương Dịch: Tôi xem bằng điện thoại.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Bạn khẳng định bạn không phải đang nhắm vào tôi chứ?

Dương Dịch chẳng hiểu gì cả: Tôi nhắm vào bạn làm gì?

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cấm cãi]: Làm sao tôi biết bạn nhắm vào tôi làm gì?

Lúc này có người nhảy ra nói chuyện giúp Dương Dịch.

[Đốm đồi mồi mãi không biết mắt của Nhận tổng]: Cô bé vẫn nên đổi lại đi, tên đúng là quá dài rồi, tên dài nhất chỗ bọn tôi chỉ có mười chữ.

[Người ta bị thương mau đỡ người ta lên giường Nhận tổng không phục cảm cái]: Tôi không đổi đó, nhóm chat trong bang hội lại không có quy định, dựa vào cái gì bảo tôi đổi? Tôi thích tên nick dài đó, muốn giữ cá tính cũng không được à?

[Đốm đồi mồi mãi không biến mắt của Nhận tổng]: Nói đạo lý không được, người mới đúng là lập dị.

Trong bang cũng có không ít thành viên cũ nhảy ra bất bình cho cô nàng, trách móc Dương Dịch.

[Sợi râu lún phún cực kỳ đậm tay của Nhận tổng]: Bé Ngoan, nếu không phải bởi vì cô xúi giục Nhận tổng đăng nhập tài khoản thì đâu có xảy ra chuyện này? Cô lấy tư cách gì chỉ trích người khác?

[Lông mày thẳng hàng của Nhận tổng]: Đúng đấy, thêm nhiều người vào nhóm chat như vậy còn không phải do cô gây ra, trước khi nói người khác nên kiểm điểm lại bản thân trước đi.

[Giọng trầm thấp không gian tự uy của Nhận tổng]: Đừng ý vào mình là đồ đệ của Nhận tổng mà ra vẻ ta đây. Tôi khuyên cô có thời gian thì nên rèn luyện so tài với người khác nhiều vào, đừng làm tổn hại danh tiếng của Nhận tổng.

Dương Dịch nhất thời bị nói đến á khẩu không trả lời được. Dù sao mọi người nói là những chuyện không liên quan tới cậu nhóc, nên đành phải im lặng cho yên chuyện.

Mấy ngày sau, Cảnh Trùng mới biết được chuyện này từ miệng Dương Dịch. Lúc đó Dương Dịch đã rời bang, gia nhập vào một bang hội khác.

Cậu ta ở trong trò chơi chẳng ràng buộc với ai, tất nhiên hành động tự do, kiếm được một nữ sư phụ khác liền cứ thế mà chạy vào bang hội của sư phụ mới, để lại một cục diện rối rắm cho Cảnh Trùng thu dọn.

Tất cả mọi người đều cho rằng Bé Ngoan là giận dữ thoát khỏi bang, vừa cảm thấy chẳng đáng thay cô, vừa cho rằng cô mong manh dễ vỡ quá. Sau khi xảy ra chuyện, mấy quản trị viên kéo nick Bé Ngoan vào lại nhóm chat lấy lệ. Cảnh Trùng không biết làm sao, dứt khoát để qua một bên, coi như không nhìn thấy.

Chuyện này không giải thích rõ được, Cảnh Trùng lười nói nhiều, hơn nữa cũng không cần thiết. Cô vốn cũng không có thiện cảm với cô gái tự xưng là Người Ta kia, Dương Dịch vừa vặn làm thay chuyện cô không dám làm.

Nhận tổng vẫn luôn không quan tâm đến chuyện lông gà vò tỏi trong bang, lần này lại đặc biệt gọi điện cho Cảnh Trùng hỏi nguyên do sự việc.

- Sao đột nhiên rời nhóm chat vậy?

Anh hỏi thẳng vào vấn đề.

Cảnh Trùng ấp úng chốc lát, nói:

- Là em họ của em rời, cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn đến bang hội khác chơi một chút.

Nhận tổng trầm mặc mấy giây, hỏi:

- Nghe Liên Hoa nói em có mâu thuẫn với mấy người trong bang?

- Cũng không có... mọi người đều rất tốt với em.

- Vậy tại sao rời bang?

Cảnh Trùng không tiếp lời, dứt khoát ngậm miệng không lên tiếng.

Nhận tổng nói tiếp:

- Đợi chốc lát anh gọi quản lý kéo em vào lại, đừng sợ, có chuyện gì anh gánh.

Cảnh Trùng vẫn không nói lời nào.

- Không phải em nói muốn học làm chỉ huy sao? Em ở trong bang anh mới dễ chăm sóc em được.

- ...

Rời bang hội sẽ khiến cho quan hệ giữa cô với Nhận tổng trở nên xa cách sao? Cảnh Trùng thật đúng là chưa suy xét đến vấn đề này.

Cảnh Trùng hồi lâu không tỏ thái độ, Nhận tổng có thể là cảm giác được mâu thuẫn của cô, cũng không miễn cưỡng nữa.

- Như vậy đi, em cứ ở bang khác, đợi lúc nào muốn quay lại thì quay lại.

Anh hòa hoãn nói.

- Được ạ.

- Đúng rồi.

Nhận tổng đột nhiên chuyển đề tài.

- Ngày mai anh đến thành phố X, sẽ ở lại hai ngày.

Cảnh Trùng bỗng thấy căng thẳng, mang theo dự cảm nào đó trả lời:

- Vâng.

Quả nhiên nghe anh nói một câu:

- Chúng ta gặp mặt nhé?

- ...

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 11

Dịch giả: Tiểu Hắc

Biên dịch: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Trong mắt bạn cùng phòng, Cảnh Trùng là một "thiếu nữ nghiện mạng" chính cống.

Đối với những người hoàn toàn không tiếp xúc với thế giới 2D như mấy cô gái này, bạn trên mạng gần như không có gì khác biệt với bọn lừa đảo. Vốn dĩ Cảnh Trùng không muốn để bọn họ biết chuyện của cô và Nhận Tổng, sợ họ ngạc nhiên. Nhưng rồi trong lúc che che giấu giấu vẫn bị đám bạn cùng phòng phát hiện đầu mối, sau một phen bức cung thì không thể làm gì khác hơn là khai ra sự thật.

Không sai, cô quyết định gặp mặt Nhận Tổng.

Còn nhớ trong một buổi tối cách đây không lâu, cô từng thề thốt với đám bạn cùng phòng rằng: "Không sao cả, anh ấy là thần hay quỷ gì cũng được, dù thế nào thì tớ với anh ấy cũng sẽ không gặp nhau."

Không nghĩ tới... Lại mất mặt nhanh đến như vậy...

Nhưng cũng còn cách nào khác, cô cũng chẳng ngờ được Nhận Tổng tự dưng đề xuất gặp mặt mà không chút dấu hiệu báo trước.

Hạnh phúc tới quá đột ngột. Nếu hạnh phúc đã tới rồi thì sao có thể bỏ qua cho được.

Đám bạn cùng phòng vốn đã không ủng hộ Cảnh Trùng suốt ngày chơi game, nay lại nghe cô nói muốn gặp người quen biết trong game thì ai nấy đều tỏ ra như gặp đại địch. Cả bọn hỏi cô có cần họ theo sau âm thầm bảo vệ hay không.

Cảnh Trùng dở khóc dở cười, vội vã từ chối:

- Thôi đừng! Các cậu đi theo tớ thì tớ mất tự nhiên lắm, hơn nữa lỡ bị anh ấy phát hiện thì sao?

Bạn cùng phòng vẫn không an tâm, chỉ lo cô bị tên yêu râu xanh nào đó bắt cóc.

Sau một phen khẩu chiến, Cảnh Trùng đành thỏa hiệp:

- Như vậy đi, tớ sẽ nói rõ tiến trình của tớ cho các cậu, bọn tớ đi đâu làm gì đều không giấu một chữ. Có điều gì bất thường thì các cậu lại ra mặt, được chưa?

Nói đến tận đây, hội chị em này mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Đến ngày gặp mặt, Cảnh Trùng lấy ra từ trong tủ quần áo một chiếc váy mà bản thân ưng ý nhất. Chiếc váy lụa trắng tinh, đường viền có điểm xuyết hình lá sen, rất thích hợp để hẹn hò, vừa đáng yêu lại vừa trang nhã.

Mái tóc của Cảnh Trùng được uốn lượn sóng từ hồi tháng trước. Cô đứng trước gương sửa sang lại, đám bạn cùng phòng ở sau lưng tấm tắc khen:

- Ủi chà, Trùng Trùng của chúng ta chẳng hề thua kém hoa hậu giăng đường chút nào. Không rõ gã Nhận tổng kia đáng vẻ ra sao? Đừng có giống như hoa nhài cấm bãi phân trâu đi à nha.

Cảnh Trùng xi một tiếng, cười một cách ngượng ngùng, vừa hồi tưởng vừa nói:

- Anh ấy cũng rất được...

Bạn cùng phòng khinh thường:

- Ảnh chụp đều là giả dối, nhìn thấy người thật rồi hăng nói. Cậu vẫn nên đề phòng một chút đi!

Cảnh Trùng cười bất đắc dĩ, cầm túi xách lên rồi đi ra ngoài cửa:

- Được rồi, đừng lo lắng. Tớ đi trước nha, trở lại rồi nói sau~

Đám bạn cùng phòng vẫn không yên tâm theo tới cửa, rướn cổ lên hô:

- Cẩn thận nha Trùng Trùng! Lúc nào cũng phải giữ điện thoại liên hệ đấy...

Cảnh Trùng và Nhận tổng hẹn gặp nhau ở cổng trường. Cô sợ đám bạn âm thầm theo sau nên trên đường đi quay đầu lại nhiều lần, khi xác định không có ai theo sau mới thở ra một hơi.

Cảnh Trùng đi tới dưới gốc cây to ở cổng trường, điện thoại vang lên, Nhận tổng nhắn tin: Anh đến rồi.

Trái tim đang kim nén lại vì ba chữ kia mà bắt đầu đập thình thịch. Cô vô thức trốn vào dưới tàng cây, ánh mắt nhìn ra xa, muốn tìm ra bóng hình của Nhận tổng trong đám đông.

Tuy rằng chỉ gặp một lần ngắn ngủi, nhưng Cảnh Trùng đối với lần đó có ấn tượng rất khắc sâu. Cô có lòng tin chỉ cần liếc mắt là sẽ nhận ra đối phương.

Đầu tháng bảy, trường học bắt đầu được nghỉ hè, người qua lại quanh trường chỉ rải rác, ánh mắt Cảnh Trùng rất nhanh chóng tập trung vào bóng lưng thon dài thanh tú đang đi trên cầu vượt.

Áo sơ mi trắng được sơ vin gọn gàng trong quần tây, vòng eo thon gầy buộc dây đai, ăn mặc giản dị đoan chính. Hẳn là anh ấy vừa rời công ty đã đi thẳng đến đây.

Cảnh Trùng âm thầm quan sát, thấy Nhận tổng dường như cao hơn trong tưởng tượng của cô một chút. Cô vẫn cho là anh cao gần một mét tám, nhưng xem ra không chỉ như vậy.

Nhìn trộm đủ rồi, cũng không nên để cho Nhận tổng đợi quá lâu, cô không thể một mực nhát gan trốn ở phía sau bóng cây được.

Cảnh Trùng hít sâu, cố gắng kiềm chế tâm tình, rút cuộc bước chân đi ra ngoài.

Cách Nhận Tổng càng ngày càng gần, tựa như là thần giao cách cảm, cô vừa tới sau lưng anh thì Nhận tổng đột nhiên xoay người lại, mỉm cười với cô.

Như có làn gió mát thổi qua.

Trong khoảnh khắc đó, Cảnh Trùng ngẩn ngơ.

Cô rất ít khi mơ tới bộ dạng chân thật của Nhận tổng, mà trong giấc mộng của cô, anh thường xuất hiện với dáng vẻ kiêu khách và cảm sự mơ hồ mờ ảo, khi tỉnh lại thì cảm xúc vẫn quanh quẩn đâu đây.

Dù là kiêu khách tiêu sái hay cảm sự dục dăng, giờ phút này đều từ từ hợp lại vào gương mặt chân thật này.

Ánh mắt tự tin, khỏe miệng tựa đang cười.

Trong mộng hay ngoài mộng, anh vẫn như vậy.

Là ánh mặt trời sáng rõ làm mê hoặc ánh mắt, hay là do dung mạo của anh trời sinh đã có một vẻ khiến người ta sinh ra hảo cảm?

Cảnh Trùng hồi phục lại tinh thần, đám bạn cùng phòng lo lắng quả là dư thừa. Nhận tổng có tư thế oai hùng tuyệt sắc như vậy, sao có thể sẽ có ý đồ xấu với cô được. Ngược lại cô nổi máu hảo sắc với anh chưa biết chừng đây!

Chớp mắt vạn năm, kỳ thực cũng chỉ vài giây ngắn ngủi.

Đàm Dật mở miệng trước:

- Em đến rồi à.

Cảnh Trùng nhất thời nghẹn lời:

- Ủm... à vâng... Chào Đàm học trưởng.

Đàm Dật gật đầu:

- Ủ.

Cảnh Trùng cố gắng sắp xếp lại ngôn từ:

- À... Anh đợi lâu rồi sao?

- Không, anh cũng vừa mới đến.

Cảnh Trùng vuốt vuốt tóc:

- Vậy chúng ta... bây giờ đi đâu ạ?

Đàm Dật đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi nói:

- Một giờ rưỡi rồi, em ăn cơm chưa?

- Em ăn rồi, còn anh thì sao?

- Anh chưa ăn.

Anh dừng lại một chút, nhìn cô cười nói:

- Chúng ta đi ăn nhé?

Cảnh Trùng hơi sững sốt, rồi vội vàng gật đầu:

- Được ạ.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 12

Dịch: Tiểu Băng

Biên dịch: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Hai người tới một tiệm pizza tên là Chi Tâm Chi Đề.

Nhận tổng vừa dẫn cô tới cửa thì Cảnh Trùng đã thầm kinh ngạc. Vì đây chính là cửa tiệm mà cô thích nhất trong ba năm đại học, thời gian nghỉ có khi cô đều tới đây ăn mấy ngày liền mà không ngán.

Nhưng cô chưa từng nhắc tới chỗ này với Nhận tổng, sao anh lại biết?

Chẳng lẽ bình thường anh cũng thích tới đây ăn? Tâm linh tương thông nha...

Nhận tổng đi đằng trước, lịch sự mở cửa, nhường cô vào trước.

Người phục vụ trong tiệm đều nhìn quen mặt Cảnh Trùng rồi, còn bắt chuyện với cô.

- A, mỹ nữ lại tới ăn à.

Cảnh Trùng đỏ mặt, cười bối rối.

Tuy hay ăn hàng cũng chẳng có gì xấu, nhưng có thần tượng của mình bên cạnh, cũng mắc cỡ lắm chứ!

Hai người chọn đại một bàn ngồi xuống. Đàm Dật đi gọi món ăn, còn Cảnh Trùng thì ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ chờ đợi.

Điện thoại di động trong túi xách nãy giờ cứ rung lên không ngừng. Cảnh Trùng biết là đám bạn cùng phòng không nhịn nổi lòng hiếu kì, nên gọi tới hỏi. Thừa dịp Nhận tổng không còn ở đây, cô mới dám lấy ra xem.

Trong nhóm chat với đám bạn cùng phòng, quả nhiên tin nhắn bắn ra ào ạt.

Hân Hân: Thế nào thế nào, đã gặp được người ta chưa?

Diệp Từ: Đẹp hay xấu?

Đại Tuyết: Trả lời nhanh lên tí coi, không phải bị bắt cóc mất rồi chứ?

Diệp Từ: Cảnh Trùng! Trùng Trùng! Cảnh tiểu thư! Người ơi!

Hân Hân: Cả một tiếng đồng hồ không trả lời chúng ta rồi, chết rồi, nhất định đã xảy ra chuyện!

Đại Tuyết: Nếu còn không xuất hiện, bọn tớ sẽ đi báo công an đó!

Cảnh Trùng dờ khóc dờ cười, vội vàng đánh vào: Người đã gặp rồi, tớ không sao, giờ đang ở Chi Tâm Chi Đề ăn cơm.

Có người đáp lại ngay.

Diệp Từ: Thế nào thế nào, đẹp trai không?

Cảnh Trùng không cần nghĩ ngợi: Đẹp trai.

Diệp Từ: Cho tám ảnh nhìn một cái nào!

Cảnh Trùng: Tớ đâu có ảnh của anh ấy.

Hân Hân: Chụp ngay tại hiện trường đi, cái này mà cậu cũng không biết?!

Cảnh Trùng: Không hay lắm đâu...

Hân Hân: Cậu chụp ảnh người ta, người ta cũng đâu có biết!

Cảnh Trùng: Hay là thôi đi.

Đại Tuyết: Bạc tình! Nhỏ nhen! Tí việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, về sau chơi game trong ký túc xá đừng có mong bọn tớ mang cơm về cho nữa! [tức giận]

... Hic.

Cảnh Trùng không thể không khuất phục: Được rồi.

Cô ngẩng ngửa Nhận tổng đang ở phía xa nói chuyện với nhân viên phục vụ, nơm nớp lo sợ giờ điện thoại lên, nghĩ chắc là anh không phát hiện ra đâu.

Vì hai người cách nhau khá xa, Cảnh Trùng phải quẹt chỉnh tiêu cự mấy lần mới nhắm chuẩn được mặt Nhận tổng, tranh thủ ấn vào nút chụp hai cái.

Cô vốn chỉ muốn làm cho nhanh rồi báo cáo kết quả, nhưng không biết mà xui quẻ khiến thế nào, cô lại muốn ngắm anh nhiều hơn.

Thế là cô tham lam chỉnh màn ảnh zoom vào thật rõ, bỏ đi phong nền xung quanh, chỉ còn mỗi cái bên sườn mặt của Nhận tổng mà thôi.

Gần như thế này, thực là trước giờ chưa từng có...

Khi nhìn nghiêng, cái sống mũi kia càng thêm cao cao, hàng mi dài dài kia càng nổi bật, thực làm cho người ta lòng dạ xốn xang.

Đột nhiên, con mắt thâm thúy trong màn hình chớp một cái, rồi từ từ xoay qua nhìn hướng bên này.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Nhận tổng nhìn thẳng vào mắt cô.

...

Tiêu.

Cảnh Trùng cả kinh, suýt nữa thì làm rớt cả điện thoại di động.

Cô không biết lấy dũng khí từ đâu, kiên trì ra vẻ không có gì xảy ra, cất điện thoại vào trong túi xách. Tới khi tinh thần phục hồi lại thì Nhận tổng đã trở về chỗ đối diện với cô, ngồi xuống.

Cảnh Trùng như kẻ trộm bị bắt quả tang, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Sao cô lại xui xẻo thế chứ, chụp ảnh lên mà cũng bị phát hiện, đây lại là lần đầu tiên họ gặp mặt nhau, hình tượng của cô tan biết hết rồi hu hu hu...

May mà Nhận tổng không hề nói lời nào về chuyện vừa rồi, chỉ đưa thực đơn cho Cảnh Trùng xem, rất lịch sự hỏi cô có muốn ăn thêm món gì nữa hay không.

Cảnh Trùng vội vàng nhận lấy thực đơn.

Khéo thật, mấy món Nhận tổng đặt lại cũng là những món mà bình thường cô thích ăn nhất.

Pizza thịt nướng New Orleans, cơm xào hải sản, cánh gà nướng mật, súp Borscht, trà sữa trân châu...

Tỷ lệ trùng hợp thế này, chính xác trăm phần trăm luôn!

Cảnh Trùng không nhịn được nhỏ giọng hỏi:

- Nhận tổng... Anh cũng thường tới đây ăn cơm à?

Như đã tìm được đề tài chung để gọi chuyện, đôi mắt cô long lanh đầy mong đợi.

Nhưng rồi cô lập tức nhận ra, không có khả năng này.

Nhận tổng tốt nghiệp trước cô mấy khóa, lúc đó tiệm pizza này vẫn còn chưa mở. Huống hồ Nhận tổng đang phát triển sự nghiệp ở thành phố X, bình thường càng không thể tới đây ăn được.

- Anh chưa từng tới đây.

Đàm Dật chống hai khuỷu tay lên bàn, nhẹ nhàng giải thích:

- Nhưng mà... anh biết em thích mấy món này.

Cảnh Trùng sững sờ:

- Làm sao anh biết?

- Xem em phát live stream.

Phụt...

Cảnh Trùng suýt nữa là bị sặc nước miếng của chính mình.

Gi thế này, ngay cả chuyện cô live stream mà anh cũng biết??

Hay thực ra anh làm nghề điều tra dân số??

- ... Anh... anh xem live stream của em?

Nhạ tổng thần nhiên:

- Ủ.

Cảnh Trùng ngơ ngác.

- Nhưng làm sao mà anh biết được?

Nhạ tổng suy nghĩ một chút, đáp:

- Trong lúc vô tình nhìn thấy.

Em gái giới thiệu, coi như là vô tình đi.

Cảnh Trùng càng nghĩ càng thẹn thùng.

- Vậy cả dáng ăn của em, anh cũng nhìn thấy hết rồi..

Còn biết rõ cô thích ăn những món gì, xem ra ngày thường xem không thiếu..

Trời ơi, đáng về ăn uống vô cùng không thực nữ của cô, hình tượng của cô càng thêm tan nát rồi.

Đàm Dật cười không đáp, không những anh nhìn thấy bộ dạng lúc cô ăn uống, còn nhìn thấy cảnh cô ngủ nữa kìa.

Cảnh Trùng nghĩ tới nghĩ lui, hối hận sâu sắc.

- Sao anh xem live stream của em mà không nói cho em biết chứ...

Để cô còn chuẩn bị trước, tạo dựng hình ảnh chuyên nghiệp đẹp đẹp một tý!

Nhạ tổng không chút để ý.

- Không cần thiết, hơn nữa chẳng phải bây giờ anh đã nói với em rồi hay sao.

Được rồi..

Nói chuyện phiếm tới đây thì chấm dứt, không ai nói gì nữa.

Gặp mặt ngoài đời thực quả nhiên khác với gặp trên mạng, vừa im lặng thì bầu không khí giữa hai người như cũng ngưng đọng hẳn đi.

Cảnh Trùng mất tự nhiên đan các ngón tay vào nhau, nghĩ xem nên nói về cái gì để làm sinh động bầu không khí.

Hay là nói về Tiêu Diêu Đại Lục mà hai người quen thuộc nhất? Nhưng phải bắt đầu từ chỗ nào?

Cảnh Trùng thật là đau đầu, tự nhiên cảm thấy mình trước đây thực là không có kinh nghiệm nói chuyện với con trai.

Trong suốt thời gian chờ đồ ăn mang lên, cả hai hầu như không hề nhìn nhau. Chỉ cần anh ngược lên là Cảnh Trùng sẽ ngay lập tức xấu hổ dời mắt đi. Nhưng cứ luôn cúi đầu thì lại có vẻ rất không lễ phép, nên mắt cô đa phần thời gian đều dừng ở cổ áo sơ mi của anh, thì thoảng có nói mấy câu thì cũng là nói với cái cổ áo ấy, giống như mặt Nhạ tổng ở đó vậy.

Buổi ăn cơm diễn ra trong im lặng được nửa chừng, thì Cảnh Trùng nhận được một tin nhắn trên QQ.

Nhóm chat bạn cùng phòng.

Hân Hân: [hình ảnh][cười xấu xa]

Cảnh Trùng cả kinh.

Ảnh chụp đính kèm là ở tiệm Chi Tâm Chi Đề, với bóng lưng của một nam một nữ, là cô và Nhạ tổng?

Họ đã theo tới rồi???

Cảnh Trùng quay phắt đầu qua, nhìn thấy ba cái mặt mo quen thuộc đang cười rộ.

Một trái một phải một giữa ngồi cách bàn của cô không xa.

... Cái kiểu cười bí ối kia, thực là giống y hệt nhau.

Cảnh Trùng thăm ôm trán, ba bà cô này, rốt cuộc muốn làm gì vậy...

Nhóm chat bạn cùng phòng.

Cảnh Trùng: Các cậu tới làm gì?

Diệp Tử: Hi hi, bọn tớ sợ cậu sỗ sàng người ta, nên tranh thủ đến xem.

= =

Câu trước câu sau chẳng ăn nhập gì với nhau.

Cảnh Trùng sốt ruột: Mau đi về, bị anh ấy phát hiện ra không tốt đâu.

Đại Tuyết: Làm sao bị phát hiện được, bọn tớ ăn của bọn tớ, hai người ăn của hai người, đâu có cùng ở một bàn.

Cảnh Trùng: Mới vừa nãy tớ chụp ảnh bị anh ấy phát hiện được.

Đại Tuyết: Đó là tại vì cậu không cẩn thận, bọn tớ cẩn thận hơn cậu nhiều.

...

Cảnh Trùng: Không được, mọi người mau về đi, lỡ bị phát hiện, tớ mất mặt lắm!

Lần đầu tiên đi hẹn hò còn mang hội chị em theo, chuyện kinh dị như vậy mà bị truyền ra ngoài chắc bị cười thối mũi.

Nhưng ba cô nàng này không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Đã ở chung với nhau ba năm, đây là lần đầu tiên các cô nhìn thấy Cảnh Trùng ra ngoài một mình với một chàng trai, lại còn là một đại soái ca hiếm thấy như thế này, làm sao các cô có thể bỏ qua cơ hội xem gần như vậy được.

Đại Tuyết: Ai nha, cậu đúng là đồ vô lương tâm. Bọn tớ không quản ngại nguy hiểm sẽ bị béo lên, ăn tối hai bữa trưa chỉ để đi kiểm định cho cậu, thế mà cậu còn nhẫn tâm đuổi bọn tớ đi!

Diệp Tử: Đúng vậy đúng vậy! Bọn tớ tự dung muốn đi ăn pizza không được à, đâu có làm ảnh hưởng gì tới cậu.

Cảnh Trùng van nài: Mình mời các cậu ăn pizza một tuần được chưa, xin mọi người mau về dùm đi.

Đại Tuyết: Không đi thì làm gì được nhau, có bản lĩnh thì cậu tới mà đuổi bọn tớ đi, ha ha ha ~

Cảnh Trùng: ...

Cô thực sự hết cách, im lặng cất điện thoại vào trong túi xách, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà thực không an tâm tí nào, cô cứ không ngừng vừa ăn com vừa ngoái đầu ra nhìn động tĩnh ở đằng sau, sợ ba người này bày ra trò gì đó.

Đàm Dật đã nhìn ra Cảnh Trùng khác thường, khẽ hỏi:

- Sao vậy?

Cảnh Trùng vội quay đầu về, ngồi nghiêm chỉnh.

- Không có gì, không có gì đâu ạ.

Cảnh Trùng không dám ngoái đầu lại nữa, ba cô kia bắt đầu giờ trò.

Ba cô gái như anh em Hồ Lô cứu ông nội trong truyện vậy, cứ thay phiên nhau đi toilet. Cả ba còn cố tình đi ngang qua bàn của Cảnh Trùng với Đàm Dật, trợn mắt chu môi với Cảnh Trùng, như đang ra hiệu gì đó.

Cảnh Trùng ôm trán, thật là muốn vờ như không quen biết mấy người này...

Cô không yên lòng ngồi ăn, đấu tranh với bản thân. Lúc thì nghĩ Nhận tổng thông minh như thế, nhất định đã nhìn ra có vấn đề, mình quả thực là đi làm trò cười cho thiên hạ; một hồi lại tự an ủi bản thân không sao đâu không sao đâu, Nhận tổng không thể nào thần thông quảng đại tới mức ấy.

Thật vất vả, bữa trưa với đầy sóng ngầm cuộn trào cuối cùng cũng chấm dứt. Đàm Dật đi trước tính tiền, Cảnh Trùng nhắm mắt theo đuôi.

Tĩnh tiền xong anh lại không vội vã rời đi.

- Tĩnh luôn cái bàn bên kia nhé.

Đàm Dật không nhanh không chậm nói.

Ồ?

Cảnh Trùng khiếp sợ, ngẩng phắt đầu lên.

Đàm Dật vẫn như mọi khi, rất tự nhiên móc tiền ra.

Đây không phải là giờ cao điểm, trong quán chỉ có hai bàn là có khách ăn, ‘cái bàn bên kia’ ngoài bàn của cô với Nhận tổng, thì cũng chỉ có...

...

...

Ngoài ba anh em Hồ Lô kia thì còn ai nữa?

Thần linh ơi.

Hôm nay là sao vậy chứ, không ngừng xảy ra chuyện làm cô hết hồn, trái tim yếu ớt của cô sắp hết chịu nổi rồi.

Đàm Dật trả tiền xong, quay lại nhìn Cảnh Trùng, mỉm cười đầy thấu hiểu.

Cảnh Trùng cảm thấy mặt mình muốn bốc cháy. Cô cúi mặt, ngoài giả ngu còn biết làm gì nữa chứ.

- Bạn cùng phòng của em à?

- Dạ vâng.

Cô ừ ừ thú nhận, kể tiếp lại nhỏ giọng nói:

- Không... không phải là em gọi họ tới đâu...

Đàm Dật lại nói về chuyện khác.

- Trong live stream của em có gặp qua một hai lần.

- ???!

Cảnh Trùng bưng tỉnh.

Sao cô lại quên mất cái vụ này chứ!

Vậy vừa nãy, cô còn cố gắng giả bộ là mình không biết mấy người kia?

Trời ơi, hoàn toàn là diễn xuất dư thừa, Nhận tổng nhất định là nín cười muốn nghẹn luôn...

Anh nói rất bình thản, nhưng có thể nghe ra được đang cười:

- Lần sau cùng nhau ăn cơm đi, anh mời, không cần phải tách ra hai bàn đâu.

Cảnh Trùng nghe thấy tiếng mình còn nhỏ hơn tiếng muỗi.

- Ừm, vâng ạ...

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 13

Dịch: Tiểu Băng

Biên dịch: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Hoạt động tiêu khiển sau khi ăn xong chính là tán bộ, nói chuyện phiếm

Kỳ thực là đi đưa Cảnh Trùng về trường.

Khi đi ngang qua một tiệm internet thì Đàm Dật dừng lại.

Suy nghĩ chốc lát, anh nhướn mày với Cảnh Trùng.

- Có muốn vào chơi mấy trận không?

Hả?

Cảnh Trùng theo ánh mắt của anh, nhìn về phía tiệm net...

Chơi game chung với Nhận tổng?

Cô vui vẻ đáp ứng:

- Dạ được ạ!

Đưa chứng minh nhân dân và trả tiền xong, Cảnh Trùng hỏi:

- Sao chúng ta không tới tiệm net Thời Đại?

Đàm Dật ấn nút khởi động máy giúp cô.

- Sao? Muốn gặp Liên Hoa à?

- Ấy.

Đương nhiên không phải rồi.

- Chỉ là cảm thấy bên Thời Đại thuận tiện hơn thôi.

Đàm Dật nói:

- Lần đầu tiên gặp em, anh không muốn dẫn theo người khác.

Cảnh Trùng đỏ bừng mặt.

Sao một câu nói ám muội như vậy, mà anh có thể nói ra một cách nhẹ nhàng thế chứ...

- Đùa tí thôi.

Đàm Dật chỉ cho cô nếm chút ngon ngọt là dừng.

- Em với Liên Hoa không thân nhau lắm, cậu ta rất thích trêu ghẹo người khác, anh sợ sẽ làm em xấu hổ.

- À vâng.

Cảnh Trùng ngoan ngoãn gật đầu.

Đúng vậy thật, mỗi lần Liên Hoa ‘mở máy’ thì cô có phần không chịu nổi...

Hai người vừa nói vừa đăng nhập vào trò chơi. Hiện giờ đang là ban ngày, hảo hữu hơn phân nửa là offline, chủ thành có vẻ trống trải, quanh quẽ.

Buồn chán đi dạo một vòng xong, Cảnh Trùng đề nghị:

- Chúng ta đi đánh PK song đấu nhé?

Đàm Dật suy nghĩ một chút.

- Đánh đoạt bảo đi.

Hả? Sao tự nhiên lại muốn đi đánh đoạt bảo?

Đoạt bảo không phải chỉ vài người chat voice với nhau là đánh được, đó là đoàn chiến với ít nhất hai mươi lăm người trở lên, không có người chỉ huy là không sao đánh nổi.

Đàm Dật nhàn nhạt nói:

- Hồi trước anh đã hứa sẽ dạy em chỉ huy, tới giờ vẫn chưa thực hiện được.

A?

Cảnh Trùng nhìn Đàm Dật, lại nhìn mình, chậm rãi nói:

- Ý anh là... bây giờ?

Đàm Dật nói ngắn gọn mà rõ ràng:

- Ừ.

Cảnh Trùng còn chưa đồng ý, Đàm Dật đã bắt đầu bố trí bước tiếp theo.

- Em lập đoàn trước đi, phát thông báo chiêu mộ, chọn mấy người đánh lẻ đi vào."

Khoan, khoan đã!

Cảnh Trùng không phản ứng kịp.

- Em, em ấy à? ... Em chỉ huy đoàn chiến? Hai mươi lăm người?

- Ừ, bắt đầu từ hai mươi lăm người trước, nhiều quá em sẽ không khống chế nổi.

Không không không. Nhận tổng, anh hiểu sai ý em rồi, hai mươi lăm người với em đã là rất khó rồi!

Cảnh Trùng muốn rút lui, nhưng đáy lòng lại mơ hồ muốn thử sức.

Cô còn đang do dự, Đàm Dật đã đeo tai nghe lên, hiển nhiên đã vào trạng thái sẵn sàng.

- Mở chat voice lên đi.

Bất kể là không trâu bắt chó đi cày hay gì đi nữa, hai mươi phút sau, người đã lục tục tới đủ, kêu trên YY chuẩn bị đấu võ.

Cảnh Trùng làm đoàn trưởng của đám người này, nói thật là không tự tin tí nào.

Cô chọn người lúc đang mơ mơ màng màng, nên quên thiết lập yêu cầu về giới hạn trang bị. Kết quả những người gia nhập hơn phân nửa đều cấp bậc thấp, lực chiến không ra làm sao.

Lần đầu tiên làm chỉ huy vốn đã hồi hộp căng thẳng, mà nhân lực yếu thế này, lại càng khó đánh.

Cảnh Trùng chỉ còn biết thăm xin lỗi những người chơi kia, thật bất hạnh trở thành chuột bạch cho cô thí nghiệm.

Trong thời gian chờ đủ người, Đàm Dật bắt đầu giảng sơ cho Cảnh Trùng cách chinh chiến.

Sau khi vào bản đồ, người chơi sẽ bị phân ở bốn điểm Đông Nam Tây Bắc, bảo tàng có thể được tạo mới ở bất cứ điểm nào, đội nào cướp được bảo tàng và giữ được nó năm phút không bị đội khác cướp mất là coi như thắng.

Trong chiến đấu, người tử vong sẽ được sống lại ba lần, sau ba lần sẽ bị đá ra khỏi bản đồ.

Kỳ thật, mấy thứ này game thủ nào cũng biết hết rồi, cái họ cần là ai đó ra mệnh lệnh phải công kích điểm nào hay lúc nào lùi lại là đủ.

Làm một chỉ huy, đương nhiên phải có tầm nhìn khác biệt.

Người chỉ huy phải lấy đại cục làm trọng, điều phối hài hòa hợp lý.

Có phải làm chỉ huy rất oai không? Không.

Gặt hái bao nhiêu vinh quang nhưng đồng thời cũng phải gánh vác bấy nhiêu gian khổ. Nếu chỉ huy chiến dịch bị thua, chỉ huy chính là kẻ bị người ta chửi nhiều nhất.

Các thành viên vốn là người lạ với nhau, đương nhiên sẽ không ngại ngần gì mà tha hồ chửi mắng bạn. Không quan tâm nguyên nhân thất bại là vì sao, do ai, họ sẽ đều đổ hết trách nhiệm lên đầu bạn.

Cho nên, giá trị và danh tiếng của một người chỉ huy chính là tỷ lệ thắng thua của người đó.

Người chỉ huy mà Cảnh Trùng sùng bái chính là Nhạn tổng, đại khái vì anh chính là người duy nhất từ khi bước vào trò chơi cho tới khi anh lui về ở ẩn chưa hề bị thua một trận nào. Anh là vị chỉ huy công thành đã sáng tạo ra chiến tích với tỷ lệ thua là không, sáng chói nhất trong lịch sử của năm sever.

Cô lần đầu thích anh cũng chính là bởi vì điều này!

Nghĩ tới đây, Cảnh Trùng đột nhiên có thêm dũng khí.

Cô sẽ nỗ lực hoàn thành công việc chỉ huy của mình.

Tài khoản chính của Cảnh Trùng là ẩn hiệp, rất có ưu thế khi đi đánh đoạt bảo, vì có khả năng ẩn thân, trốn đi đâu cũng không ai tóm được. Nhưng ẩn hiệp cũng là loại da gòn, nếu hết thời gian ẩn thân mà bị người ta chém cho một đao, vậy thì chính là bị kịch.

Cân nhắc đến điều này, Cảnh Trùng nghĩ nên dùng tài khoản Bé Ngoan Bướng Bỉnh biết trị liệu, cũng đỡ hơn.

Đàm Dật tạm mượn tài khoản phụ của Liên Hoa, vì thân phận của Quảng Lăng Chi Tức đã bị vạch trần, không thích hợp lộ diện nữa.

Trong thời gian mọi người tập hợp ở sảnh đoạt bảo, Đàm Dật tiếp tục dạy học.

- Trang bị của đoàn đội chúng ta không mạnh, tí nữa vào đó em phải linh hoạt một chút, không được lấy trứng chọi đá. Sau khi bảo tàng tạo mới xong hãy tìm cơ hội tái tấn công, chúng ta không thể đánh lâu dài.

Cảnh Trùng đều nhớ kỹ.

- Vâng ạ.

- Khi bảo tàng tạo mới thì nhớ bố trí 'đỡ đòn' đi qua, bảo tàng bị đoạt thì bố trí 'cận chiến' đuổi bắt.

- Vâng.

Nhạn tổng nhìn cô, giọng dịu đi:

- Đừng sợ, tí nữa dù có đánh thành thế nào cũng đừng rời, anh sẽ giúp em.

Cảnh Trùng vì một câu nói này mà trấn tĩnh hẳn, gặt đầu.

- Em biết rồi.

Chờ hai mươi lăm người tham gia đoạt bảo tập hợp hoàn tất, Cảnh Trùng mở micro phát hiệu lệnh:

- Mọi người kiểm tra lại trang bị của bản thân, nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ xếp đội từ một tới năm. Tôi mới làm chỉ huy, nếu chút nữa có phạm phải sai lầm gì, rất mong mọi người bỏ qua."

*

Tiêu Điều Đại Lục sở dĩ được bầu là game online được yêu thích nhất không phải không có nguyên nhân. Đó là vì khung cảnh và tạo hình nhân vật của nó đẹp hạng nhất nhì trong cả nước.

Chẳng hạn như bản đồ đoạt bảo này, được mô phỏng theo cấu tạo của mặt đất dưới lòng đất. Từ lối đi sâu hun hút đến những ngọn đuốc le lói đều được dàn dựng rất kĩ lưỡng, mang tới bầu không khí thám hiểm rất có tính kì bí.

Sâu trong cấm địa yên tĩnh này, tiếng đao kiếm leng keng va chạm vào nhau vang lên không dứt.

Ngay khi mở màn, Cảnh Trùng đã dẫn đội đi chiếm lĩnh hai điểm Tây và Bắc, nhưng đối thủ của họ cũng lăm le vào hai điểm này, ý có trang bị tốt hơn, nhanh chóng triển khai thế công mãnh liệt.

Chiến hỏa bùng phát.

Ở điểm phía Tây, Cảnh Trùng đang đánh nhau túi bụi.

- 'Pháo thủ' đặt bẫy dưới chân địch, chọn bọn da giong trước!

- Dùng chiêu định thân đi, tôi sẽ làm choáng hẳn, giết độc cổ sư kia!

- 'Trị liệu' thả điều tên kiếm khách đối diện, đứng, đứng, quay lại chém một phát đi, đẹp lắm!

Đàm Dật mang một nhóm khác giữ điểm phía Bắc. Hai phe nhất thời không phân được thắng thua, tình hình chiến đấu giằng co.

Giao thủ lúc đầu này chỉ để làm nóng người, tranh đoạt thật sự là ngay khi bảo tàng được tạo mới.

Rất nhanh.

[Hệ thống nhắc nhở]: Bảo tàng sẽ tạo mới sau mười giây.

[Hệ thống nhắc nhở]: Bảo tàng sẽ tạo mới sau tám giây.

...

[Hệ thống nhắc nhở]: Bảo tàng sẽ tạo mới sau ba giây.

Đàm Dật dùng bấm chuột, nghiêng đầu nhìn Cảnh Trùng.

Cảnh Trùng đang nhìn chăm chăm vào màn hình, chuyên tâm vào chiến đấu, không hề nhận ra.

- Cung tiễn thủ đó vẫn chưa chết à? Né đòn giò nhĩ!"

- Hết thời gian hồi chiêu chưa? Phải giết cho bằng được cung tiễn thủ đối diện!

- 'Bảo mẫu' quảng cho tôi cái hộ thuẫn, tôi sắp ngòm rồi!"

[Hệ thống nhắc nhở]: Bảo tàng xuất hiện ở điểm phía Đông, các anh hùng hào kiệt hãy mau chóng đi tới!

Cảnh Trùng đánh rất chú tâm, nhưng cô quên mất một chuyện, đây là đoàn chiến mà không phải PK.

Các đoàn viên cần được lệnh công kích hay rút lui, chứ không phải là dạy họ cách thao tác.

Chờ đến khi Cảnh Trùng rút ra khỏi trận đánh, bảo tàng đã xuất hiện được mười giây. Đối thủ đã sớm đoạt trước một bước, nhét vào trong túi.

[Hệ thống nhắc nhở]: Hiệp sĩ Khấp Mặc Ngân đã chiếm được bảo tàng, nếu giữ được năm phút sẽ thành công mở được bảo tàng. Nếu trong thời gian này bảo tàng bị đoạt, thì thời gian sẽ được tính lại.

Cảnh Trùng giật thót, như vừa tỉnh mộng.

Nhân vật của cô đứng ở giữa sân, đáng vẻ có chút bất lực. Cô chần chừ mấy giây mới nói:

- Mọi người dồn hết qua hướng Đông, cướp lại bảo tàng."

Nói thì dễ.

Phe cô không ở hướng Tây thì ở hướng Bắc, vận số thực không may, ngay từ đầu đã đánh cuộc sai địa điểm.

Bây giờ muốn đuối qua hướng Đông e là đã muộn. Kẻ địch cố ý ngăn cản bước chân của bọn họ, dùng hết tất cả kỹ năng làm giảm tốc độ và định thân, khiến đoàn người nửa bước khó đi.

Đội của Cảnh Trùng xông lên mấy lượt, nhưng vẫn không sao tới được sát biên giới bảo tàng, trái lại còn tử thương thảm trọng.

Tranh đoạt tiến hành đến giai đoạn này, không ít người đã sống lại ba lần. Quân địch bị đá ra khỏi bản đồ có bốn người, bên này đã bị đá tám người, thực lực lại cách nhau khá xa, kẻ tiếp phải đánh như thế nào đây?

Cảnh Trùng cuối cùng cũng nhận ra tình thế không ổn, cô cắn chặt môi.

-----oo0oo-----

Chương 20: Chương 14

Dịch: Từ Thanh Phạm

Biên dịch: Dong Bình Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Cảnh Trùng tổ chức phản công thêm vài lần, nhưng cũng chẳng thể thay đổi được tình hình đang bất lợi.

Sau khi hồi sinh lần thứ ba, cô bắt đầu thấy chán nản, cũng biết mình sắp không thể kiên trì được lâu nữa.

Lúc mới bắt đầu, rất nhiều người chơi thường thất bại khi làm chỉ huy. Nguyên nhân không phải bởi vì họ không hiểu cách đánh mà do họ không đủ tự tin vào bản thân. Khi đang ở thế thua, không có nghĩa là không thể lật kèo, nhưng nếu chính bản thân mình cũng buông xuôi thì đồng đội làm sao dám gửi gắm tính mạng của mình cho bạn.

Cảnh Trùng giờ đang ở giai đoạn này. Cô vẫn cứ im lặng điều khiển nhân vật cầm sù loli lao vào quân thù.

Chỉ biết lặng lẽ giết địch.

Nhưng vẫn không thay đổi được cục diện.

Chỉ chốc lát sau.

[Hệ thống nhắc nhở]: Hiệp sĩ Khấp Mặc Ngân đã giữ bảo tàng được ba phút, hai phút nữa có thể thành công mở bảo tàng.

Kết quả của trận đấu dường như đã rõ, có lẽ mọi người không cần phải lãng phí thời gian nữa rồi.

Trong đoàn vẫn có người quyết không chịu thua, họ vẫn đang tấn công vào hướng Đông. Có người thì đã chấp nhận thất bại, họ treo máy tại điểm hồi sinh để chờ thêm hai phút nữa, khi địch nhân mở được bảo tàng là có thể thoát ra.

Trong YY không một ai nói chuyện, chỉ có tiếng gõ bàn phím cùng ánh sáng xanh nhấp nháy như đang nhắc nhở mọi người rằng đoàn trưởng của họ vẫn đang trong ngành thực hiện trách nhiệm của mình.

- Trận đấu còn chưa kết thúc.

Tất cả mọi người đều im lặng, đột nhiên trong kênh xuất hiện một cái đèn xanh.

Một giọng nam trầm ôn, ôn hòa, như từ trên trời rơi xuống:

- Mọi người nghe theo lệnh của tôi.

- Đội một và đội hai ở tại chỗ chờ lệnh, những người còn lại theo tôi đánh úp từ phía khác.

Cảnh Trùng giật mình, quay đầu lại thì nhìn thấy Đàm Dật đang nói chuyện.

Anh chăm chú đang nhìn vào máy tính với ánh mắt kiên định.

Có thể nói, ánh mắt ấy vẫn kiên định như thế từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ.

- Chiến sĩ mặc áo giáp đỏ phía đối diện chính là chỉ huy của địch, chúng ta sẽ đánh lên hắn.

Đàm Dật chỉ huy rành mạch, chỉ lệnh chính xác.

- Mọi người phải nhớ đừng chém giết lung tung, dồn tất cả sát thương đánh vào hắn cho đến khi hắn bị giết ra khỏi bản đồ mới thôi.

Bất giác trước bất vua, chỉ cần tên chỉ huy bị giết thì toàn bộ đội hình của địch sẽ chia năm sẻ bảy ngay.

- Bắt đầu hành động.

Anh lờn ít ý nhiều phân phó xong, liền cầm kiếm nhảy lên lưng ngựa, đạp cương rồi dẫn đầu xung phong lên trước.

- Chiến trường còn chưa kết thúc, những ai còn sống đều chiến đấu đến giây phút cuối cùng cho tôi.

Trong kênh theo dõi cuộc chiến, có người nhảy bèn nghe ra mạnh mẽ.

[Thư Sinh Không Thích Sách]: Định mệnh, thanh âm này... nghe quen quen?

[Mạch Tiêu Tiêu]: Anh cũng thấy thế à?

[Phù Vân A Khôn]: Không chỉ hai người thấy vậy đâu!!

[Đương Nhiên Là Tha Thứ Nàng]: Á đù, tôi cũng cảm thấy như thế!

[Thư Sinh Không Thích Sách]: Thực sự là tôi đang nghi ngờ lỗi tai mình, mấy ông nói xem giống ai?

[Mạch Tiêu Tiêu]: Tôi.. tôi.. tôi không dám nói! >_<

Bởi vì không thể tin nổi.

Toàn bộ người trong server đầu khổ năn nỉ suốt mấy năm cũng chẳng thấy tung tích của chỉ huy đại thần đâu, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trong một trận đoạt bảo nhỏ xíu như thế được?

Nhưng trong lòng bọn họ đều cùng nghĩ ngay đến một cái tên.

Rất cực có người không nhịn được mà thốt lên: Là Nhận tổng sao?

Có người đầu tiên, toàn bộ kênh liền trở nên ảm ỉ.

[Thư Sinh Không Thích Sách]: Tôi cũng thấy giống Nhận tổng!

[Mạch Tiêu Tiêu]: Thật là Nhận tổng ư?

[Đương Nhiên Là Tha Thứ Nàng]: Là hấn! Trừ hấn ra thì còn có thể là ai nữa! Cái thanh âm này, cái thần thái này thì chắc chắn sẽ không thể sai được!

[Cửu Trần Quả Kỳ]: Oh my god, Nhận tổng chỉ huy đoạt bảo?!

[Luru Lão Bản]: Ôi mẹ ơi!!! Tại hạ xin đưa 50k vàng cho ai còn trong bản đồ nhường lại vị trí cho tại hạ.

[Đương Nhiên Là Tha Thứ Nàng]: Tôi trả 100k!

[Bách Lý Triệt]: 500k!

[Luru Lão Bản]: 1 triệu!

...

Kênh theo dõi trận đấu dù có bạo động thế nào vẫn không hề ảnh hưởng đến chiến trường bên trong.

Nhận tổng một đường quá quan trọng tướng, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, tốc độ như gió lốc cuốn bay mọi thứ trên đường đi rồi lao đến trước mặt chỉ huy phe địch.

Chỉ huy phe địch tưởng rằng bên kia đã buông xuôi trận chiến này, đang tính uống chén trà mừng thắng lợi. Đột nhiên bị tập kích bất ngờ, khiến gã chưa kịp dùng kỹ năng đã bị giết mất một lần.

Cánh Trùng cũng nhiệt huyết sôi trào. Cô tạm thời áp chế cảm xúc lo lắng và kinh ngạc, duy trì cảnh giác, buff máu để đảm bảo lượng HP của Nhận tổng.

Chỉ là... Không phải Liên Hoa đã nói lần này anh trở về phải lặng lẽ hay sao?

Bây giờ mạo hiểm mở micro chỉ để giúp đỡ cô... Thật sự không có việc gì?

Nhận tổng suất lĩnh quân đội chặn ở điểm phục sinh, chỉ cần tên thủ lĩnh kia xuất hiện là sẽ bị truy sát ngay.

Tài khoản kiếm khách này không biết lai lịch ra sao, kiếm pháp mạnh mẽ, từng chiêu đều đâm trúng điểm yếu. Tốc độ tay tất nhiên là nhanh hơn hẳn không chỉ một ít mà là rất nhiều.

Chỉ huy mặc giáp đỏ bị giết quá bất ngờ, bắt đầu luống cuống, liền kêu gọi những người đang trông coi bảo tàng ở phía Đông về điểm phục sinh cứu viện. Chính vì vậy mà số người ở đây chiếm ưu thế hơn.

Nhận tổng bố trí rành mạch:

- Đội một và đội hai lập tức đến đây ngay, tiếp tục tập trung giết gã giáp đồ.

Lúc này số người hai bên bằng nhau. Giáp đồ không cam chịu yếu thế, khi thấy bên phía Đông không có áp lực liền điều hết người ở đây về đây, chỉ để lại đúng ba người trông bảo tàng.

Thời cơ đã đến, Nhận tổng quay lại nói với Cảnh Trùng:

- Bé Ngoan, bên này từ giờ giao cho em chỉ huy.

Cảnh Trùng sững sốt:

- Vậy còn anh?

Lông mày Nhận tổng nhướng lên, ánh mắt sắc bén:

- Bảo tàng.

Cảnh Trùng hiểu ý, gật đầu cười:

- Dạ vâng.

Kiểm khách dừng mãnh nhất âm thầm rút lui khỏi tiền tuyến, vung roi thúc ngựa chạy thẳng về phía Đông.

Cảnh Trùng theo bản năng nhìn vào đồng hồ. 15:31:28, thời gian bảo tàng bị mở ra chỉ còn hai mươi ba giây.

Cảnh Trùng tiếp nhận quyền chỉ huy, liền mở micro, tiếng nói của cô to và rõ ràng:

- Giáp đồ không có 'nội công' phòng ngự. 'Nội công' phe mình mạnh tay lên, đánh hấn!

- Dùng chiêu ngắt đi, lại cho hấn xoi thêm một đao!

- 'Trị liệu' cổ lên, lực chiến của chúng ta thấp, cố gắng đừng để bị giết.

- Tiếp tục đánh hấn, đánh mạnh lên.

Chẳng mấy chốc, giáp đồ đã phát hiện ý đồ của Nhận tổng. Hấn lập tức điều động một lượng lớn người chỉ viện cho phía Đông. Bảo tàng mới là mấu chốt để chiến thắng, việc quan trọng nhất là bảo vệ nó, mình có bị giết ra ngoài đều không sao cả.

Nhìn thấy bên địch có xu hướng rút lui, Cảnh Trùng lập tức ra lệnh:

- Mọi người ngừng đuổi giết giáp đồ, phong tỏa hết lối ra, không được để ai chạy thoát...

Còn chưa nói xong thì màn hình liền xuất hiện một dòng chữ màu vàng.

[Hệ thống nhắc nhở]: Bảo tàng rơi xuống.

[Hệ thống nhắc nhở]: Hiệp sĩ Nhất Dạ Liên Hoa đã chiếm được bảo tàng, nếu giữ được năm phút sẽ thành công mở được bảo tàng. Nếu trong thời gian này bảo tàng bị đoạt, thì thời gian sẽ được tính lại.

Tìm Cảnh Trùng như vừa ngừng đập.

Hay lắm!

Thuận lợi hòa nhau một ván rồi!

Thời gian 15:31:49.

Nguy hiểm thật...

Khoảng cách đối phương mở được bảo tàng chỉ còn lại hai giây.

Đây có lẽ là trận đoạt bảo hồi hộp gay cấn nhất của cô.

Cảnh Trùng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu sang bên cạnh, cùng Nhận tổng nhìn nhau cười.

- Còn chưa kết thúc đâu.

Nhận tổng bình tình nhắc nhở cô.

Cảnh Trùng gật đầu :

- Dạ vâng.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 15

Dịch: alrei

Biên dịch: Dong Bình Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Đánh xong đoạt bảo, truyền tống ra khỏi bản đồ, thần kinh đang căng thẳng của Cảnh Trùng cũng được thả lỏng.

Nửa trận sau cũng không hề khó khăn như cô tưởng tượng, người bình thường xem không hiểu cách di chuyển của Nhận tổng. Khi anh khiêng bảo tàng cũng không gặp uy hiếp gì lớn nên dễ dàng vượt qua năm phút, thành công mở ra.

Người trên kênh theo dõi cuộc chiến đang hoan hô reo hò, kêu gào cổ vũ, còn hưng phấn hơn cả bọn họ.

Cảnh Trùng đã chuẩn bị tốt tâm lý, bật YY lên nhìn một cái, nhưng vẫn bị số người trong phòng chat dọa đến trợn to hai mắt.

Ba... Ba mươi ngàn người?!

Hai mươi phút trước, trong phòng còn không tới ba mươi người.

Trong nháy mắt đã đột phá hàng vạn, thật là lực hiệu triệu đáng sợ...

Tốc độ bình luận như bị thêm vào hiệu ứng, hoa mắt người xem, Cảnh Trùng hoàn toàn không đọc kịp một câu hoàn chỉnh.

Khung tin nhắn riêng trong trò chơi của cô với Nhận tổng cũng bị oanh tạc, tin tức xin kết hảo hữu chen chúc nhau ủa tới.

Cảnh Trùng không khỏi lo lắng.

- Lần này anh giúp em chỉ huy... có ảnh hưởng gì hay không?

Nhận tổng bình chân như vại.

- Vì dạy đồ đệ, chút ít hy sinh nhỏ này vẫn nên có.

Cảnh Trùng không nghe ra ý dung túng trong lời nói đó, chỉ tự trách:

- Vẫn là do em quá gà, nếu không cũng không cần anh tự mình ra mặt...

- Không, em đã rất xuất sắc rồi.

Nhận tổng tiếp lời cô.

- Chẳng qua thiếu kinh nghiệm, cần không ngừng cố gắng.

Cảnh Trùng ngẩng đầu nhìn anh, không phân biệt rõ đây là lời nói thật hay là khách sáo.

Hình như Nhận tổng có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô.

- Anh nói như vậy không phải bởi vì em là Bé Ngoan, chỉ xuất phát từ đánh giá khách quan đối với đồ đệ.

- ...

Cảnh Trùng lúng túng nhìn anh, mặt lại không tự chủ được từ từ đỏ lên.

Từ đầu đến cuối, Nhận tổng vẫn không đáp lại những lời bày tỏ ngập tràn yêu thương trên khung bình luận. Chỉ vào lúc thoát ra khỏi YY, anh cười với Cảnh Trùng.

- Server 4 vẫn náo nhiệt như ngày nào.

Ý tứ trong nụ cười kia, Cảnh Trùng nhất thời cũng tra không rõ.

Bọn họ không ở lại tiệm net quá lâu, thời gian chưa đến một giờ đã thoát máy.

Lúc cả hai đi đến cửa, phía đối diện đột nhiên vọt ra một cô nữ sinh đáng yêu, suýt nữa thì đụng trúng.

Cảnh Trùng nghiêng người nhường đường cho cô bé. Nữ sinh kia then thùng liếc trộm cô và Đàm Dật, rồi che mặt chạy đi.

???

Cảnh Trùng không hiểu ra sao, cũng không để ý lắm.

Buổi tối cô còn có tiết học, không thể ăn tối bên ngoài. Đàm Dật đưa cô trở về trường học trước.

Cũng không biết lần sau gặp mặt là lúc nào, Nhận tổng có thể sẽ chủ động hẹn cô hay không. Cảnh Trùng đứng ở dưới gốc cây, trong chốc lát không nở ra về.

- Lần này anh trở về thành phố X trong bao lâu vậy ạ?

- Hai ngày.

Đàm Dật đáp.

Chỉ hai ngày... Tính cả hôm nay cũng chỉ còn lại một ngày.

Tâm trạng cô càng sa sút.

- Lần sau anh sẽ trở lại thăm em.

Đàm Dật nói.

Cảnh Trùng được trấn an phần nào.

- Vâng.

- Đợi anh một lát.

Đàm Dật lại nói.

- Há?

Cảnh Trùng không rõ cho nên đưa mắt nhìn anh rồi đi, đứng tại chỗ chờ năm phút anh mới trở lại. Trong tay anh cầm mấy cái túi, có in logo của tiệm trà sữa trước cổng trường. Cảnh Trùng thường hay đến tiệm này.

Đàm Dật đưa một ly trong đó cho cô.

- Bây giờ mới tan học, em uống cái này lót bụng chút đi.

Tìm Cảnh Trùng bỗng chốc loạn nhịp, nói lời cảm ơn cũng quên mất, nhận lấy rồi từ tốn hút một ngụm. Hơi nóng, một đường ngọt đến trong lòng.

Còn là mùi vị cô thích uống nữa.

Anh đều biết.

Bạn cùng phòng đã sớm đợi rất lâu ở ký túc xá, chỉ chờ Cảnh Trùng trở lại sẽ tóm lấy cô, nghiêm hình bức cung.

- Nói, com nước xong hai người đi đâu! Gởi tin nhắn cũng không chịu trả lời, có phải là cố ý không!

- Đúng vậy! Nói mau, đã làm chuyện xấu hờ ỉ rồi!

- Ông chủ tiệm pizza nói tiền của chúng tớ đã có người thanh toán rồi, có phải là anh đẹp trai kia trả không?

Cù lét là tử huyết của Cảnh Trùng, cô cười đến không thờ được, cầu xin tha thứ:

- Ôi ôi, ha ha ha, thả tớ ra, chịu không nổi rồi.

- Nói mau, có phải là anh đẹp trai kia trả không?

- Đúng đúng đúng, anh ấy trả.

- Cậu bảo anh ta trả tiền hay là anh ta chủ động trả?

- Tất nhiên là anh ấy chủ động trả.

Cảnh Trùng nhớ tới mấy ly trà sữa cô đặt trên bàn, lại chỉ tay nói:

- Cái đó cũng là anh ấy bảo tớ mang về cho các cậu.

Mấy khuôn mặt lăm lăm li li ngay tức khắc trở nên mềm mại như gió mùa xuân.

- Ai da!~

Diệp Tử vỗ ngực, bắt đầu nịnh hót.

- Cũng biết cách ghi điểm quá đi! Sao lại biết cung người như vậy nha!~

Hân Hân hưng phấn chạy đi lấy trà sữa, đáng vẻ đã bị thu mua.

- Được rồi, đã qua được ải này của bọn tớ!

Đại Tuyệt cũng chen vào một câu:

- Trùng Trùng thật đúng là nhất được của quý, thật hâm mộ á.

Cảnh Trùng nghe vậy tai đỏ bừng, buồn bực nói:

- Bọn tớ chỉ là bạn thôi, đừng nói bậy.

Hân Hân hút trà sữa, vẻ mặt hoài nghi:

- Chỉ là bạn, vậy anh ta còn đối tốt với cậu như thế làm chi?"

Cô nàng lại ực ực hút hai ngụm.

- Uống trà sữa của anh đẹp trai mua, sau này tớ phải giúp anh ta nói chuyện.

- Đúng đó, người bạn này của cậu hào phóng như vậy, sao không giới thiệu cho bọn tớ quen biết?

Cảnh Trùng không để ý các cô gái, vội vàng dời đề tài:

- Được rồi được rồi, sắp vào học tới nơi, nhanh dọn đồ đi thôi.

Môn tự học buổi tối rất nhàm chán, Cảnh Trùng ngồi ở hàng cuối cùng, lấy điện thoại ra chơi.

Mười Bốn gởi cho cô một đường link, còn nói: Tin chắc cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Cảnh Trùng mở ra coi, quả nhiên dán mắt vào ngay.

Tựa đề là: Trôi ạ, hình như tôi... vô tình gặp được Nhận tổng ở tiệm net...

???

Tình huống gì đây?

Comment trả lời quá nhiều, Cảnh Trùng sốt ruột muốn nhìn phần chính, bèn chọn nút chỉ xem bài của chủ thớt.

Đội đã! Tôi lại len lén quan sát một tý!

120L

Má ơi! Thật sự là anh ấy!

188L

Sẽ không nhận làm đâu, tôi đang ở ngay cạnh bên nghe anh ấy chỉ huy đó!

330L

Còn có một cô gái ngồi bên cạnh anh ấy.

560L

Mấy người đừng kinh ngạc quá, chính tôi cũng không dám tin tưởng nữa đây, cả người tôi đến giờ còn đang hoảng hốt đây...

2348L

Được rồi, thót về nhà rồi, rốt cuộc đã tìm về lý trí, đề thót kẻ cặn kẽ quá trình cho mấy người.

Là như vậy, chiều hôm nay thót vốn là đi dạo phố ở gần đó, đột nhiên một đứa bạn gọi điện nói Nhận tổng xuất hiện, còn ở trên YY chỉ huy đoạt bảo! Chúa ơi, ngàn năm có một! Tôi liền vội vàng tìm một tiệm net mở máy vậy xem ngay!

Vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy người phía sau cũng đang chơi Tiều Dao Đại Lục, còn đang chỉ huy đoạt bảo, lại nhìn thêm chút. Oh my god! Âm thanh này không phải Nhận tổng thì là ai??!!

5600L

Lúc ấy thót kích động đến tay đều run... Có chụp hình, nhưng hơi mờ, chờ nữa đăng lên cho các người.

8888L

Đẹp trai! Cực kỳ đẹp trai, người thật càng đẹp trai! >////<

12982L

Có ảnh làm bằng chứng.

[Ảnh]

Sợ bị phát hiện, chỉ dám chụp bên mặt thôi.

Người mặc áo sơ mi trắng là Nhận tổng, cô gái ngồi bên cạnh anh ấy chắc là Bé Ngoan Bướng Bỉnh, chính là cầm sư loli lần trước cùng xuất hiện với Nhận tổng. Cô này là đại mỹ nữ nha, siêu xinh! >////< Thì ra hai người bọn họ quen biết ngoài đời thực, nhìn rất xứng đôi, không biết có phải là người yêu hay không!

28286L

Thực ra lúc sau có lên chụp hình chính diện, nhưng không được chính chủ đồng ý, vẫn không nên đăng lên >///< a a a thật sự siêu đẹp trai siêu đẹp trai siêu đẹp trai! Mấy người đều không biết về mặt lúc anh ấy chỉ huy soái chừng nào đâu! Tay cũng đẹp, vừa dài vừa thon! Thật hối hận vì không nhìn nhiều thêm chút a a a a!

32366L

Cảm thấy con người của Bé Ngoan Bướng Bỉnh cũng rất tốt, tôi thiếu chút nữa đụng vào bọn họ, cô ấy còn nhường đường cho tôi, nhìn rất thân thiện, giọng cũng rất dễ nghe.

44768L

Aizz, các fan nữ đừng quá bi thương, nếu Nhận tổng thật sự có bạn gái, các cô vẫn nên chúc phúc cho anh ấy...

Mấy bình luận phía sau không có ý nghĩa gì, Cảnh Trùng nhanh chóng lướt xuống trang cuối, bình luận lần này lại bỗng thay đổi phong cách.

56117L

Nhận tổng, lúc sinh thời còn có thể lại được nghe anh chỉ huy, em thật sự rất kích động, lúc đó ở hiện trường nghe thiếu chút nữa đã khóc. Có rất nhiều lời không kịp nói với anh, rất cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh, từ những topic kỹ thuật đến những trận công thành chiến, là anh đã dẫn dắt em từng bước từng bước trở nên mạnh mẽ trong cái trò chơi xa lạ này. Trước ngày hôm nay, em thật sự cho rằng đời này không có duyên được nghe anh chỉ huy nữa. Mặc kệ anh ở nơi nào, miễn là có một ngày anh đồng ý tái nhậm chức, chúng em vĩnh viễn đều là thiên quân vạn mã của anh.

Mười năm Tiêu Dao, cảm ơn vì có anh.

Lời lẽ chân thành lại kích động như vậy, Cảnh Trùng xem mà vành mắt cũng đỏ lên.

Những lời này, cũng là những lời cô muốn nói với Nhận tổng

Nhìn xong, cô bản thân thoát ra topic.

Mười Bốn hỏi: Cảm giác thế nào?

Cảnh Trùng có hơi đau đầu, cô lại phải bắt đầu diễn sao?

Nhận tổng trở về?!! Anh ấy lại tự mình chỉ huy? Tại sao hôm nay tớ lại lên lớp để phải bỏ lỡ cơ chứ! ㄣㄣ ㄣ ㄣㄣ

...

A a a a Nhận tổng đã có bạn gái!! Tại sao có thể như vậy! Hu hu hu tớ thất tình rồi QAQ

Cái nào mới giống phản ứng bình thường mà cô nên có?

Diễn luyện trong đầu lúc lâu, Mười Bốn lại nói trước.

Mười Bốn: Vẫn còn đang nghĩ nên diễn thế nào à?

Cảnh Trùng: ???

Mười Bốn: Tớ nghe ghi âm hôm nay rồi, Kiêm Gia, cậu cho rằng tớ sẽ không nhận ra âm thanh của cậu sao?!

Cảnh Trùng: ...

Mười Bốn: Nói, cậu với Nhận tổng rốt cuộc quen biết thế nào! Anh ấy còn gọi cậu là Bé Ngoan?! Xưng hô thân thiết như vậy? Hửm?!

Cảnh Trùng: ... QAQ

*

Cảnh Trùng thành thật đem đầu đuôi mọi chuyện, nói ra không sót một chữ, thẳng thắn rút cuộc đối lấy được khoan dung.

Giải quyết xong Mười Bốn, Cảnh Trùng nhớ tới khen thưởng đoạt bảo thắng lợi hôm nay còn chưa nhận, nói không chừng có thể mở ra được tài liệu cực phẩm đó, vội vã login xem thử.

Không ngờ cô nhận được một phong thư, Nhận tổng gửi tới một sủng vật bản giới hạn, Tiểu Phi Hồ, với hai con mắt tròn xoe, cực kỳ đáng yêu.

Hồ ly cũng như tên, tên của nó vừa khéo cũng gọi là Bé Ngoan.

Sủng vật này rất quý, không chỉ bởi vì khan hiếm, còn vì nó có tăng thêm kỳ ngộ, toàn server cũng chỉ có mười con.

Cảnh Trùng vội vàng gọi điện thoại cho Nhận tổng xác nhận.

- Sao đột nhiên lại gởi sủng vật cho em?

Nhận tổng nhàn nhạt nói:

- Lần đầu tiên gặp mặt, quà ra mắt.

Cảnh Trùng yên lặng.

- Vốn muốn tặng em quà thực tế một chút, nhưng cảm thấy em sẽ không nhận, cho nên mua trong game.

Cảnh Trùng cuống quýt từ chối không ngừng.

- Không được không được, hôm nay đã làm phiền anh rất nhiều, vừa mời em ăn cơm, vừa mời bạn của em uống trà sữa, vật này em nhận rất ngại.

Nhận tổng nói:

- Không có gì, sủng vật là trước khi gặp em anh đã định tặng cho em.

Cảnh Trùng khó xử nói:

- Nhưng... em cũng chưa nghĩ tới phải chuẩn bị quà gặp mặt cho anh, còn luôn để anh phải tốn kém.

Cô càng nói càng xấu hổ, nghĩ lần sau nhất định phải tìm cơ hội bù đắp.

Nhận tổng không đồng ý, nói:

- Anh đã nhận quà của em rồi.

Hả? Cảnh Trùng ngây người, cô rõ ràng không làm gì hết mà.

- Em tặng anh cái gì?

- Kinh nghiệm lần đầu tiên theo đuổi con gái.

- ...

Cảnh Trùng cầm nín hồi lâu.

Nhận tổng nói những lời khiến người phải mơ tưởng viễn vông thế này, luôn có thể lưu loát, ung dung thoải mái như vậy, không cho người ta chút cơ hội để phản ứng.

Theo đuổi, theo đuổi cô?

Nhận tổng?

Cô không nghe lắm chứ?

Cảnh Trùng vẫn còn đang lơ mơ, Nhận tổng cũng không dừng lại ở vấn đề này, không dấu vết lướt qua.

- Hôm nay lần đầu tiên gặp anh, em có cảm tưởng gì không?

Cô lắp bắp trả lời:

- Rất, rất tốt ạ.

- Có lúng túng không?

- Không, không lúng túng, mới đầu em, em có chút căng thẳng và luống cuống, nhưng không lúng túng chút nào cả.

Qua một đoạn thời gian suy nghĩ, cô vẫn thẳng thắn nói:

- Thực ra... em vẫn có một chút xiu lúng túng, thật sự chỉ có xiu xiu thôi, nhưng mà!

Đột nhiên cô nhún giọng.

- Nhận tổng, em rất muốn gặp anh! Cho nên chút xiu lúng túng kia thật sự không đáng kể!

Một giây sau, Đàm Dật nhẹ giọng nói:

- Anh cũng muốn gặp em.

Một câu trả lời khiến lòng cô ấm áp.

Cánh Trùng vui đầu vào giường, bưng kín ngực.

Xong rồi... Tối nay lại mất ngủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 16

Dịch: Tiểu Băng

Biên: An Yên

Hiệu đính: Dong Binh Công Hội

Nguồn: Bachngocsach.com

Quả nhiên, sáng thứ hai, Cánh Trùng mang theo một đôi mắt gấu trúc đi học.

Đã học đến năm thứ ba nhưng đây là lần đầu tiên cô đi học muộn, vội tới mức tóc cũng không kịp chải.

Vì xấu hổ do tới muộn, hôm nay cô không dám ngang nhiên chơi điện thoại di động ở trong lớp nữa, mãi tới giờ ăn trưa mới dành thời gian liên lạc với Đàm Dật.

Cánh Trùng: Xin lỗi >_< em đi học muộn, giờ mới vừa tan học.

Đàm Dật: Sao lại đi học muộn?

Cánh Trùng: Ngủ quên ạ >_<

Đàm Dật: Chuông không reo à?

Cánh Trùng: Có reo, nhưng mà không có nghe thấy >_<

Cánh Trùng chợt nảy ra một ý.

Hay là cô xin Nhận tổng ghi âm cho cô một cái chuông báo chuyên dụng, để sau này mỗi ngày đều có thể tinh thần sáng khoái mà rời giường?

Đàm Dật: Ăn cơm chưa?

Cánh Trùng: Vẫn chưa, còn anh?

Đàm Dật: Anh đang ăn ở nhà bà ngoại. (1)

Ngoài Bà Gia? Cảnh Trùng lại tưởng là cái quán ăn rất nổi tiếng kia, bèn hỏi: Ăn với ai vậy ạ?

Đàm Dật: Với bà ngoại.

Phụt...

Cảnh Trùng giật mình, thì ra là ý bảo nhà của bà ngoại.

Cảnh Trùng: Hôm nay anh về nhà bà ngoại?

Đàm Dật: Ừ.

Đàm Dật: Chưa gì đã vắn hỏi anh thế rồi à.

Cảnh Trùng: ...

Giọng điệu trêu chọc của anh làm cô đỏ mặt, không không không, cô đâu có cái ý đó!

Đàm Dật: Hôm qua anh đã nhờ mấy người quản lý bang đứng ra giải thích rồi, giờ em vào nhóm chat của bang đi.

Cảnh Trùng: Giải thích cái gì?

Đàm Dật: Thì là cái tài khoản Bé Ngoan kia lúc đầu là của em họ anh, sau này mới chuyển qua cho em.

Hay có thể hiểu, kẻ gây chuyện đều là ‘em họ’ làm, chẳng liên quan gì tới Cảnh Trùng.

Cảnh Trùng: Ý mà, hình như là em họ của em mà?

Đàm Dật: Thì sau này cũng như nhau thôi.

Cảnh Trùng: _(3)∠_

Giải thích như thế thì mọi chuyện đều rõ, Nhận tổng đối xử tốt với Bé Ngoan thì ra là có nguyên nhân, trông nom em họ mình một chút chung quy là chuyện đương nhiên. Còn sau đó cái gì mà đòi qua cho cô gái khác chơi, và cô gái ấy trong hiện thực có quan hệ gì đó với Nhận tổng, thì đó lại là chuyện khác.

Cảnh Trùng nghĩ thầm, em họ của Nhận tổng à? Lần này Dương Dịch là kiếm được rồi, đây chẳng khác gì cầm được một tấm kim bài miễn tử, xem sau này còn ai dám ở trong bang hội ý kiến ý cò gì với thằng nhóc không.

Giải quyết xong vấn đề, đương nhiên Cảnh Trùng thuận theo ý của Nhận tổng trở về nhóm chat của bang hội.

Các bộ phận cơ thể vẫn chém gió nhiệt tình. Cảnh Trùng chỉ rời đi một lúc, mà lượng tin nhắn đã lên tới 999+.

Trong bang có một cô nàng làm nghề làm bánh ngọt, dạo này tự nhiên toát ra ý tưởng, muốn lấy nick name của mọi người trong nhóm chat để làm một hộp bánh quy với tạo hình đặc biệt, khiến mọi người trong bang đều vô cùng phấn khích.

Ai nấy đều nhiệt tình tặng vọt, tên mình được làm thành bánh mà, nghe rất mới mẻ và cảm thấy như chính mình cũng tham gia làm bánh vậy.

Đây là một chuyện cực có tính khiêu chiến nha, bởi vì có nhiều tên nick rất khó tạo hình, em gái kia mất cả một tuần lễ mới hoàn thành.

Cảnh Trùng cũng nhận được một hộp bánh quy màu xanh lục thuộc về cô. Cái bánh nhỏ nhỏ hình trứng, vì để phù hợp với màu xanh lục, nên bánh được làm vị trà xanh, hương vị rất là thơm ngát ngon miệng.

Mọi người đều lần lượt nhận được bánh quy của mình, nhưng cũng có người không được như ý.

[Lông chân mới mọc của Nhận tổng]: Hic, tại sao tôi lại lấy cái tên này cơ chứ, chỉ có một sợi râu bé tí là sao? Bé lớn tôi chưa bao giờ thấy cái bánh quy nào hình cọng lông thế này cả, cô không thể làm cho tôi cái bánh to to một tí à?!

[Tiếng cười như chuông bạc của Nhận tổng]: Con khỉ! Mi nên thấy đủ đi, lão tử là một tiếng cười này, ngay cả một cọng lông cũng không có!

[Cái ấy cứng cáp của Nhận tổng]: Còn bà đây thì sao? Bà vừa không nhỏ lại cũng không trừu tượng, tại sao cũng không có bánh?

[Em gái làm bánh quy]: Nick name của mi, ta chưa nhìn thấy bao giờ, làm sao mà làm được?

[Cái ấy cứng cáp của Nhận tổng]: Con trai mi lớn tướng luôn rồi, mà còn dám nói với ta là chưa từng nhìn thấy bao giờ?

[Em gái làm bánh quy]: Nhưng mà ta chưa có nhìn thấy của Nhận tổng!

[Cái ấy cứng cáp của Nhận tổng]: Mi đi mà hỏi Bé Ngoan ấy!

Phụt...

Cảnh Trùng phun cái ào vào màn hình, quả thực là nằm im cũng trúng đạn.

Đêm đó, Cảnh Trùng đặc chí chia sẻ ảnh cái bánh quy màu xanh của mình với Nhận tổng.

- Sao hả, dễ thương không?

- Ừ, giống em lắm.

A?

Cảnh Trùng bất ngờ không kịp phòng.

Giống cô lắm? Ý là dễ thương sao?

Cô lên tiếng, mặt dày hỏi:

- Em... dễ thương lắm hả?

- Ừ.

- Dễ thương ở chỗ nào...

Đàm Dật cười cười.

- Muốn biết thật sao?

Cảnh Trùng không hiểu ra sao.

- Đương nhiên rồi.

Nhận tổng nói năng kiểu ấy, chẳng lẽ cái chữ ‘dễ thương’ kia không thể hiểu giống như kiểu bình thường? Cảnh Trùng bỗng có dự cảm xấu.

Quả nhiên.

- Lần trước ở tiệm net, lúc em chơi game, cả người cũng uốn éo theo kỹ năng luôn.

- Phụt...

Cảnh Trùng hết chỗ nói, cái đó thì có gì mà dễ thương?

Chắc không đến nỗi xấu lắm chứ?

Lúc cô chơi game quá tập trung, đúng là có thói quen nho nhỏ đó. Bạn cùng phòng của cô đã sớm quen rồi, giờ bị Nhận tổng nói như thế, tự nhiên làm cô rất mắc cỡ.

Cảnh Trùng dè dặt hỏi:

- Lần trước anh nói lần đầu tiên theo đuổi con gái, là nói em ấy ạ?

Cô biết hỏi cái chuyện này rất là ngốc, nhưng mà trong lòng không nhịn được muốn xác nhận lại một lần.

Đàm Dật:

- Đương nhiên, dạo này ngoài em ra, anh đâu có tiếp xúc với cô gái nào khác.

Cảnh Trùng ấp úng một lúc.

- Sao vậy?

Cảnh Trùng lúng túng:

- Đâu có gì, chỉ là cảm thấy hơi đột ngột...

- Tại sao?

- Chúng ta... hình như đâu có tỏ rõ tâm ý với nhau.

Im lặng hai giây, Đàm Dật nói:

- Thế nào mới gọi là tỏ rõ với nhau? Nói cảm nghĩ của em nghe xem.

- Ồ thì...

Cái này Cảnh Trùng không thể nào nói rõ được, chẳng lẽ lại nói kiểu khẳng định như là ‘anh thích em’ hay đại loại như thế?

Nhưng mà những lời kiểu như vậy, có lẽ phải là cô bày tỏ với Nhận tổng trước mới đúng.

Đàm Dật đột nhiên nói:

- Có cơ hội mời em qua nhà bà ngoại ăn cơm.

- ...

Cảnh Trùng ngó ra nửa ngày mới hiểu được ý anh, mặt đỏ bừng.

Từ ‘nhà bà ngoại’ lần này, hẳn là cô không có hiểu sai ý đâu nhỉ?

Ngay cả kiểu tỏ tình của Nhận tổng, cũng thật là độc đáo...

Chú thích:

(1) Cảnh Trùng tưởng Đàm Dật nói: Anh đang ăn ở ngoài Bà Gia.

-----oo0oo-----

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 17

Dịch giả: Tiểu Băng

Nghỉ hè tới, kiếp sống thực tập của Cảnh Trùng cũng gần bắt đầu.

Làm xong bản lý lịch, cô móc meo trong nhà mấy ngày liền.

Một hôm, Liên Hoa đột nhiên gửi tin nhắn riêng cho cô.

Liên Hoa: Cuối tuần sau là sinh nhật Đàm Dật, có muốn đến nhà cậu ta chung với tụi anh không?

Cảnh Trùng kinh ngạc, cuối tuần sau là sinh nhật Đàm Dật? Không phải sinh nhật của anh là tháng một à? Dù có tính theo âm lịch thì cũng không có khả năng vào tháng tám chứ.

Cảnh Trùng: Không phải sinh nhật của anh ấy là ngày một tháng một sao ạ?

Liên Hoa: Đó là khai đại trong QQ thôi, ngày đúng là ngày tám tháng tám.

Cảnh Trùng: Anh chắc chắn?

Liên Hoa: Đương nhiên rồi, bọn anh học chung với nhau bốn năm mà, sinh nhật của cậu ta hôm nào chả lẽ anh còn không biết?

Cảnh Trùng ngạc nhiên, nói như vậy Đàm Dật không phải là cung Ma Kết?

Trong cảm nhận của cô, anh đã gắn liền với ấn tượng chín chắn ổn trọng tới mức ăn sâu bén rễ, giờ tự nhiên lại bảo với cô rằng thật ra anh không phải là thuộc chòm sao đó?

Cảnh Trùng: Thật không ngờ... Nhận tổng lại là chòm Sư Tử.

Liên Hoa: Sao hả, thấy không giống à?

Cảnh Trùng: Một tí xú cũng không giống!

Liên Hoa: Ha ha, không giống chỗ nào?

Cảnh Trùng: Là cảm thấy Nhận tổng sống rất khiêm nhường, giống Ma Kết nhiều hơn.

Liên Hoa: Em cảm thấy cậu ta rất khiêm nhường? Anh lại cảm thấy tên đó khá là cuồng.

Cuồng?? Cảnh Trùng thực không dám gạt bừa, Nhận tổng cuồng ở chỗ nào?

Liên Hoa: Ban đầu cậu ta chỉ là một tổng chỉ huy công thành, bây giờ lại trở thành chủ bộ phận thiết kế game. Làm sao có khả năng là người lúc nào cũng thận trọng, khur khur nếp cũ chứ?

Liên Hoa: Có lẽ lúc cạnh em, cậu ta nhìn hoàn toàn khác hẳn, nhưng mỗi khi làm chuyện nghiêm chỉnh thì tên đó rất có quyết đoán.

Chuyện nghiêm chỉnh?

Cái gì mới tính là chuyện nghiêm chỉnh?

Cảnh Trùng nhớ trong tiệm net lần đó, lúc Nhận tổng chỉ huy đoạt bảo chuyển bại thành thắng, trên mặt anh lóe qua một khoảnh khắc rất ngông nghênh.

Đó chính là cái mà Liên Hoa gọi là "cuồng"?

Có lẽ vì bình thường anh không lộ ra vui buồn, nhưng nếu đã là thanh bảo kiếm, thì cũng khó giấu đi được sự sắc bén của mình.

Làm người thì kín tiếng, làm việc lại rêu rao, cũng là một loại cuồng.

Đồng ý với lời đề nghị của Liên Hoa xong, Cảnh Trùng nhận được điện thoại của công ty cô đã nộp hồ sơ, từ thành phố Y.

Thật là khéo, chuyện tốt lại đến cùng một lúc.

Thời gian phỏng vấn của Cảnh Trùng được xác định là sau sinh nhật của Nhận tổng một ngày, lúc đó ở lại thành phố Y một đêm vậy.

Tối ngày tám tháng tám, Cảnh Trùng và nhóm Liên Hoa từ thành phố X xuất phát, đi xe chùng hai tiếng rưỡi thì tới thành phố Y.

Đàm Dật đã sớm liên lạc với Cảnh Trùng, bảo cô tới bằng máy bay, cũng đã thanh toán luôn tiền vé máy bay cho cô. Không ngờ cô lại xuất hiện cùng lúc với Liên Hoa, nên lúc mở cửa, anh khá ngạc nhiên.

Cảnh Trùng đứng sau đám người, lè lưỡi giải thích:

- Thành phố Y gần như thế, không cần thiết phải đi máy bay, nên em đi cùng với nhóm anh Liên Hoa tới đây.

Nhận tổng gạt đầu, tỏ ý đã hiểu.

Liên Hoa nghe Cảnh Trùng nói thế thì cảm giận bất bình.

- Ha?! Đàm Dật, mi giỏi lắm, mua vé máy bay cho bạn gái, còn đám người không quan trọng như bọn tôi thì sắp xếp cho đi xe buýt, làm vậy có công bằng không hả?!

Cảnh Trùng nghe mà tim đập loạn, sao lại gọi thẳng cô là bạn gái của Nhận tổng vậy chứ?

Đàm Dật mặc kệ Liên Hoa, mặt không đổi sắc mở rộng cửa ra.

- Vào đi, không cần cời giày.

Cái thái độ xác nhận này của anh... làm Cảnh Trùng mặt đỏ tới mang tai.

Người ở đây đa phần đều là nguyên lão của bang Tung Ca, có cả bạn cũ cùng sáng lập dịch vụ cày thuê với Nhận tổng xưa kia, và hai người bạn học đại học ở cùng phòng với anh nữa.

Cửa được mở ra, mọi người chen lấn mà vào.

Liên Hoa tức tối đi tuốt đằng trước.

- Này Đàm Dật! Sao tớ nói chuyện với cậu mà cậu bơ tớ thế hả?

Một nguyên lão của bang cũng tiếp lời.

- Nhận tổng, ông với Bé Ngoan hẹn hò lén lút từ khi nào? Giữ bí mật cũng kín quá ha, một tí tin tức cũng không có nữa!

- Đúng đó.

Một người khác hòa theo.- Nghe nói còn là học muội của trường chúng ta nữa chứ, dù đồ đại mỹ nữ như vậy cũng không nói cho bọn tớ biết, thật không thành thật tí nào.

Nói xong, cậu ta quay đầu qua cười tủm tỉm với Cảnh Trùng, nói:

- Em có biết lão Đàm của chúng ta hồi trước ở trong trường có biệt danh gì không? Ha ha ha, hoa hậu giăng đường theo đuổi mà cu cậu chẳng chút động lòng, nên được gọi là độc thân muôn kiếp, cứ tưởng tên đó bất lực ấy chứ. Giờ có em, bọn anh yên tâm rồi.

Cảnh Trùng:

-...

Nhận tổng nhàn nhạt liếc cho người kia một cái, người đó lập tức ngậm miệng.

Cảnh Trùng lần đầu nhìn thấy cái dáng vẻ này của anh, nhin không được che miệng cười.

Nơi ở bây giờ của Nhận tổng chỉ là thuê tạm để phục vụ công việc, chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, nhưng thiết bị đầy đủ hết, bình thường chỉ có một mình anh ở thôi.

Tuy là đang ở trong nhà mình, nhưng anh vẫn ăn mặc rất chỉnh tề, tay vẫn đeo đồng hồ, cứ như lúc nào cũng có thể đi ra ngoài.

Đàm Dật nhìn đồng hồ, vừa lúc tới giờ ăn cơm.

- Muốn đi đâu ăn? Tớ chỉ chờ được bốn người thôi, gọi thêm một chiếc ta xi đi.

Liên Hoa nói:

- Cần gì phải ra ngoài ăn, trong nhà cậu cũng có nhà bếp mà, ở nhà tự làm là được rồi.

Bạn cùng phòng nói:

- Đúng rồi, lâu lắm rồi không gặp, tôi rất nhớ món thịt kho tàu của ông đấy!

Đàm Dật cân nhắc một hồi, gật đầu đồng ý.

- Cũng được, các cậu muốn ăn món gì?

Mấy cái miệng đồng loạt thốt.

-Lẩu!

- Nướng!

- Thịt kho tàu!

-...

Đàm Dật không tỏ thái độ, nhìn qua Cảnh Trùng hỏi:

- Còn em?

Cảnh Trùng co rụt cổ, thấp thỏm thì thào:

-... Pizza?

Đàm Dật quyết định:

- Vậy gọi pizza.

Mọi người:

- Đàm Dật!!

Chín người mười ý, để chiều cổ khẩu vị của mọi người, cuối cùng Cảnh Trùng cũng phải thay đổi ý kiến, ăn món nhà làm.

Cả bọn kéo tới siêu thị, sau đó chia nhau ra hành động. Một nhóm đi mua vật liệu làm lẩu, một nhóm đi mua rau quả, một nhóm đi mua đồ ăn vặt và đồ uống.

Cảnh Trùng đương nhiên đi chung với Đàm Dật.

Cô đi phía trước, Nhận tổng đẩy xe đi theo phía sau. Hai người thi thoảng lại dừng xe, cầm món đồ hỏi ý kiến nhau xem nên mua cái nào.

Cảnh Trùng từng tưởng tượng trong đầu vô số lần cảnh cô với người cô yêu cùng đi siêu thị, bây giờ thì được thỏa mộng rồi, trong lòng rất là thỏa mãn.

Hai người đã có sẵn danh sách, nên mua đồ xong rất nhanh, mua xong còn phải chờ mấy người Liên Hoa. Đàm Dật đề nghị hai người lên khu sinh hoạt ở lầu ba đi dạo.

Vừa ra khỏi thang cuốn, cô lập tức bị hút mắt vào từng hàng từng kệ đồ trang sức vô cùng xinh đẹp.

Cô chạy tới, phần khởi cầm lấy mấy chiếc nhẫn, đeo từng cái vào ngón tay ngắm nghía, so sánh.

Ngắm một hồi lâu vẫn không quyết định được, cô quay đầu lại hỏi Đàm Dật.

- Cái nào đẹp hơn?

Đàm Dật không đáp, quét mắt lên kệ hàng một vòng.

Sau đó anh chọn một chiếc nhẫn xinh xắn được chế tác tinh xảo, nắm lấy tay tay của Cảnh Trùng, nghiêm túc đeo vào cho cô.

...

Nhìn hàng mi đang cúi xuống của anh, Cảnh Trùng gần như ngừng thở.

Vừa nãy, cô đeo nhẫn thử vào ngón trỏ...

Còn vị trí mà anh đeo nhẫn cho cô, là ngón áp út.

-----oo0oo-----

Truyện được dịch và biên bởi cộng đồng dịch giả diễn đàn Bạch Ngọc Sách.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 18

Dịch giả: Mạn Mạn

Biên: An Yên

Đến lúc tính tiền, mọi người đều tập hợp lại. Cảnh Trùng tròn mắt nhìn đồng đồ xếp thành một ngọn núi trước mặt, bọn họ đâu giống như đến mua đồ ăn nữa, đến chuyển cả cái siêu thị về nhà thì có.

Tổng cộng hết 688 RMB, Đàm Dật trả tiền xong khoan thai nói:

- Hôm nay không ăn hết thì không cho về.

Nhóm Liên Hoa vỗ ngực cười toe toét cam đoan:

- Yên tâm đi! Chắc chắn là ăn hết!

Bỗng nhiên có người phát hiện ra chiếc nhẫn trên ngón áp út của Cảnh Trùng, ngạc nhiên sát lại tỉ mỉ ngắm soi:

- Ý, Cảnh Trùng, em mua nhẫn lúc nào vậy? Hình như lúc này chưa có mà?

Mặt Cảnh Trùng chợt đỏ bừng, cánh tay cũng vô thức giấu sau lưng, ấp úng nói:

- Em vẫn luôn đeo mà, có lẽ lúc này anh không nhìn rõ...

Đàm Dật tỉnh bơ dùng một tay xách hai chiếc túi đi về phía trước:

- Về thôi.

Cảnh Trùng vội chạy theo sau, muốn giúp một tay nhưng lại bị Đàm Dật từ chối.

Cô cuống quýt nói:

- Để em xách một túi cho, cũng không nặng mà.

Đàm Dật lại mượn câu của cô:

- Đúng vậy, không nặng.

- Để em xách một túi đi, mọi người đều có việc để làm, mỗi mình em hai tay trống trơn. Như vậy không tốt lắm.

- Trống trơn?

Đàm Dật thân nhiên liếc nhìn cô, ngay sau đó cực kỳ tự nhiên cầm lấy tay cô.

- Như vậy sẽ không trống trơn nữa.

Cảnh Trùng không ngờ bỗng dưng anh lại làm vậy, cô đơ ra một lúc lâu.

Đi hơn mười bước cô mới sực tỉnh, bàn tay được bao bọc bởi một cảm giác ấm áp, cứ thế nóng đến tận tai cô.

>////<

Như vậy... là nắm tay rồi...

Liên Hoa đi xa xa phía sau nhìn thấy thế liền gào ầm lên:

- Đậu móa, hai người có cần như vậy không? Xách đồ thôi mà cũng phải quần quýt lấy nhau!

Cảnh Trùng ngại ngùng như bị người ta bắt quả tang, định rút tay lại nhưng Đàm Dật lại nắm tay cô càng chặt hơn.

- Đừng quan tâm đến bọn họ.

Giọng điệu của anh rất ung dung.

Một tay anh xách hai chiếc túi nặng trĩu, một tay thì nắm lấy tay cô, không hề áp lực đi thẳng về phía trước, siêu men-lỳ.

Cảnh Trùng lặng lẽ cúi đầu, cố giấu nụ cười trên khóe môi.

Ôi chao, ngược quá đi.

Hai người nắm tay về nhà, lúc vào đến cửa mới buông ra.

Cảnh Trùng cảm thấy bàn tay được Đàm Dật nắm lấy dường như bị sốt rồi, sờ cái gì cũng thấy bóng, không biết cảm giác này còn kéo dài bao lâu nữa.

Mà mấy người theo sau họ thì cực kì ai oán, uể oải nằm bò trên sofa, bi thương than thở:

- Hầy, không cần ăn cơm nữa, còn ăn cái khi gì, nhìn cảnh người khác tình tứ như vậy cũng đủ no rồi.

Đàm Dật cũng ngồi xuống.

- Cũng được, thế không làm nữa vậy.

Liên Hoa lập tức bị dọa sợ, nín nọt nói:

- Ấy ấy đừng mà đại ca, tớ còn đang đói đây, khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, không nếm thử tài nghệ của cậu sao được chứ.

Đàm Dật đứng dậy, đi vào phòng bếp:

- Vào giúp tớ.

Liên Hoa: TAT

Làm cơm trưa cho tám người là một công việc cực vất vả, chỉ dựa vào hai người thì rất tốn thời gian. Mặc dù từ nhỏ đến lớn, Cảnh Trùng chưa từng làm nội trợ nhưng cũng theo vào bếp giúp đỡ.

Cô phụ trách việc đơn giản nhất là nhặt rau vào rửa rau. Liên Hoa ở kế bên thì trong vai cô bé bóc tỏi, chuẩn bị gia vị nấu lẩu. Đàm Dật thì đang nấu món thịt kho tàu mà mọi người thêm nhỏ dãi, mùi thịt truyền ra từ trong nồi khơi dậy vị giác của mọi người, người thì đã muốn ăn thêm mấy bát cơm. Bỗng nhiên, Cảnh Trùng khẽ kêu lên.

- Sao vậy?

Đàm Dật đến cạnh hỏi.

Cảnh Trùng mờ mịt luống cuống nhìn anh:

- Rau có con sâu.

Đàm Dật cầm cộng rau lên nhìn, sau đó cực kỳ thoải mái bóp chết con sâu.

Dường như đây là lần đầu tiên Cảnh Trùng gặp phải trường hợp này, hơi khó tin nhìn chăm chăm cộng rau.

- Rau này còn ăn được không? Liệu có xảy ra chuyện gì không?

Đàm Dật nói:

- Chỉ là con sâu bình thường thôi, không việc gì.

Cảnh Trùng khẽ chớp mắt như thể không hiểu lắm, có điều cũng ngại hỏi tiếp, sợ lộ ra là mình thiếu thốn kinh nghiệm sống nhường nào.

Đàm Dật tiếp tục nói:

- Chứng minh rằng rau này không bị phun thuốc trừ sâu, nếu không sâu cũng không dám sống ở đây.

Cảnh Trùng im lặng hai giây, xấu hổ từ từ nói:

- Em không hay làm việc nhà... Sau này sẽ học thật tốt.

Đàm Dật nói băng quơ:

- Không sao, ở cùng với anh thì em không cần làm những việc này.

-...

Cảnh Trùng bị những lời này dọa sợ, sau đó khóe mắt trộm liếc anh. Đàm Dật lại điềm nhiên như không có việc gì trở lại trước bếp kho thịt.

Ở cùng với anh...

Là nói sống cùng anh sao?

Thật là một câu nói khiến người ta dễ liên tưởng mơ màng mà.

Nửa tiếng sau bắt đầu ăn cơm, một đám như sói như hổ giành chỗ ngồi trước bàn ăn.

Liên Hoa rót cho mỗi người một cốc coca thật đầy, dẫn đầu giờ cốc lên nói:

- Nào nào nào, hôm nay là sinh nhật của Đàm Dật, mọi người cùng nhau chúc rượu cậu ấy nào!

- Chúc Lão Đàm sinh nhật vui vẻ!

- Chúc mừng lão Đàm thoát kiếp FA!

- Nhận Tổng thọ tỷ nam son!

- Cạn ly vì tiểu sư muội vĩ đại của chúng ta!

-...

Đám người này ăn rất khỏe, dạ dày như cái thùng không đầy vậy, ăn thế nào cũng không thấy no. Một bữa lâu mà ăn từ trưa đến tận tối vẫn chưa ngừng.

Khoảng sáu, bảy giờ, Cảnh Trùng thực sự ăn không nổi nữa nên xin rút lui trước, thấy căn phòng bị mọi người bày lung tung hết lên liền xung phong đảm nhận việc thu dọn.

Cô cầm theo hai túi rác chuẩn bị xuống nhà đi vứt, một người tinh mắt đã vội chạy lên giúp.

- Học muội à, để anh làm cho.

Liên Hoa lập tức giáng cho gã một cú.

- Cậu ân cần cái đêch gì, gọi Đàm Dật đi theo đi, để người ta có thêm thời gian ở bên nhau!

Nét mặt Cảnh Trùng lại đỏ bừng cả lên, khẽ nói:

- Vứt rác thôi mà, em tự đi cũng được, sẽ về nhanh thôi ạ.

Còn chưa dứt lời, Đàm Dật đã đi đến trước mặt cô, thân nhiên nhận lấy hai túi rác.

Gần ra tới cửa, anh liền dặn dò:

- Mọi người ăn tiếp đi, lúc nào ăn xong thì về, bọn tớ về muộn.

Đáy lòng cô chợt dậy sóng, Cảnh Trùng chú ý tới một chi tiết nhỏ trong lời nói của Đàm Dật.

Về muộn?

Muốn làm gì đây chứ... _(๖)_

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 19

Bỏ rác ở chỗ cửa ra vào của chung cư xong, hai người thông thả đi dạo, đón gió đêm, coi như là tản bộ sau khi ăn.

Vứt hai túi rác rồi, cả hai cũng không vội đi về.

Đàm Dật hỏi:

- Ngày mai mấy giờ em đi phỏng vấn?

Cảnh Trùng:

- Hai giờ chiều ạ.

- Đêm nay đã định ở lại đâu chưa?

Cảnh Trùng lắc lắc đầu.

- Dạ vẫn chưa.

Đàm Dật hơi suy tư.

- Anh dắt em đi tìm khách sạn, thuận tiện đặt luôn mấy phòng. Như thế, mấy người đó cũng có chỗ nghỉ lại một đêm, không cần khuya khoắt lại phải về thành phố X.

Mấy người đó ý là nhóm Liên Hoa.

Cảnh Trùng gật đầu.

- Được ạ.

Vì nghĩ cho Cảnh Trùng, Đàm Dật dẫn cô tới một khách sạn cách công ty không xa, cơ sở vật chất khá tốt.

Kết quả họ vừa đến quầy lễ tân hỏi, thì được trả lời hôm nay chỉ còn có bốn phòng đôi mà thôi, không còn phòng nào khác.

Đàm Dật nói:

- Vậy thì bốn phòng đôi.

Dừng một chút, anh nói thêm.

- Dọn một phòng cho chúng tôi vào ở trước.

Cảnh Trùng đưa chứng minh nhân dân, cô không muốn để Đàm Dật nhìn thấy tấm ảnh thẻ chán ngắt của mình, cố ý lật ngược mặt sau lên mà đưa.

Thấy trí nhớ của cô không tốt, Đàm Dật nhắc:

- Hồi ở tiệm net, lúc giúp em thuê máy, anh đã từng nhìn thấy rồi.

Cảnh Trùng đỏ mặt:

-...

Có cần phải nói toạc ra thế không. _(๖)∠)_

Nhân viên kiểm tra chứng minh của Cảnh Trùng xong, nói với Đàm Dật:

- Tiên sinh, làm phiền anh cũng cho xem chứng minh nhân dân.

Đàm Dật:

- Tôi thì không cần đâu.

Nhân viên lễ tân:

- Hai người thuê một phòng thì đều phải đưa thẻ chứng minh, đây là quy định ạ.

Cảnh Trùng lúng túng, gấp rút giải thích thay anh:

- Không phải, anh ấy không vào ở, chỉ có một mình tôi thôi.

- A, vậy à.

Nhân viên lễ tân quét ánh nhìn đầy vẻ sâu xa qua hai người, không hỏi gì nữa. Một người mà lại ở phòng đôi, thật khó hiểu.

Cảnh Trùng bối rối không biết nói sao, dù sao cái chuyện đi thuê phòng này... quả thực là dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Nhận thẻ phòng xong, Đàm Dật hỏi:

- Em có muốn lên nghỉ ngơi chút không?

- À...

Cảnh Trùng nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, cô hơi do dự, nói:

- Hay đi tiếp đi, giờ mà lên phòng thì chán lắm.

- Muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng được ạ, anh quyết định đi.

Đàm Dật suy nghĩ.

- Xem phim không?

Cảnh Trùng vui vẻ:

- Được ạ!

Trong lòng cô như nở hoa. Ăn cơm, đi dạo phố, đi xem phim, oa ha ha, những cái gì mà những cặp yêu nhau phải làm thì bất giác cô với Nhạn tổng cũng đều làm đủ cả rồi.

Đến rạp chiếu phim, vừa lúc có một bộ phim mười phút nữa là chiếu, không phải là phim nổi tiếng, nên trong rạp vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

Đàm Dật nhìn một vòng, chọn hai chỗ ở khu giữa.

- Ngồi đó được không?

Cảnh Trùng nhìn theo ngón tay anh, mặt ửng hồng.

Là hàng ghế sau cùng, chuyên dành cho các cặp đôi..

Cô làm gì có phản phản đối, ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ giọng đáp:

- Dạ vâng.

Trước đây cô vẫn luôn cảm thấy cái bầu không khí ở rạp chiếu phim và tiệm net không có gì khác nhau. Xung quanh ngồi toàn là người lạ, nhiều người và ồn ào. Đây là lần đầu tiên Cảnh Trùng tới rạp chiếu phim mà lại có cảm giác mập mờ khó nói thế này, nhất là khi đèn tắt hết đi, ngay cả ánh đèn cũng có vẻ lèm nhèm mờ ảo.

Cô ôm túi bông ngô, Đàm Dật bung hai ly Coca, hai người từ từ di chuyển tới chỗ mình chọn, ngồi xuống.

Dãy ghế dành cho các cặp là những cái ghế sofa đôi, hai bên rất thoáng, ở giữa mỗi cặp ghế đều có vách ngăn, người bên cạnh không nhìn thấy được bọn họ đang làm gì.

Phim bắt đầu chiếu, trong rạp trở nên yên ắng dần. Cảnh Trùng ngồi im cứng ngắc, hai tay đặt trên đùi, không biết nên cách Đàm Dật gần một tý hay xa một tý.

Ngay trên đầu họ vừa khéo là điều hòa, gió thổi vù vù. Cảnh Trùng lại mặc váy ngắn không tay, nên không lâu sau đã cảm thấy lạnh.

Nếu biết sớm thì lúc ra đường cô đã mặc áo khoác rồi. Cảnh Trùng ôm lấy cánh tay, xoa xoa.

Làm khế như vậy mà Đàm Dật cũng phát hiện được, anh quay sang hỏi:

- Lạnh à? - Vâng.

Cảnh Trùng gật đầu.

Đáng tiếc anh cũng là mặc áo ngắn tay, không thể khoác cho cô được.

Đàm Dật không nói, lại đưa tay qua, ôm lấy vai Cảnh Trùng, kéo cô vào trong lòng mình.

Cảnh Trùng bị kéo ngã một, cả nửa người đã dựa vào trong lòng anh.

(◡◡)

Đây là vẻ mặt của Cảnh Trùng ở trong bóng tối.

Cô không ngờ mọi chuyện lại trở thành thế này!

- Có đỡ hơn chút nào không?

Đàm Dật hỏi.

Cảnh Trùng gật đầu như gà con mổ thóc, nói nhỏ:

- Có ạ.

Đàm Dật cao, đầu cô vừa vịn tựa vào vai anh. Tư thế này vốn dĩ rất là thoải mái, nhưng mà bởi vì vấn đề tâm lý, nên cả người Cảnh Trùng cứ cứng ngắc.

Trên bờ vai cô là cánh tay của một người đàn ông, khiến Cảnh Trùng không thể tỉnh tâm mà xem phim được. Cô không ngừng bốc bóng ngô bỏ vào miệng.

Để giảm bớt cảm giác kì quặc của mình, cô lấy hết dũng khí, chủ động bốc ít bóng ngô đưa tới miệng Đàm Dật.

Đàm Dật thoải mái há miệng ra ăn.

Cô hỏi:

- Ăn ngon không?

Đàm Dật:

- Hơi ngọt.

Ừm...

Bóng ngô mà, đương nhiên là phải ngọt...

Tiếp tục dứt.

Phim chiếu một hồi, cuối cùng cũng tới chỗ gay cấn, Cảnh Trùng cuối cùng cũng đã chìm đắm vào bộ phim.

- Em có tô son không?

Người bên cạnh đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Dạ?

Cảnh Trùng chuyên tâm nhìn phụ đề phim.

- Dạ có ạ.

Im lặng.

Cảnh Trùng đột nhiên nhận ra, từ vừa nãy tới giờ, Nhận tổng đã luôn nghiêng đầu nhìn cô, không chút e dè.

Cô làm bộ không biết, cố gắng chịu đựng, nhưng được một lúc thì không nhịn được nữa. Cô quay qua nhìn vào mắt anh.

- Sao thế ạ?

Đàm Dật xoay mặt cô trở lại.

- Không có gì, em xem phim đi.

Cảnh Trùng:

- Vậy anh nhìn em làm gì?

Đàm Dật:

- Nhìn em tí thôi.

Rõ ràng là câu hỏi với câu trả lời không ăn nhập gì với nhau, nhưng lại giống như đã trả lời rất rõ ràng... Chỉ là muốn ngắm nhìn cô mà thôi.

Cảnh Trùng cố gắng điều chỉnh nhịp tim mình _(3)∠_ Chịu không nổi mắt.

May mà nội dung bộ phim này cũng không tệ, cô lại nhanh chóng dời hết lực chú ý trở về màn ảnh lớn.

Cô nhìn dòng phụ đề chăm chú, bất chợt, một hơi thở ấm áp phả qua gò má cô.

Là Đàm Dật dán sát tới.

Sau một giây, một lỗ tai cô đã bị ngậm.

-...

Cánh Trùng cứng đờ.

Thật đột ngột.

Anh dán môi lên lỗ tai cô.

Cánh Trùng như tấm gỗ bị đóng đinh không thể động đậy, con mắt còn giả vờ bình tĩnh nhìn chăm chăm màn hình lớn. Nhưng phim đang chiếu cái gì, nói cái gì, cô hoàn toàn không biết.

Chỉ biết trái tim cô đang đập bang bang rất nhanh.

Vành tai bị ngấm vào, được cái lưỡi mân mê, rất là thân thiết, dịu dàng và nồng cháy.

Hơi thở của anh chỉ gần trong gang tấc, mang theo mùi cỏ xanh nhàn nhạt, hơi ẩm và độ ẩm có thể nhận rõ qua làn da.

Anh không hề hỏi cô rằng có đồng ý hay không, nhưng mà chuyện nam nữ vốn không cần nói cũng biết. Huống chi, cái kiểu chủ động bá đạo hiếm thấy thế này... cô dĩ nhiên rất là vui thích. _(๖)∠)_

Lỗ tai là một bộ phận cực kì mẫn cảm, khiến Cánh Trùng nổi hết da gà.

Cả người cô cứng còng, từng đợt cảm xúc kì dị tuôn lên trong lòng. Giác quan quá mức kích thích, khiến cô nhin không được rứt vai lùi sang bên, trong khi lòng lại mong mỏi thêm những cử chỉ giống như vậy.

Cái gọi là vành tai và tóc mai chạm vào nhau, không phải là như thế này sao.

Trong rạp vang lên những tiếng cười, không ai để ý góc nhỏ này đang xảy ra chuyện gì.

Một lúc sau, Đàm Dật mới nhẹ nhàng rời môi ra, tầm mắt về lại chính diện, nhưng cánh tay vẫn ôm lấy vai cô.

Thân thể Cánh Trùng run run, bàn tay xiết chặt đã thấm ướt mồ hôi.

Giờ thì cô đã hiểu vì sao anh lại hỏi cô có tô son hay không..

Nếu như cô không tô son, ắt hẳn chỗ bị anh hôn chính là môi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 20

Công ty Cánh Trùng phỏng vấn là công ty theo chế độ làm việc sáu ngày một tuần, ngày phỏng vấn vừa vặn vào ngày thứ bảy. Đàm Dật đã tổng nhóm Liên Hoa về, buổi chiều anh rảnh rỗi nên lái xe đưa Cánh Trùng đi.

Đây là lần đầu tiên Cánh Trùng đi phỏng vấn, nên cực kỳ hồi hộp, ở trong khách sạn tập dượt suốt từ sáng đến trưa cũng không ra ngoài. Buổi trưa, Đàm Dật mua một phần đồ ăn mang tới cho cô.

Cánh Trùng đang trang điểm, còn chưa đánh phấn xong thì Đàm Dật đã tới rồi. Cô vội vàng chạy ra mở cửa.

- Anh tới sớm thế...

Đàm Dật lắc lắc cái hộp đồ ăn trong tay:

- Sủi cảo với chè ngân nhĩ táo đỏ, ăn nhiều pizza nóng lắm, dùng cái này cho bổ phổi.

Bụng Cánh Trùng cũng rất biết chọn thời gian kêu rột rột hai tiếng, cô nhận hộp đồ ăn rồi chạy vào phòng, để lên bàn.

- Em trang điểm xong sẽ ăn liền.

Đàm Dật đứng ở ngoài cửa.

- Anh vào có tiện không?

Câu hỏi của anh làm cho Cánh Trùng xấu hổ, gật đầu nói:

- Được ạ, đương nhiên là được.

Thời gian không còn nhiều, Cảnh Trùng không quan tâm tới việc nói chuyện với anh nữa. Cô vội rót cho anh ly nước rồi chạy vào phòng vệ sinh, tiếp tục trang điểm.

Cô không thường trang điểm, nên kỹ thuật không cao, cộng thêm không biết có phải vì Đàm Dật đang ở bên nhìn hay không mà cô làm mãi không xong. Cô giờ bút kẻ mày lên một hồi vẫn không xác định được chỗ để vẽ.

Cô thâm sát ruột, từ trong gương phản chiếu nhìn thấy Đàm Dật đi vào, đứng sau lưng cô, hỏi:

- Vẽ lông mày à?

Cảnh Trùng:

- Vâng... Cứ cảm thấy vẽ hai bên không đều lắm.

Đàm Dật:

- Để anh giúp em.

Cảnh Trùng ngẩn người.

- Há?

...

Dù không tin tưởng lắm nhưng cô vẫn dũng cảm hiến thân, Cảnh Trùng đưa bút vẽ cho Đàm Dật.

Độ cao của hai người rất vừa vặn. Đàm Dật đi tới, khẽ nâng cằm cô lên, tay kia nhẹ vẽ hai đường mày cho cô.

Ánh mắt giao nhau, đôi mắt anh sáng ngời, không hề chớp. Cảnh Trùng bỗng thấy trên mặt ngửa ngửa, hoặc có lẽ vì mắc cỡ, không nhìn được nháy mắt lại.

Hai phút sau, Đàm Dật nói:

- Xong rồi.

Cảnh Trùng hơi mong đợi nhìn vào gương, hoàn toàn không chắc về kết quả nhìn thấy là tốt hay xấu.

Cô vừa nhìn, không khỏi "Ồ" lên một tiếng.

Thời buổi hiện nay thịnh hành lông mày ngang, Cảnh Trùng bình thường cũng rất thích kiểu mày này. Nhưng khuôn mặt cô thanh tú dịu dàng, càng thích hợp với kiểu mày lá liễu hơn.

Hai đường chân mày cong cong, mảnh dẻ, đôi mắt đưa tình, rất có vẻ đẹp cổ điển của người phương Đông.

Cảnh Trùng nhìn tới mê mẩn, thán phục:

- Sao anh lại biết vẽ lông mày?

Đàm Dật nhàn nhạt nói:

- Có em gái tuổi cỡ bằng em, vẽ cho nó nhiều thành quen luôn.

- À...

Cảnh Trùng gật đầu, giọng ước ao:

- Thương em gái thế, vẽ cả chân mày cho em gái, vậy bình thường hẳn là anh rất săn sóc cô bé nhi.

- Ừ.

Đàm Dật khẳng định.

Cảnh Trùng thở dài.

- Em là con gái một, trong nhà chỉ có mỗi đứa em họ, hồi còn bé còn cứ luôn giành đồ với em. Nếu em cũng có một anh trai yêu thương em như thế thì

tốt biết mấy.

Đàm Dật nhẹ nhàng nói:

- Em có thể có một người bạn trai còn thương em hơn.

-...

Cảnh Trùng im lặng.

Mặt cô nóng rực, cô hơi cúi đầu, một lúc sau mới khẽ gật:

- Vâng.

Hơn hai giờ vào phòng vấn, cả quá trình đều thoải mái và thuận lợi hơn Cảnh Trùng nghĩ. Người phụ trách dẫn cô đi tham quan công ty một vòng, hỏi mấy câu hỏi, người chủ khảo bảo cô về nhà chờ điện thoại thông báo, trong vòng ba ngày sẽ có kết quả.

Đàm Dật chờ cô ở ngoài công ty, đến khi cô lên xe thì đưa cho cô một chai nước khoáng. Cảnh Trùng mở nắp, ngửa đầu uống một hớp.

- Thế nào?

Đàm Dật hỏi.

Cảnh Trùng cười.

- Khá tốt ạ, không sai sót gì cả.

Đàm Dật nói:

- Ủ, nhưng ra sao còn tùy duyên.

Cảnh Trùng cũng nghĩ giống anh, gật đầu nói:

- Dạ vâng.

Đàm Dật khởi động máy, từ từ quay đầu xe, chạy ra đường lớn.

Cảnh Trùng hỏi:

- Đi đâu vậy ạ?

- Đi ăn cơm.

- Sớm thế sao?

- Ủ, với một người nữa.

Cảnh Trùng hơi sững sờ.

- Ai cơ?

- Em gái anh.

-...

Cảnh Trùng mất một hồi suy nghĩ. Trong nhà Đàm Dật có tới bảy người con, cô em gái này là muốn nói tới người nào...

Đàm Dật nói:

- Chính là đứa em gái hồi sáng anh nói với em đó.

Cảnh Trùng nuốt nước bọt, một lúc lâu sau mới nói:

- Sao tự nhiên lại muốn ăn cơm chung với em gái anh?

Nhanh như vậy đã phải gặp người nhà của nhà của Nhận tổng rồi sao...

Đàm Dật đáp:

- Con bé muốn gặp em.

- Ôi?

Cảnh Trùng khó hiểu.

- Anh nhắc tới em với cô ấy?

- Ừ.

Đàm Dật vẫn nhìn phía trước mà lái xe, lời nói ra càng giật gân:

- Nó đã từng xem live stream của em, là fan của em đấy.

Cảnh Trùng phát ngượng, kêu to:

- Sao anh để cho cô ấy xem live stream của em!

Bị người quen xem mình live stream, thật sự là việc khá kỳ quặc.

Đàm Dật lại nói:

- Là nó giới thiệu anh xem em live stream.

Cảnh Trùng: $\sum q|D|p^{???}$

Cảnh Trùng còn chưa kịp nói gì, Đàm Dật đột nhiên hỏi:

- Còn em?

Cảnh Trùng không hiểu ra sao.

- Em thế nào ạ?

Đàm Dật:

- Em có nói chuyện chúng ta cho người trong nhà em nghe chưa?

Chuyện chúng ta...

Mặt Cảnh Trùng lại vì mấy chữ này mà nóng rực, cô với Nhận tổng đã đạt tới hai chữ "'Chúng ta'" rồi sao?

Cảnh Trùng lắc đầu, lúng túng nói:

- Vẫn chưa ạ.

Còn chưa kịp nói.

Từ lần đầu họ gặp mặt nhau tới giờ còn chưa được tới một tháng.

Nếu nói nghiêm chỉnh thì đây mới là lần thứ hai họ gặp nhau. Lúc vừa gặp mặt, hai người đã ngầm xác định một loại quan hệ nào đó rồi, tốc độ phát triển phải nói là thần tốc, thế mà Cảnh Trùng lại chẳng hề cảm thấy đột ngột một chút nào.

Cảnh Trùng năm nay hai mươi một tuổi, từ nhỏ đến lớn chưa từng nắm tay, ôm ấp, hẹn hò với chàng trai nào, chứ đừng nói chi tới hôn mê.

Nhưng cũng chỉ trong hai lần gặp nhau ngắn ngủi này, cô như đã được trải qua hai mươi một năm của người khác, bù đắp phần thiếu thốn trong suốt hai mươi một năm qua của mình.

Nếu có người hỏi Cảnh Trùng, sẽ thích những nhân vật trong thế giới ảo hay không, sẽ mê muội một ai đó mà mình chưa từng gặp mặt bao giờ hay không, sẽ cho phép một người ngay lần đầu gặp mặt đã có hành động thân mật với mình hay không. Câu trả lời không cần phải nghĩ ngợi, nhất định là không.

Giống như ở trong trò chơi, cô từng hỏi Nhận tổng: "'Sur phụ sẽ tìm đối tượng ở trong game chứ?'"

Câu trả lời của Nhận tổng cũng là không.

Nhưng.

""Nhưng nếu may mắn gặp đúng người thì lại là chuyện khác.""

Cảnh Trùng nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, cửa kính phản chiếu gương mặt mờ ảo của cô và Đàm Dật.

Cô bất chợt cười khẽ.

Nếu như đã xác định được ‘người ấy’, thì cần gì phải quan tâm tới thời gian nhanh hay chậm, bởi vì kết quả cũng vẫn thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 21

Cô bé Đàm Tam không khác với tưởng tượng của Cảnh Trùng là bao. Một đôi mắt to, một mái tóc dài, một cô gái rất đẹp và hoạt bát. Có điều ngũ quan không giống với Nhận tổng lắm, hẳn là một người giống bố, một người giống mẹ.

Lúc trước nghe Nhận tổng nói Đàm Tam là fan của mình, Cảnh Trùng còn tưởng là lời khách sáo, bây giờ trông thấy mặt mới phát hiện lời này không hề sai.

Vừa gặp mặt, Đàm Tam đã nhiệt tình dào dạt, ngọt ngào gọi ngay một tiếng "chị dâu", làm Cảnh Trùng sợ tới mức không biết nên đáp lại hay không.

Cô cười ngây ngô mấy tiếng, lôi ra một món quà nhỏ. Đó là một đôi hoa tai, mới vừa mua trong một tiệm trang sức trên đường đi.

Cảnh Trùng đưa cho Đàm Tam.

- Lễ gặp mặt, một chút tâm ý nho nhỏ của chị.

- Quao.

Đàm Tam vô cùng vui vẻ nhận lấy, lớn tiếng nói:

- Có cả quà nữa, chị dâu, chị thật khách sáo quá!

Rồi cô bé vội vàng mở ra, không ngừng kinh hô:

- Ôi, dễ thương quá, hình cá heo, em thích lắm! Cảm ơn chị dâu!

Cảnh Trùng gật đầu cười phụ họa, nghĩ thầm cái giọng điệu đầy phấn khích này của Đàm Tam thật là ngược hẳn với phong cách của Đàm Dật. Có lẽ trong nhà mà có nhiều con thì sẽ như thế này, tính cách hoàn toàn khác biệt nhau, lại bổ sung cho nhau.

Suốt bữa ăn, Đàm Tam cứ mở miệng ra ngậm miệng lại đều gọi "chị dâu" và nickname của Cảnh Trùng lúc live stream, miệng mồm ngọt xớt, khen Cảnh Trùng tối tận trời. Nào là đẹp người, tốt tính, tiếng nói êm tai, giọng hát ngọt ngào, còn bảo anh trai cô rất thích nghe Cảnh Trùng đọc Đồng Chu Liệt Quốc Chí.

Câu cuối cùng làm Cảnh Trùng ngẩn ra, len lén liếc qua Đàm Dật, thấy anh rất thần nhiên gắp rau vào bát.

Nói chung, cô nhất định đã qua được ải của Đàm Tam, sau này có ở chung cũng sẽ chẳng có gì rắc rối lắm. Cảnh Trùng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong, Đàm Dật đưa Cảnh Trùng về khách sạn. Trên đường, anh hỏi:

- Ở lại thêm một đêm được không?

Ý trong lời nói ấy làm lòng Cảnh Trùng mềm nhũn. Cô cũng cảm thấy chỉ ở có một ngày là quá ít, cũng muốn kéo dài ra thêm một chút, nhưng mà không được.

- Em chưa xin phép mẹ...

Nhà Cảnh Trùng gia giáo nghiêm, ngày hôm qua cho phép cô ở bên ngoài một đêm đã là đặc cách rồi.

Đàm Dật cũng không làm khó.

- Ủ, vậy để lần sau.

Cảnh Trùng gật đầu.

- Vâng.

Dọn đồ rồi trả phòng, Đàm Dật tự mình chờ Cảnh Trùng trở về thành phố Y.

Đi buổi tối không bị kẹt xe, bọn họ thuận buồm xuôi gió mà về.

Đàm Dật chờ Cảnh Trùng tới tận khu chung cư, đỗ xe trong ga ra tầng ngầm.

Đã đến nơi rồi mà Cảnh Trùng lại luyến tiếc không nỡ xuống xe, hai người ngồi ở trong yên tĩnh không nói gì.

Đàm Dật đột nhiên nói:

- Lần sau anh về, em ăn một bữa cơm với ba mẹ anh đi.

Cảnh Trùng giật nảy mình, mở to hai mắt nhìn anh.

Cái này, sao nhanh vậy?!

Đàm Dật thần nhiên cười.

- Ba mẹ đang giục anh.

Cảnh Trùng đỏ mặt, gật đầu, nói nhỏ:

- Được ạ...

Hai người lại ngồi một hồi, điện thoại của Cảnh Trùng vang lên, là mẹ của cô gọi, hỏi cô sao vẫn chưa về tới nhà. Cảnh Trùng vội đáp con đã về tới dưới lầu rồi.

Ngắt cuộc gọi, Cảnh Trùng nói:

- Em phải về, mẹ em sốt ruột rồi.

- Ừ.

Đàm Dật lấy hành lý ra khỏi xe rồi đưa cho cô.

- Kiểm tra xem có để quên cái gì không.

Cảnh Trùng mở khóa kéo ra, nhìn nhìn quần áo và đồ dùng của mình trong đó, lại không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà trả lời một câu:

- Chỉ quên tim thôi.

Vừa dứt lời, mặt cô lại nóng hực.

Ngay cả chính cô cũng hết hồn, sao lại quẩn trí mà toát ra một câu đáng xấu hổ như thế?!

Đàm Dật nở nụ cười, hiếm thấy chính là anh lại cười khẽ ra tiếng.

Nghe ra được tâm trạng của anh đang vui vẻ thế nào.

A a a a mắc cỡ chết đi được!

Cảnh Trùng cắm mặt vào đầu gối, không dám nhìn anh.

- Được rồi, em nhanh lên đi, đừng làm cho mẹ em lo lắng.

May là Đàm Dật không cười lâu, đã giải vây cho cô.

Cảnh Trùng ậm ừ:

- Vâng.

Nhưng cả người cô như ngốc ra, cứ ngo ngoáy ngồi im.

Người bên cạnh phải nhoài qua, cởi đai an toàn ra cho cô.

Khoảng cách hai người đột nhiên bị rút lại, làm trái tim Cảnh Trùng đập thành thịch, một chút cử động cũng không dám.

Quả nhiên, Đàm Dật cởi dây an toàn ra cho cô xong thì vẫn giữ nguyên tư thế ấy, một tay chống ngay cạnh cô, duy trì tư thế áp đảo.

Cảnh Trùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, anh không chút e dè nhìn cô.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, nhích tới thêm tí nữa là chạm vào mặt cô.

Cảnh Trùng có một dự cảm mãnh liệt, sắp xảy ra cái gì đó chẳng?

Cô còn căng thẳng hơn là đi phỏng vấn, tim đập rất nhanh.

Nếu quả thật xảy ra cái gì đó, cô sẽ phải phản ứng ra sao? Nhắm mắt lại, mặc kệ chuyện gì sắp xảy ra?

A a a, cô rốt cuộc đang mong đợi cái gì chứ, lẽ đó chỉ là cô tự tưởng tượng thì sao, Nhận tổng căn bản không có ý muốn hôn cô mà.

Bầu không khí gần đạt tới điểm tới hạn thì Đàm Dật thỉnh thoảng hỏi một câu:

- Em có mang theo khăn tay không?

Hừm? Cảnh Trùng ngây ra một lúc, không hiểu ra sao.

Cô lúng túng moi trong túi ra cái khăn tay đưa cho Đàm Dật, trong lòng rầu rĩ.

Đàm Dật lại khẽ nâng cằm cô lên, chiếc khăn nhẹ nhàng lau qua môi cô.

Màu son điểm lệ dần bị chùi đi.

...

Động tác thế này mà cô không hiểu nữa thì nên gọi là thiếu năng rồi.

Trái tim vừa nguội của Cảnh Trùng lại bắt đầu bốc cháy, nhanh chóng thiêu đốt tới khuôn mặt. Cô không kìm được mà cúi đầu xuống, nhưng tay của Đàm Dật đã giữ chặt cằm cô.

Lau sạch son xong, khi môi Đàm Dật chạm vào môi cô, cô quả nhiên nhắm mắt lại.

Không có gì quanh co lòng vòng hay lặt vặt buộc chặt, lưỡi anh đưa tới, cô xấu hổ hơi hé miệng, để lưỡi anh đi qua, ngượng ngùng hưởng ứng với anh.

Đàm Dật chuyên chú hôn cô. Cả năm phút liền, cô mới cố lấy dũng khí đưa lưỡi ra đáp lại anh, nhưng rất khẽ, sợ bị anh phát hiện được.

Thình thoảng cô lại không nén được tò mò hé mắt ra nhìn, đập vào mắt chính là vầng trán và sống mũi anh, trong lòng lại càng thêm dâng trào.

Được hôn môi với một người điển trai như vậy, cô thật là may mắn làm sao.

Không biết người khác bình thường hôn môi thì hôn bao lâu, nhưng cô cảm thấy cô với anh như đã hôn nhau rất lâu, lại không hề muốn dừng lại...

Trong lúc mông lung, cô cảm giác được ghé tựa sau lưng cô hình như đang được hạ dần xuống...

A a a cứu mạng _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 22

Cảnh Trùng cuối cùng không chọn làm việc ở thành phố Y, để mẹ cô khỏi phải luyến tiếc tiễn con gái cùng một mình tới thành phố khác làm việc, dù hai thành phố chỉ cách nhau có hai trăm km. Bà nhờ quan hệ, đưa Cảnh Trùng vào một công ty lớn ở thành phố X, để mỗi ngày đều ở bên cạnh nhìn thấy cô, mới an tâm.

Cảnh Trùng tạm thời vẫn chưa có đủ dũng khí để nói chuyện tình cảm của mình với bố mẹ.

Ba của Cảnh Trùng cũng coi như là một doanh nhân thành đạt, cũng từng tiết lộ một số tiêu chuẩn chọn con rể, nói chung cao hơn bình thường rất nhiều.

Cảnh Trùng không phải cảm thấy gia thế của Đàm Dật không xứng đôi với mình. Trong mắt cô, mười Cảnh Trùng cô gộp lại mới đủ xứng với anh. Nhưng mà quan điểm của cô với ba mẹ quả thật là có chút khác biệt.

Đối với cô, Đàm Dật là một kiểu "quý giá đến mức không dám đem ra khoe khoang" với ai. Người mà cô thích, làm sao cô chịu được để cho người khác xoi mói, dù đó có là ba mẹ cô cũng không được. Đây cũng là lý do vì sao tới giờ cô cũng vẫn chưa giới thiệu anh với ba mẹ.

Một tuần trước lễ Trung thu, Đàm Dật hỏi Cảnh Trùng có có rảnh hay không. Kỳ nghỉ này anh sẽ về thành phố X, thuận tiện thực hiện lời hứa dẫn cô đi gặp bố mẹ anh.

Cảnh Trùng lưỡng lự, Trung thu hàng năm cô đều phải theo cha mẹ về nhà ông bà, cả nhà ăn cơm đoàn viên, năm nay nhất định cũng không ngoại lệ. Nếu cô phải đi gặp ba mẹ anh nhất định sẽ không tránh được chuyện xung đột.

Cảnh Trùng do dự hồi lâu, vẫn không quyết định được. Không ngờ mình mới yêu đương, lại phải đối mặt với sự lựa chọn giữa nhà mình với nhà chồng.

Cuối cùng Cảnh Trùng đồng ý với Đàm Dật.

Cô đương nhiên là thấy rất hổ thẹn, giống như cô vì tình yêu mà phản bội người nhà vậy.

Cô chỉ có thể tự an ủi mình rằng, chẳng phải cô cũng đã nghe theo lời mẹ, bỏ qua cơ hội làm việc chung thành phố với Đàm Dật hay sao? Họ bình thường muốn gặp nhau đã không dễ dàng, lần này coi như là huê đi!

Nhận tổng trở về thành phố X vào buổi tối trước đó một ngày, cô chợt bị anh kêu vào lên chơi game. Cô thầm nghĩ, giờ này hẳn anh phải đang bận rộn chuẩn bị hành lý mới phải, sao lại rảnh rỗi gọi cô vào trò chơi?

Cảnh Trùng vừa login vào trò chơi, đã thấy anh chơi bằng tài khoản chính, càng thêm kinh ngạc. Cô chưa kịp hỏi, đã bị anh triệu hồi tới hồ Vọng Nguyệt.

Cảnh Trùng xuất hiện trong một gian nhà. Nơi này nhìn có vẻ không giống bản đồ công cộng, hẳn là nhà riêng của người chơi, mà họ vào được chỗ này chứng tỏ...

[Nhạn Lăng]: Em thấy chỗ này thế nào?

Cảnh Trùng thầm nghĩ: Còn thế nào? Đương nhiên là tốt tới mức không thể tốt hơn rồi!

Giá nhà, giá phòng không chỉ cạnh tranh rất khốc liệt ở ngoài đời thực, mà ngay cả phủ đệ ở trong Tiêu Dao Đại Lục cũng bị phân chia xếp loại. Trong đó, phủ đệ quanh cây Tam Sinh và hồ Vọng Nguyệt là đắt nhất, càng cách xa thì càng rẻ.

Ở trong trò chơi, sau khi bỏ ra sáu trăm ngàn đồng vàng để kết hôn, hệ thống sẽ tự động tặng một dinh thự bình thường. Nhưng nếu muốn chọn một nơi dựa núi ngắm sông, thì phải tự dùng tiền của mình mà mua.

Cảnh Trùng mở ra thông tin của căn nhà, tên của nam chủ nhà là Nhạn Lăng, bên dưới có thêm chữ 'có sẵn', chỗ tên nữ chủ nhà thì để trống.

Nghĩa là nam chủ nhà phải kết làm bầu bạn với một người chơi nữ, thì phủ đệ này mới chính thức thuộc về anh ta.

Liên tưởng tới ngày hôm nay Đàm Dật tự dung login tài khoản chính, Cảnh Trùng bỗng có một dự cảm.

Trên màn hình hiện ra khung chat.

[Hệ thống] Người chơi Nhạn Lăng xin trở thành phu quân của bạn.

Cảnh Trùng sợ đến giật mình đánh thót, ngồi sững ra.

Sao lại đột ngột như vậy? Ngay cả hỏi cô một tiếng cũng không...

Anh thật là giỏi tạo niềm vui bất ngờ mà...

Tìm Cảnh Trùng như nổi trống, lòng rối như tơ vò.

Cô đã tiếp thu thân phận mình là bạn gái của Đàm Dật, nhưng mà nếu gọi là... là phu nhân của Nhạn Lăng đại thần thì... Trời ạ... vẫn cảm thấy nó xa xôi khó tin thế nào ấy...

Phu nhân của Nhạn Lăng, bang chủ phu nhân của Túng Ca, phu nhân của đệ nhất chỉ huy trong server này.

Cái xưng hô này rất có sức nặng, cô có nằm mơ cũng không dám mơ tới.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, nhất thời không nói được thành lời, kích động tới mức vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Cảnh Trùng ngây người ra không biết bao lâu.

Tới khi tỉnh lại, cô vừa xấu hổ lại thận trọng nhấn vào nút đồng ý.

[Hệ thống] Lời mời đã quá thời hạn.

Ồi? Cảnh Trùng ghen hòng nhìn trần trời.

Cô không cam lòng nhấn liên tục mấy phát, kết quả vẫn y hệt.

[Hệ thống] Lời mời đã quá thời hạn.

[Hệ thống] Lời mời đã quá thời hạn.

[Hệ thống] Lời mời đã quá thời hạn.

[Hệ thống] Lời mời đã quá thời hạn.

Những dòng chữ ‘quá thời hạn’ dày đặc chiếm hết cả màn hình của cô.

Cảnh Trùng muốn khóc. TAT

Trò chơi này sao thiết lập kì cục vậy, chẳng lẽ được cầu hôn lại không cho người chơi thời gian cân nhắc suy nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 23

Vì chuyện lúng túng này, cả Cảnh Trùng và Nhận tổng đều chìm vào im lặng.

Sau đó, Cảnh Trùng cố lấy hết dũng khí, mặt dày mày dạn chủ động phát yêu cầu tới Nhận tổng.

[Hệ thống] Bạn đã gửi lời mời trở thành phu nhân của người chơi Nhận Lăng.

Tìm Cảnh Trùng đập thành thịch. Nhận tổng sẽ không giống cô, bỏ lỡ thời gian xác nhận của hệ thống chứ.

May mà, rất nhanh đã có đáp lại.

[Hệ thống] Thiên nhai nơi nào thiếu cô thom, hà tất lưu luyến một nhánh hoa. Hiệp sĩ Nhận Lăng đã có người trong lòng, mong nữ hiệp đi tìm phu quân khác.

Cảnh Trùng sững sờ. Hờ? Sao Nhận tổng lại không đồng ý? Có phải anh ần nhầm nút hay không?

Lại thấy nhảy ra một khung nhắc nhở nữa.

[Hệ thống] Người chơi Nhận Lăng xin trở thành phu quân của bạn.

[Nhận Lăng] : Loại chuyện này nên để cho đàn ông làm.

Cảnh Trùng e thẹn, cười hi hi chọn đồng ý.

[Hệ thống] Bạn đã trở thành phu nhân của Nhận Lăng. Từ lúc này sẽ thông cáo cho cả giang hồ, cùng Nhận Lăng tình định tam sinh, nguyện sánh đôi đến chân trời góc bể, yêu nhau mãi mãi!

Hây, thành công rồi!

Nhận tổng lập tức gọi ra một vật cười phi hành thời thượng, mời Cảnh Trùng cùng cười.

Cảnh Trùng khó hiểu, leo lên đại bàng, gõ hai chữ: Đi đâu?

[Nhạn Lăng]: Đi tới cây Tam Sinh lãnh danh hiệu.

Cây Tam Sinh nằm ở một đầu rất xa xôi trên đại lục này. Nơi đó đêm dài, quanh năm đều có cực quang, dường như cũng mang ý nghĩa con đường mưa cầu tình yêu gian khổ dài đằng đặc.

Con đại bàng này có hình thể khổng lồ, khi giương cánh là gần như che phủ bầu trời, bọn họ đón gió bay lên trên, xuyên lên đến mây xanh. Cảnh Trùng cảm thấy con chim này dù có chở cả bang chúng của họ cũng vẫn dư dả có thừa, hèn gì cả server chỉ có mấy con, chứ nếu mà có nhiều quá, chắc người chơi sẽ quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời luôn mất.

Bay ra khỏi hồ Vọng Nguyệt, trên đường đi cô nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc. Liên Hoa, Mùoi Bốn, đám bộ phận cơ thể trong bang hội... đều xếp thành hai hàng dài tiễn đưa hai người.

Cô cúi xuống nhìn kỹ, mới phát hiện dưới mặt đất phủ đầy pháo hoa tỏa ánh sáng lung linh, kéo dài dọc theo con phố, nhìn không thấy cuối.

Bọn họ bay qua nửa cái bản đồ, nhìn thấy pháo hoa trải dài từ thành Trường An phi thường náo nhiệt cho đến Nhạn Môn Quan cách xa vạn dặm. Ngay cả những nơi quanh năm hiu quạnh, đồ tuyết đóng băng cũng phảng phất xuân về hoa nở.

Cảnh Trùng cảm động.

Từ sau khi đi làm, cô không còn nhiều thời gian ngâm mình trong Tiêu Dao Đại Lục nữa. Nhạn tổng vì cô mà chuẩn bị những thứ này, vậy mà cô lại chẳng hề biết chút nào.

Một cái pháo hoa tốn đến mấy chục đồng, lần này đã bán ít nhất cũng hơn mấy trăm ngàn cái, Nhạn tổng thực sự là ra tay hào phóng.

Cảnh Trùng tính toán xong, càng cảm thấy mắc nợ Nhạn tổng, bèn đánh chữ: Kỳ thực không cần làm long trọng như vậy.

[Nhạn Lăng]: Em là phu nhân của anh, đương nhiên đáng có hôn lễ long trọng như thế.

Cảnh Trùng nóng mặt, không nói nữa, yên tĩnh hưởng thụ cảnh đẹp.

Không bao lâu sau, họ đã đến chỗ cần đến, cây Tam Sinh.

Cây đại thụ già cỗi này đã ghi lại biết thiên tình sử của biết bao người chơi, trường sinh bất lão, sừng sững ở đây, thần thánh không thể mạo phạm.

Nhạn tổng dựa theo thiết lập của trò chơi, bỏ ra sáu mươi vạn vàng, đồng tâm tọa có khắc tên hai người được khóa trên cây, coi như chính thức kết làm phu thê.

Giữa màn hình của Cảnh Trùng bắn ra một cái khung.

[Hệ thống] Bạn thu được danh hiệu < Phu nhân của Nhạn Lăng >

Cảnh Trùng nhận lấy danh hiệu xong thì cất đi, ngại ngừng mắc cỡ không dám mang lên.

Cô nhìn Nhạn tổng, trên đầu kiềm khách áo trắng như tuyết đã mang một dòng danh hiệu < Phu quân của Kiềm Gia Vô Tương >.

Cảnh Trùng cảm thấy ảm áp.

Bây giờ làm cô thấy rất là hạnh phúc.

Đúng ha, may mắn trở thành chỗ dựa của nhau trong trò chơi, đây cũng là một chuyện đáng để khoe khoang, có cái gì mà phải xấu hổ. Cô lập tức thoải mái lấy danh hiệu kia ra gắn lên đầu mình.

Hai người không ai nói lời nào, chỉ tựa vào nhau đứng dưới tàng cây Tam Sinh. Nhìn xa xa, bóng dáng hai người cũng thật là một đôi thần tiên quyền lữ.

Cảnh Trùng nhìn chàng trai cao lớn mặc đồ cổ trang bên cạnh, thầm nghĩ: Cảm ơn anh, Nhạn tổng.

Cảm ơn anh đã để cho cô gặp được một người ưu tú như anh. Mỗi một hơi thở, mỗi một giọng nói, thậm chí mỗi một cử chỉ của anh đều cuốn cô vào một tình yêu to lớn.

Không có bất kỳ sự ư ám hay tổn thương nào, chỉ có một tình cảm trong sáng và thuần túy.

Được ném trái một tình yêu như vậy, cô thật may mắn.

Chiều hôm sau, Cảnh Trùng đang chuẩn bị rời nhà thì Đàm Dật đứng hạn gọi điện tới.

- Anh sắp tới rồi, năm phút nữa em xuống lầu nhé.

- Dạ vâng.

Cảnh Trùng hỏi:

- Tí nữa tới thẳng nhà bố mẹ anh ạ?
- Không, bà ngoại bảo Trung thu về với ông bà ăn cơm chiều, ba mẹ anh đã đi trước rồi.
- A?

Cảnh Trùng giật mình.

- Không phải nói là đi gặp bố mẹ anh sao?
- Ừ, tới nhà bà ngoại, gặp bố mẹ.

Đàm Dật đẩy về câu trước câu sau chẳng hề tếu cợt nhau chút nào.

Vậy chẳng phải là gặp cả trưởng bối của trưởng bối hay sao? Cảnh Trùng cau mày lo lắng:

- Đột ngột như vậy, làm em áp lực quá...

Đàm Dật thông thả xoay bánh lái, quẹo vào khu chung cư.

- Đột ngột lắm à? Chẳng phải từ đầu anh đã bảo có cơ hội thì mời em tới nhà bà ngoại ăn hay sao?

Anh lại dùng thái độ bình thản thoải mái mà đùa chơi chữ với cô nữa rồi TAT...

Cảnh Trùng chợt nhận ra vấn đề:

- A, em chỉ chuẩn bị lễ gặp mặt với bố mẹ anh thôi, bà ngoại thì làm sao bây giờ?"
- Không sao, không cần khách sáo như vậy, nhà anh không quá để ý cái này đâu.
- Không được, không được, phải chuẩn bị chứ, cái này là lễ nghĩa!

Đàm Dật đột ngột chuyển đề tài.

- Hôm nay tô son phải không?

Bây giờ cứ nghe tới mấy từ này, Cảnh Trùng lại phản xạ mà đỏ mặt.

Cô không đoán được ý đồ của Đàm Dật, đành ấp úng đáp:

- Tô rồi ạ.

Đàm Dật không nói gì.

Cảnh Trùng lại nhỏ giọng bổ sung.

- Em có mang theo khăn tay...

Đàm Dật nhẹ giọng cười.

Tiếng cười khe khẽ ấy như bàn tay gãi vào trái tim Cảnh Trùng.

Cô mơ màng một hồi mới nhớ ra mình vừa quên mất vụ lễ gặp mặt, mà xe của Đàm Dật đã chạy tới dưới nhà cô rồi.

- Xuống đi, phu nhân của anh.

Cảnh Trùng đi ra cửa, nụ cười tươi tắn vẫn nở trên môi.

Mẹ cô khó hiểu nhìn chăm chú theo dáng vẻ lâng lâng bay bổng của con gái, không hiểu nổi chỉ là đi dự buổi họp mặt bạn bè, sao lại cảm theo hai hộp tổ yến?

Thực sự càng ngày càng không theo kịp tư duy của thanh niên ngày nay nữa.

Đối với Nhạn tổng, từ rung động đến động lòng.

Từ một tình cảm bé nhỏ dần dần lên men thành một tình yêu sâu sắc, Cảnh Trùng rất hạnh phúc được hưởng thụ cả quá trình tuyệt vời đó.

Đối với tương lai, cô không hề có chút nghi ngờ và dao động. Dù cô với anh có lúc sẽ phát sinh vấn đề, nhưng ngoài sinh lão bệnh tử, chỉ cần họ luôn ở bên nhau, vấn đề kia sớm muộn gì cũng sẽ được giải quyết.

Nói cách khác, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cùng nắm tay anh đi đến cuối cuộc đời.

Dù chưa từng có kinh nghiệm về chuyện này, nhưng đối với anh, cô không có cái gì tiếc nuối cả.

Chỉ trong nháy mắt, Cảnh Trùng đã có một quyết định.

Chờ Trung thu này xong trở về, cô sẽ kể chuyện của mình với Nhạ tổng cho ba mẹ.

Dù ba mẹ có vui mừng hay phản đối, thì đó cũng là chuyện sau này. Hiện giờ cô chỉ cần quý trọng từng giây phút được ở cùng anh thôi.

Cảnh Trùng đi ra, dưới trời chiều, bóng người quen thuộc kia đang đợi cô.

Trong ánh tà dương ngập tràn, những bóng cây đang lay động cũng giống như vết rung động trong tim cô

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Rung Động - Thái Hậu Quy Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.